Gérard de Villiers

Ostaticul din Oman

Capitolul I

William Schackley se uita fix la uriașul ventilator cu pale imobile care îi atârna deasupra capului precum o amenințare. Era un obiect de lux insolit în această încăpere de opt sute de metri pătrați unde zăcea de exact o sută șaizeci de zile. Era vorba de un birou dezafectat care dădea înspre parcarea subterană a unui imobil modern, golit de locuitori, undeva în periferia de sud a Beirutului. Americanul revăzu mintal, poate pentru a mia oară, cele câteva secunde care îi busculaseră existența. Era ora șapte și treizeci de minute dimineața și plecase către birou la fel ca în fiecare zi. Două mașini – un Mercedes gri și un Renault alb fără numere de înmatriculare – țâșniseră de undeva de pe strada Hamra, blocându-i mașina, un Dodge. Urmaseră imediat câteva focuri de armă, geamuri care zburau făcute țăndări, șoferul prăbușit peste volan, plin de sânge. Apăruseră niște adolescenți cu barba abia mijită, în ținută de camuflaj, cu pistoale-mitralieră Kalașnikov, și îl smulseseră din mașină. Cel mai excitat dintre ei nu înceta să-i strige în engleză:

— Vino! Vino cu noi, altfel te voi omorî!

În spatele urechii, îl duruse capul mai multe săptămâni după aceea, exact în locul unde fusese lovit cu patul unui pistol.

În ultima imagine pe care și-o amintea înainte de a-și pierde cunoștința, se regăseau trecătorii care se grăbeau sau întorceau capul, ca și cum nu se întâmpla nimic. Când își revenise, era lungit pe bancheta din spate a Mercedes-ului. Trei bărbați erau înghesuiți pe cealaltă banchetă. Mașina se strecura prin circulația nebună din Beirutul de Est, precedată de Renault-ul alb care îi deschidea calea cu rafale scurte trase în aer. În timpul mersului îi acoperiseră ochii și îi legaseră mâinile la spate cu cătușe.

O jumătate de oră mai târziu, răpitorii săi se precipitaseră către un subsol, închizându-l imediat în locul în care se găsea în acel moment.

În celulă domnea o căldură sufocantă, apăsătoare, insuportabilă, care, o dată cu venirea iernii, fusese înlocuită progresiv de o umiditate glacială. Fusese răpit la 16 octombrie și acum era 1 februarie. William Schackley își petrecea timpul lungit pe patul de campanie, îmbrăcat doar în slip și citind și recitind rarele cărți și ziare vechi care îi erau aduse din când în când.

Auzi o cheie întorcându-se în ușa celulei și ridică puțin capul, însă fără nici un fel de emoție. În primele zile ale captivității, se aștepta în fiecare moment să fie eliberat! Nu-și putea imagina că un grup terorist ar fi putut să rețină atâta amar de vreme un Secretar al Ambasadei Americane. Bineînțeles, Beirutul era un oraș dement, extrem de periculos, dar, oricum, ar fi trebuit să existe niște reguli... Sosise în Liban cu doar trei săptămâni înainte de a fi răpit și mersese să vadă ruinele fostei ambasade, redusă la o grămadă de praf de o mașină-capcană. Era înspăimântător, dar asta nu însemna nimic pe lângă coșmarul pe care îl trăia acum.

Ușa se deschise și îl văzu pe cel mai tânăr dintre gardienii care îl păzeau: era un șiit cu chipul încă de copil, și purta o banderolă pe care era imprimat un verset din Coran. El era cel care îi aducea de două ori pe zi supa verzuie de pui amestecată cu carne de vită. De data asta, îi desfăcu cătușele care îl țineau legat de pat și îl trase cu brutalitate după el.

— Vino!

Aparent, era singurul cuvânt în engleză pe care îl cunoștea.

Traversând subsolul uriaș unde erau îngrămădite lăzi de muniție, camioane pe care erau montate arme grele și mașini găurite de gloanțe, se îndreptară împreună către toaletă. Paznicul lăsă ușa întredeschisă și aștepta cu degetul pe trăgaci ca și cum americanul ar fi vrut să detoneze o bombă...

William Schackley întârzie cât putu de mult și reveni târșâindu-și picioarele: asta era plimbarea lui de fiecare zi.

Îi crescuse barba precum cea a celor care îl păzeau și pierduse aproape zece kilograme. Întins pe pat, începu să citească pentru a douăzecea oară un exemplar din „Orientul dimineața", vechi de cinci săptămâni. Fusese un cadou nesperat din partea șefului temnicerilor. Acesta era un iranian cu priviri întunecate, doctor în teologie. Îi ținuse în repetate rânduri discursuri

când, Reza venea să sporovăiască cu el, plângându-se ipocrit de soarta de care avea parte și avertizându-l că vor fi obligați să îl păstreze până în momentul în care va pleca și ultimul diplomat american din Beirut...

Un vacarm extraordinar îl smulse pe William Schackley din amintirile sale. Un autovehicul se oprise brusc în fața celulei sale, scârțâind puternic din pneuri. Auzi strigăte, înjurături, apoi pași grăbiți și, în cele din urmă, o cheie se răsuci în ușă. Intrigat, americanul lăsă deoparte ziarul. Ce însemna oare toată această agitație neobișnuită?

De obicei atât de calm, Reza intră în celulă cu chipul crispat de furie, cu ochii arzând de ură, înconjurat de o ceată de tineri bărboși. Agita un ziar pe care îl aruncă imediat pe pat, urlând:

— Ticălosule! Spionule! Ne-ai mințit! Vei muri!

William Schackley, îngrijorat brusc de această explozie de ură, se aplecă asupra jurnalului. Era „Washington Post", ediția din ajun. Un articol era înconjurat vizibil cu un pix roșu: „William Schackley – diplomatul american răpit la Beirut de mai bine de patru luni, era în realitate responsabilul CIA pentru Liban".

Americanului nu-i mai rămase timp să citească și restul. Reza sări asupra lui și îl lovea cu capul de perete, strigându-i întruna înjurături pe limba lui. Ceilalți se precipitaseră și ei către el, pentru a-l lovi cu patul armelor sau pur și simplu pentru a-i da câte o lovitură peste față. Toată această agitație nu încetă decât când William Schackley își pierdu cunoștința.

Când își reveni, era așezat pe un scaun, cu mâinile legate la spate, cu fața tumefiată. În fața lui era un adevărat cerc al urii. Reza își regăsise calmul.

— Deci ești spion al CIA, începu el. Dacă nu vrei să mori chiar în acest moment, va trebui să faci mărturisiri complete. Să mărturisești toate crimele. Probabil că ești responsabil de moartea a sute dintre frații noștri.

— E ridicol, protestă William Schackley. Nu sunt decât un diplomat...

Un pumn primit în plină figură îl făcu să tacă. Cu bale la gură, Reza urla:

— Ești spion! Asta ești: un spion!

— Nu, protestă William Schackley. Nu, nu e adevărat!

Acum țipa și el, punându-și toată forța în acest „nu". Reza se ridică.

— O să te facem noi să mărturisești!

Dădu câteva ordine în arabă. Trei dintre tinerii Hezbolah se repeziră către prizonier, îi desfăcură legăturile și îl dezbrăcară de la talie în jos. Apoi îl împinseră către ușa celulei, pe care Reza o ținea deschisă. Niște mâini îl palpară, îl frământară și în cele din urmă simți cum penisul și testiculele îi sunt strânse între perete și marginea ușii... O sudoare rece îi inundă fruntea și abia auzi întrebarea pusă de Reza, urmată de înjurăturile celorlalți în limba maternă.

— Ticălosul! Ticălosul!

Durerea fulgerătoare, atroce, îi smulse un strigăt inuman, atunci când ușa îi strivi o parte dintre organele genitale. Picioarele i se înmuiară și căzu, proiectând un jet de vomă către torționarii săi.

* * *

Patru adolescenți în ținută de camuflaj, cu pieptul plin de încărcătoare pentru mitraliere, îl scoaseră brutal pe William Schackley afară din celulă.

Inima începu să-i bată puternic. De mai bine de o săptămână, îl băteau în fiecare zi, o oră sau două.

Torționarii săi nu mai repetaseră figura cu ușa, fiindu-le frică probabil să nu-l omoare. Americanul mai avea încă dureri în partea de jos a abdomenului și nu putuse să urineze vreo două zile. În ciuda acestui tratament barbar, începuse să se întrevadă o oarecare speranță. Se agățase încontinuu de negări, iar adversarii nu aveau nici cea mai mică dovadă care să certifice apartenența lui la CIA.

Cu siguranță că Departamentul de Stat dezmințise totul. Mai era și rangul său diplomatic foarte înalt, care pleda în favoarea lui.

Stomacul îl făcea să sufere însă cel mai tare. În ajun, unul dintre gardienii săi îl lovise cu bocancii...

Îl imobilizară în mijlocul subsolului. Încercă să-și controleze respirația, spunându-și că nu poate fi mai rău decât în ajun, când în cele din urmă îl lăsaseră în pace. Nici nu se mai gândea la eliberare, ci îi trecu prin minte, în unele momente, chiar că îl vor omorî. Îl amenințaseră deja, nu înainte de a-i face o fotografie cu numărul din ziua respectivă al cotidianului „Al Nahar". Altfel spus, cu scopul de a preveni autoritățile americane cu privire la execuția lui...

Un Mercedes pătrunse în subsol. Reza coborî, cu un aer feroce, cu grenade prinse la centură și cu o bandă roșie împrejurul capului. Era însoțit de un bărbat cu privirea întunecată, puțin fixă cu chipul marcat de o barbă bine îngrijită și deasă.

Reza anunță cu o voce gravă:

— Ești un criminal mult prea mare pentru noi. De aceea, am cerut fratelui Amir să vină să se ocupe de cazul tău. Este un judecător religios și ai face bine să-i mărturisești crimele pe care le-ai făcut. Altfel, el va ști să te facă să vorbești, așa cum i-a făcut pe toți adversarii Revoluției Salehabad...

William Schackley îl privi pe iranian, încercând să-și ascundă groaza.

Salehabad era o fostă lăptărie așezată undeva între orașul sfânt Qom și Teheran. Fusese transformată de către integriști în închisoare și centru de tortură. Oficial, locul era catalogat ca punct de recuperare a drogaților... Aducerea în Iran a acestui călău cu chip senin era de foarte rău augur.

— Nu am nimic de ascuns, reuși să spună William Schackley cu o voce calmă. Nu sunt spion, ci diplomat.

Iranianul Amir dădu încet din cap și spuse într-o engleză perfectă:

— Nu te mai obosi să negi, știm totul despre tine. Aparții cu siguranță CIA-ului. Ai fost la post la Karachi în 1977. Palestinienii au atacat atunci Ambasada americană și au luat niște documente. Așa am putut să facem rost de ceea ce îți spuneam mai devreme. Trebuie să mărturisești, pentru binele Revoluției islamice. Dacă nu, voi fi obligat să folosesc toate mijloacele acceptate de Coran pentru a-ți smulge adevărul.

William Schackley avea impresia că se repetă la infinit o piesă proastă de teatru, dar corpul său dureros îi spunea că, din păcate, asta era realitatea. Înfruntă privirea arzătoare a iranianului îmbrăcat în alb.

— Sunt diplomat. Nu mai am nimic în plus să vă spun. Am fost deja interogat și torturat sălbatic de oamenii ăștia.

Amir își mângâie barba cu un gest lent, după care se întoarse către Reza și îi dădu un ordin în șoaptă.

— Pentru început îți vom aplica o pedeapsă prevăzută de justiția islamică pentru criminali ca tine, anunță el.

Tinerii Hezbolah se precipitaseră deja pentru a-l duce într-un colț al subsolului luminat de o aerisire care dădea într-o curte. În ciuda a ceea ce i se pregătea, William Schackley simți cum inima i se umple de bucurie, văzând un colțișor din cerul albastru.

Pentru prima dată în patru luni...

Se deschise o ușă, undeva între două rânduri cu lăzi cu muniție. Fu împins într-o cameră goală, care mirosea a sudoare, a sânge și a moarte. Îl lipiră de un stâlp plin de pete întunecate și unul dintre luptători îi trecu o coardă pe după cătușe. Traseră în sus cu scopul de a-l menține suspendat de mâini. Îl ridicară până când simți o apăsare în piept. Călăii îl priveau liniștiți... Unul dintre ei aduse un furtun de stropit, prevăzut cu un fel de mâner...

Partenerii lui se îndepărtară.

Cu toată forța, tânărul luptător îl lovi cu furtunul undeva în zona rinichilor. William Schackley scoase un urlet de durere. Deja, a doua lovitură venise, de data asta ceva mai jos... Imposibil, cu mâinile împreunate. Amir privea. Buzele i se mișcau, ca și cum ar fi recitat o rugăciune.

Americanul își pierdu cunoștința la cea de-a unsprezecea lovitură.

* * *

O durere pătrunzătoare îi smulse un strigăt lui William Schackley, în momentul în care unul dintre luptători îl întoarse. Avea impresia că tot spatele i se va desface în bucăți. Deschise ochii. Chipul i se găsea acum la câțiva centimetri de bărbatul întins pe ciment. Avea ochii ficși, corpul gol acoperit de răni. Era mort. Reza se aplecă asupra prizonierului.

— În curând, și tu vei arăta la fel.

Americanul era incapabil să spună cât durase ședința precedentă. Durerea îi golea creierul. Nu-și mai dorea decât un singur lucru: să ajungă din nou în celula lui și să poată să se lungească pe pat. Fiecare mișcare îi smulgea un strigăt.

Îl luară de acolo. La sosire, văzu cu surprindere un eșafod. Imediat, simți cum este ridicat și purtat triumfător. Dintr-o singură săritură, unul dintre tinerii Hezbolah sări pe o masă. Când William Schackley realiză că îl apropie de enormul ventilator, înțelese ce îl așteptă... În timp ce se zbătea, temnicerii îl legară, cu brațele și picioarele prinse de câte o pală.

Coborâră, părăsiră eșafodul și se retraseră respectuoși, nelăsându-i decât pe Reza și Amir. Acesta din urmă lansă pe un ton grav:

— Poți întrerupe această încercare în orice moment, acceptând o confesiune sinceră și totală...

Indexul apăsă întrerupătorul și ventilatorul, îngreunat de încărcătura pe care o purta, începu să se învârtă foarte încet.

Mângâierea aerului îi provocă mai întâi o senzație aproape agreabilă lui William Schackley. Apoi, forța centrifugă își făcu efectul și începu să se simtă din ce în ce mai amețit, urmat de grețuri puternice. Ușa se închise în spatele celor doi iranieni și el începu să se învârtă în noapte... Urlând de unul singur din cauza terorii.

* * *

Vederea îi mai era încă încețoșată din cauza sejurului petrecut pe ventilator. Nu mai mâncase nimic de dimineață. Veniseră trei bărbați să-l dea jos, și unul dintre ei îi luase pulsul. Un grup adus de Amir intră în celulă.

— De când faci parte din CIA ? întrebă iranianul. Ce responsabilități ai? Ai fost detașat în Iran? Ai lucrat cu Savak-ul? Mărturisește...

William Schackley rămase mut, cu capul în piept, inima golindu-i-se puțin câte puțin de speranță. Amir era un adevărat profesionist.

Nu aștepta nici un ajutor din exterior și forțele sale fizice se epuizau. Pentru prima dată se gândea la moarte cu plăcere... Din cauza liniștii care se lăsase pentru că William Schackley nu răspundea, Amir dădu un ordin scurt. Încă o dată, îl duseră în sala de tortură și îl legară de stâlp. De data asta, biciul cu care îl băteau era din metal. Fiecare lovitură îi intra în piele, creând un izvor de sânge. După fiecare lovitură era pusă aceeași întrebare.

— Mărturisește că ești agent al CIA.

William Schackley striga, sângera, dar se ținea bine. Știa că în secunda în care va vorbi, va deschide ușa unor noi metode de tortură... Și din nou, își pierdu cunoștința înainte ca ceilalți să termine cu bătaia.

Nu știa cât timp se scursese. Într-o stare de semiconștiență, cu ochii încă închiși, ghici un bărbat care se strecurase foarte aproape și se aplecase asupra lui. O arsură atroce se făcu simțită într-o parte și el se chirci cu un urlet de durere, convins că tocmai fusese înjunghiat... Durerea continua. Își trecu mâna peste coaste și simți doar o bucată de carne vie... Deschise ochii și îl zări pe unul dintre luptători ținând un fier de călcat în mână. Pe figură avea întipărit un zâmbet pofticios.

O exclamație seacă șterse zâmbetul bărbatului. Rușinat, scoase din priză instrumentul de tortură improvizat. Amir

contempla totul cu un aer sever. Iranianul așteptă ca William Schackley să se ridice, pentru a-i putea spune pe un ton sincer dezolat:

— Nu avea dreptul să te trateze astfel. Pentru a te proteja, Coranul mă autorizează să folosesc numai mijloace foarte eficace, nu cele care produc suferințe gratuite....

Era în totală contradicție cu realitatea...

Îl duseră din nou în celula lui. Știa că nu e decât o pauză. Mormăitul unui avion care decola îi aduse aminte că lumea mergea înainte. Fără el.

* * *

Se făceau deja douăzeci și patru de ore de când nimeni nu intrase în celula lui. William Schackley începea să spere din nou, imaginându-și că Dumnezeu știe ce se petrece. Prietenii lui nu puteau să-l abandoneze chiar cu totul. Pentru numele lui Dumnezeu, nu se găsea decât la câțiva kilometri de ambasadă și cea de-a Șasea Flotă se afla undeva în largul Libanului. Cu armament la bord pentru a scufunda Libanul, Siria și chiar ceva mai mult... Corpul lui era o rană uriașă și avea din nou probleme la urinat. Bătăile inimii nu coborau niciodată sub optzeci și nu mai dormea decât foarte puțin. Speriat, câteodată, auzea în exterior explozii îndepărtate și rafale de arme automate. Oare ce se petrecea acolo, afară?

Cheia se întoarse în broască.

Amir nu era acolo. Trei luptători în ținută de camuflaj îl dezlegară și îl târâră în sala de tortură. I se părea că în subsol se face din ce în ce mai cald.

Iranianul, îmbrăcat în continuare în alb, stătea în picioare lângă o masă pe care se găsea un fel de mașină de scris. Semăna cu un telefon mai vechi. Din aparat ieșeau mai multe fire, dintre care două aveau extremitățile dezgolite. Îl conectară pe William Schackley la o ladă de fier. foarte strâmtă și unul dintre tineri fixă la fiecare dintre urechile mari metalice, câte unul dintre firele neizolate. Se retraseră și îl lăsară în zonă doar pe Amir. Acesta se apropie și întrebă cu obișnuita lui voce blândă:

— Ești pregătit să mărturisești?

Americanul dădu din cap că nu. Cu un gest calm, Amir lăsă o manetă în jos. Tot corpul prizonierului începu să tremure, scoase strigăte nearticulate și ochii începură să-i joace în cap. Zbaterile sale erau atât de violente, încât unul dintre brațe îi scăpă din legături.

William Schackley își spuse că va muri. Simțea o greutate enormă care îi apăsa inima... Se mai zbătu de câteva ori, după care leșină. Nu mai știa nici măcar cât durase supliciul la care fusese supus.

Când își reveni, Amir nu mai era singur. Trei dintre tineri i se alăturaseră. Unul dintre ei îl prinse de cap și i-l dădu pe spate, timp în care altul scoase un pumnal. William Schackley se gândi că îi vor tăia beregata. Numai că lama i se strecură între dinți, forțându-l să deschidă gura... O mână îi menținu apoi maxilarul inferior într-o poziție foarte coborâtă. Cel de-al treilea luptător Hezbolah se apropie, ținând în mână firul dezgolit care pornea de la mașina care fusese folosită ceva mai devreme. Îl înfundă în gura prizonierului, punându-i capătul pe limbă.

De data asta. William Schackley crezu că i se va scurge creierul. Dar asta nu dură decât câteva secunde pentru că, dintr-un reflex disperat, aproape că secționă unul dintre degetele călăului... Acesta încerca în continuare să-i deschidă gura, dar nu-i mai stătea gândul la asta. De nervi, afundă firul electrificat în urechea stângă a americanului, care urlă și își pierdu cunoștința...

— Tot nu vrei să vorbești? Revoluția este mai puternică decât tine, se auzea vocea lui Amir. Suntem nemiloși cu dușmanii noștri... Vorbește. Mărturisește că faci parte din CIA.

William Schackley încercă să răspundă, dar cuvintele i se amestecau în gură. Avea impresia că nu se poate coordona... Amir nu insistă. Îi aruncă o privire dezgustată și dădu un nou ordin.

Tânărul Hezbolah se îndreptă către pantalonii prizonierului, scoțându-i sexul afară. Îl luă în mâna stângă și, cu un gest sec, înfipse firul în carne... Amir nu mai aștepta decât asta ca să apese maneta... Ceea ce urmă fu atât de oribil, încât urletele îl făcură să se simtă prost până și pe torționar. Cu toate astea, tânărul Hezbolah menținu calvarul aproape un minut, până ce, din cauza zbaterilor continue ale prizonierului, era să se răstoarne mașinăria. Încă o dată, își pierdu cunoștința. Atunci când își reveni, era atât de slăbit, încât trebui să fie târât înapoi în celulă. Era incapabil să mai meargă. Îl aruncară înăuntru ca pe un cadavru și nici măcar nu se mai chinuiră să-l lege; ceea ce era cu adevărat excepțional.

Amir veni imediat în urma lor, escortat de doi dintre luptători. Se așeză pe un taburet în fața lui William Schackley.

acolo și, înainte de a-l lega, îl dezbrăcară de pantalon și de slip. Cu toate astea, generatorul nu era acolo. Trecură astfel câteva minute până când Amir își făcu apariția, cu îmbrăcămintea albă fără nici cea mai mică cută, escortat de tânărul Hezbolah care era întotdeauna cel mai înverșunat. Judecătorul religios se așeză în fața prizonierului.

— Ieri ai avut o atitudine agresivă, spuse el. M-am decis ca înainte să vorbesc cu Cheikh – maestrul meu, să-ți aplic un tratament care ar trebui să te facă să mărturisești adevărul.

— Nu ești decât un ticălos penibil, îi aruncă William Schackley.

Înțelesese de mai multă vreme că politețea nu era prea bine văzută și că oricum nu îi schimba soarta cu nimic... Din nou, Amir scoase pachetul cu scrisori și i le flutură pe la nas.

— Vei putea să le citești atunci când vei mărturisi!

Două mâini depărtară fesele americanului. Simți ceva arzător afundându-i-se în anus. Era un fir gros de metal, care în prealabil fusese încălzit. Urlă, dar fără nici cea mai mică urmă de milă călăul lui continua, urcând în interiorul intestinului. Amir se aplecă și spuse, de data asta tutuindu-l:

— Vei vorbi, sau firul îți va ieși pe gură!

Firul de metal dispărea încet, împins centimetru după centimetru de către tânărul Hezbolah. William Schackley urla, cu intestinul sfâșiat. Auzise vorbindu-se de un tratament asemănător, aplicat în Iran. Victima murise din cauza unor complicații renale. Într-o străfulgerare, realiză că Amir își juca acum ultima carte și că prefera să-l omoare, decât să eșueze. Gâfâia, revoltat din cauza violului intimității sale. Pachetul de scrisori începuse să-și piardă contururile. Tânărul împinse și mai mult, și firul înaintă, rupând ceea ce întâlnea în cale.

Atunci, o teamă ce venea din străfunduri, izbucni. Se văzu agonizând, singur, fără îngrijire, fără prieteni, abandonat.

— Încetați! Încetați, strigă el.

Amir făcu un gest și înaintă.

— Ești gata să mărturisești? Tu ești șeful CIA în Liban?

Vocea lui William Schackley nu mai era decât un murmur.

— Da.

După lumina nebună de bucurie pe care o citi în ochii negri ai judecătorului religios, înțelese atunci că tot ceea ce fusese până atunci, nu fusese decât începutul calvarului.

Capitolul II

— Dumnezeule, ăsta parcă e Saint-Patrick, catedrala irlandeză din New York!

Chris Jones opri cele o sută zece kilograme de mușchi și oase în imensul atrium rotund care servea drept siglă hotelului *Al Bustan*. Gorila întinse gâtul pentru a contempla cupola din mozaic, aflată la mai bine de patruzeci de metri înălțime. Fântâna arteziană care țâșnea dintr-un bazin de marmură bleu, ce se găsea în mijlocul atriumului, părea minusculă. Arhitecții nu se zgârciseră nici la marmură, nici la dimensiuni. Holul imens, presărat cu zeci de canapele enorme din piele, era gol. O liniște mormântală și o prospețime îmbietoare domneau înăuntru, contrastând cu arșița de afară.

Giuvaier al sultanatului Oman, hotelul *Al Bustan* fusese construit doar pentru a arăta saudiților că îi puteau depăși în ceea ce privește luxul fără rost. Faptul că aproape nu avea clienți, îl lăsa practic indiferent pe cel care avusese inițiativa – sultanul Quabouz. Acesta rezervase pentru el și prietenii lui întreg etajul al nouălea al hotelului, iar acesta era acum în permanență păzit de gărzi înarmate.

Milton Brabeck, cu hainele mototolite, neras, cu părul în dezordine după un zbor de cincisprezece mii de kilometri, aruncă o privire senzuală către fermecătoarea hostesă *indiană*. Aceasta era așezată între un dulap pentru încălțăminte și un lachir bărbos care avea sarcina de a oferi ceai *clienților*.

— Crezi că e câte una ca ea în fiecare cameră?

— În visele tale, făcu Chris Jones cu o *grimasă pe chip*. Au băgat toți banii în marmură, nu vezi? Și apoi, ce te faci cu SIDA...?

Chris Jones și Milton Brabeck, *foști agenți* în Serviciul Secret, erau de mai multă vreme gărzi de corp în cadrul CIA. Priveau cu o oarecare neîncredere amestecată cu dezgust

toate teritoriile ce nu erau cuprinse în triunghiul New York – Chicago – Kansas City. În ochii lor California era deja un loc foarte exotic, unde nu era prea prudent să bei apă de la robinet. Hamburgerul gătit și reprăjit li se părea mâncarea cea mai potrivită, și apa minerală, desfăcută în prezența lor, singura băutură care putea fi băută. În caz de forță majoră, o doză puternică de J&B distrugea chiar și cei mai nocivi bacili.

Gata oricând să înfrunte fără a clipi armele cele mai periculoase, să sugrume cu mâinile goale pe cei mai periculoși criminali, aveau în schimb o slăbiciune față de bacterii și microbi care îi arunca în abisurile terorii pe amândoi.

Pentru ei, o țară precum Oman, nu putea decât să fie căptușită cu pericole biologice înspăimântătoare. Acum se aflau în holul hotelului Al Bustan, puțin neliniștiți.

— Cu siguranță că au șobolani aici, făcu Milton Brabeck.

— Cu șobolanii știu cum să vorbesc, veni replica lui Chris Jones.

Numai ei doi aveau o putere de foc echivalentă cu cea a unui mic portavion sau a unei secții de infanterie. Erau adevărați mușchi de fier superantrenați care ar fi putut ridica un bărbat într-o singură mână. Vârsta nu le alterase deloc capacitatea și doar cele câteva riduri din jurul ochilor atestau cu adevărat toate misiunile la care participaseră. Absența totală a emoțiilor, oroarea viscerală de comunism și devotamentul lor față de Malko, făceau din ei niște colaboratori perfecți.

Și asta numai dacă era vorba de a masacra pe cineva.

— Hai, gata! Mergeți și faceți câte un duș și apoi odihniți-vă, îi sfătui Malko.

El, care sosise din Europa cu un Airbus al Companiei Air France, pe ruta Paris – Ryad și apoi legătură către Oman, era cu siguranță mult mai proaspăt. Cele șase ore de zbor în noile fotolii electrice de la clasa întâi, trecuseră precum un vis împărțite între dejunul extraordinar și filmul proiectat la video. Lucru nemaiîntâlnit într-o țară arabă, putuse să închirieze în toiul nopții, la sosirea pe aeroportul Seeb, o Honda nou-nouță. Mascate, minuscula capitală a sultanatului, se dezvoltase într-un șirag de cartiere rezidențiale și insule de beton reprezentate de centrele comerciale. Totul era în stil californian. Totul era presărat în lungul celor patruzeci de kilometri cât măsura strada Sultan Quabouz, o superbă autostradă luminată de la un capăt la altul, care șerpuia între munții maronii și dezgoliți. Hotelul

Al Bustan se găsea la extremitatea estică a autostrăzii, pe malul Oceanului Indian. Cu cincisprezece ani în urmă, se mai mergea încă pe cămile de la aeroportul din Mascate...

Chris Jones abandonă contemplarea marmurei, pentru a putea întreba cu o umbră de îngrijorare în glas:

— Nu ai nevoie de noi?

— Nu, afirmă Malko. Am o întâlnire la care trebuie să merg singur.

— Ești sigur, insistă Milton Brabeck care prefera din start să tragă asupra oamenilor decât asupra șobolanilor.

CIA nu mai repeta greșeala din Stockholm. De data aceasta „dădacele" erau prevăzute încă de la început. Mulțumită unui acord cu „verii" de la MI 6, care își făceau veacul de mai multă vreme prin Oman, avuseseră dreptul să-și aducă chiar și artileria. E adevărat că misiunea lor era aproape umanitară...

— Sunt sigur, confirmă Malko. Ștergeți-vă pistoalele și odihniți-vă!

Merse în camera lui. Și aici era marmură din belșug și vederea către o plajă superbă, absolut goală.

Malko formă pe telefonul ultramodern, un număr pe care îl știa pe de rost. Imediat o voce răspunse în arabă:

— Da?

— Aș dori cu Excelența Sa Ali al Faker.

I se făcu legătura la un alt post și o voce de femeie declamă în engleză:

— Aici secretariatul Excelenței Sale. Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Sunt prințul Malko Linge, spuse Malko. Aș dori să îl anunț pe Ali al Faker de sosirea mea.

Vocea începu imediat să toarcă.

— Bineînțeles! Numele meu este Marjorie. Excelența Sa m-a anunțat că o să sunați. În acest moment este împreună cu Maiestatea Sa Sultanul, dar cu siguranță că nu va întârzia mult. Voi trimite imediat o mașină să vă ia. Sunteți la Al Bustan, nu?

— Bineînțeles.

* * *

Malko abia avu timp să își ia o cămașă subțire și un costum lejer din alpaga, că fu sunat de la recepție. Holul de la Al Bustan era întotdeauna la fel de gol și se vedea un superb Rolls Silver alb și cu geamuri fumurii, care staționa în fața

intrării. Șoferul îi deschise ușa și Malko se instală pe bancheta de piele fină din spate.

Pe lunga stradă Sultan Quabouz, erau peste tot pakistanezi în combinezoane galbene care strângeau hârtiile de pe jos. Ai fi putut să te crezi în Elveția. Totul era curat, nou, bine aliniat. Cu o încăpățânare infantilă, sultanul Quabouz se chinuise să facă să dispară orice urmă a sărăciei care domnise în sultanatul său. Distrusese chiar și vestigiile istorice perfect conservate ale fostei capitale, doar pentru a le reconstrui... Rolls-ul părăsi brusc autostrada pentru a vira la dreapta pe un drum prăfuit care se afunda într-un tărâm al nimănui, ce se întindea între autostradă și Oceanul Indian. Câteva clădiri în construcție se ridicau ici și colo, ca și cum ar fi răsărit din deșert. Toate astea creau impresia de dezordine.

Undeva foarte aproape de mare, Rolls-ul vira la stânga în fața unui heliport. Șoseaua se unduia printre bungalouri pentru a ajunge în cele din urmă la o enormă poartă maronie, întărită de multiple încuietori, dublate de o mulțime de camere de televiziune... Șoferul nici măcar nu claxonă: ușile glisară automat și pătrunseră într-un parc desprins parcă din O mie și una de nopți. La stânga era o mini grădină zoologică, cu lei, zebre, căprioare și păuni. La dreapta se vedea o peluză de un verde crud. Probabil că fiecare fir de iarbă costase greutatea lui în aur... Rolls-ul opri în fața unei clădiri imense. Doi slujitori se certau pentru că fiecare dintre ei voia să deschidă ușa.

O siluetă se postă în ușa reședinței, așteptând sosirea lui Malko.

O roșcată planturoasă, cu părul căzând în cascadă pe umeri și cu o gură de vampă. Rochia de culoare bej cu mâneci lungi era extrem de strictă, chiar pioasă, dacă exceptăm decolteul pătrat care părea că oferă pe o tavă doi sâni mari și albi... Numai buni de provocat un infarct lui Komeiny. Înaintă către Malko cu mâna întinsă.

— Bine ați venit la Excelența Sa. Eu sunt Marjorie.

Malko îi sărută mâna și ea îl conduse într-un hol care ar fi putut să servească pe post de peron de gară. E drept că una de importanță medie. Ajunseră la un birou de dimensiuni mai omenești, cu săbii aurite agățate peste tot pe pereți. Se așezară pe o canapea, în fața unei mobile autentice din colecția personală a lui Claude Dalle..

— Ceai, cafea, șampanie?

Apăruse deja un servitor. Malko luă o cupă de Dom Perignon; Marjorie luă un Cointreau servit într-un pahar de cristal împreună cu un munte de gheață. Se așezase acum în lața lui și își încrucișase picioarele foarte sus. Făcuse asta cu un gest intenționat foarte lent, pentru a-i permite lui Malko să admire partea de sus a ciorapilor gri și jartiera albă. Excelența Sa Ali Al Faker știa să trăiască... Marjorie îl contempla zâmbind și cu mâinile încrucișate pe genunchi. Telefonul sună. Femeia răspunse, după care se ridică.

— Trebuie să pun la punct câteva detalii, spuse ea. O să vă las singur pentru câteva momente.

Dispăru lăsând în urmă o dâră de parfum. Din difuzoare invizibile se auzea muzică clasică.

Reviste de tot felul tronau pe măsuța joasă. Luă un „Penthouse" și îl răsfoi. Pe copertă, Marjorie sau o sosie foarte reușită a ei zâmbea. Era îmbrăcată într-o fustă mini din imitație *de piele de leopard, și își ținea sânii somptuoși în palme...* Răsfoi în continuare revista. Tânăra se etala pe opt pagini, în poziții foarte diverse. Dacă ar fi trăit în alte vremuri, pentru oricare dintre acestea, chiar și pentru cea mai decentă, ar fi putut fi arsă ca vrăjitoare. Tulburat, luă altă revistă.

Era același lucru.

Și toate celelalte la fel.

Era un întreg portofoliu... Un sfert de oră mai târziu, știa pe dinafară fiecare centimetru pătrat din anatomia lui Marjorie.

Ușa se deschise din nou, ea intră și privirile li se încrucișară. Malko avea pe genunchi o revistă în care Marjorie, în patru labe, aștepta trecându-și limba peste buze asaltul unui amant invizibil. Femeia zâmbi.

— M-ați recunoscut?

Și un mongoloid orb, în vârstă de patru ani ar fi fost capabil să o facă...

— Ești superbă, spuse el.

Marjorie râse cu poftă.

— Înainte de a lucra pentru Excelența Sa, am pozat pentru a-mi plăti studiile.

Ar fi putut face trei facultăți în felul ăsta... Zâmbetul i se șterse.

— Excelența sa este dezolată, a fost reținut de Maiestatea Sa Sultanul.

Malko trată asta ca pe un eșec. De la Centrala CIA i se recomandase ca înainte de orice, să intre în legătură cu Ali al Faker

– omul de încredere al sultanului Quabouz. Chiar înainte să se întâlnească cu Clan Grinnel – șeful rezidenței CIA în Oman.

— O să-l mai aștept puțin, propuse el.

— Ești foarte bine venit... făcu Marjorie cu o voce mângâietoare. Pot să fac ceva pentru tine?

Privirea sa surâzătoare se cufundase cu totul în ochii auriți ai lui Malko. Marjorie se apropiase de el și atmosfera se încărcă brusc cu electricitate. Schiță un gest ușor ca și cum ar fi vrut să se ridice, dar ea îi puse mâna pe umăr.

— Rămâi așezat!

Vocea îi era diferită, mai răgușită, mai coborâtă.

În schimb, ea se lăsă să alunece la pământ, îngenunchind pe covorul de mătase, cu grația unei gheișe. Bustul îl ținea foarte drept, hieratic.

Se putea vedea o venă albastră cum palpită dedesubtul pieptului albicios.

— O să-ți țin eu companie, anunță ea pe un ton îndrăzneț.

Mâinile se întinseră către el cu o ușurință și abilitate remarcabile. Îl masa, îl ciupea încet, se juca cu sexul lui, care nu întârzie să reacționeze; Marjorie îi prinse fermoarul între două din unghiile ei foarte roșii și-l trase ușor în jos. Respira din ce în ce mai puternic, ceea ce făcu să îi țâșnească sânii afară din rochie. Atunci se aplecă în față, strângând coloana lui de carne între cele două globuri călduțe și tari... Apoi începu să-și miște bustul înainte și înapoi, cu ochii închiși, mângâind în trecere membrul foarte încordat... și o făcea cu limba... Cu siguranță că Malko nu se aștepta la un tratament atât de rafinat într-o țară atât de puritană cum era Omanul. Elasticitatea naturală a sânilor era un puternic afrodiziac. Totul dublat de o abilitate manuală demnă de elogii. Telefonul sună și Marjorie își întrerupse felația pentru a răspunde, păstrându-și totuși mâna stângă strânsă în jurul sexului întins. După ce închise, îl anunță pe Malko cu un aer dezolat:

— Excelența Sa nu va putea veni astăzi. L-a reținut Maiestatea Sa. Vă invită mâine la cină.

Ca pentru a se scuza pentru întârziere, se aruncă cu toată gura asupra lui Malko și îl termină rapid, marcându-și victoria prin câteva spasme puternice. Malko tresări atât de puternic, încât fotoliul de sub el scârțâi! După toate astea, limba femeii întârzie multă vreme pe corpul lui, precum o pisică ce își dezmiardă puii... Își luă o atitudine demnă, se ridică, înghiți o gură de Dom Perignon și își băgă sânii la loc în rochie.

— Mașina te va duce înapoi la hotel, spuse ea.

Era din nou distantă, așa cum trebuie să fie o bună secretară. Malko, jucându-se cu degetul pe curbura unui sân, întrebă:

— Întotdeauna ai atâta grijă de vizitatori?

Marjorie îi adresă un zâmbet angelic.

— Trebuie să am grijă de oaspeții de seamă ai Excelenței Sale.

Îl conduse până la Rolls-ul alb. Malko urcă puțin nostalgic. Viitoarea lui întâlnire avea toate șansele să fie mai puțin feerică. Nu putea să aștepte până a doua zi pentru a-l contacta pe Clan Grinnel – rezidentul CIA.

* * *

„Banca Omanului și a Golfului" era o clădire gălbuie, cu arcade la parter. Se găsea chiar la marginea unei parcări uriașe de pe Al Bourch Street – în centrul comercial din Ruwi. Ascensorul îl lăsă pe Malko la etajul la treilea, unde se găsea o placă cu textul: „Penta Tech Co". Împinse ușa și descoperi intrarea decorată cu o statuie din anul 1900 și nelipsitul portret al sultanului Quabouz.

O hostesă fermecătoare, cu pielea închisă la culoare, îi adresă un zâmbet întrebător.

— Am întâlnire cu domnul Grinnel, anunță Malko.

Penta Tech Co era o infrastructură a CIA care evita ca stația locală să încapă pe mâinile diplomaților. Acoperire care nu era folosită decât în Oman.

Malko întinse cartea de vizită și se așeză sub un tablou care reprezenta cămile alergând. Tânăra femeie dispăru balansându-și șoldurile. Hotărât lucru, Omanul era simpatic. Bărbatul care ieșea din birou, nu prea înalt, cu privirea rece, cu chipul neted și regulat, părul negru dat pe spate, un aer înțelept. Îi întinse lui Malko o mână îngrijită și uscată.

— Bună ziua, vă așteptam. Ați sosit de mult?

— Nu.

— Intrați.

Biroul îi semăna întru totul: nici un fel de hârtii, o hartă mare pe perete, mobilele de strictă necesitate și jaluzelele trase. Își aprinse o țigară și se așeză în fața lui Malko. Acesta întrebă imediat:

— Aveți vești?

— Da.

— Pozitive?

— Le putem spune și așa, mormăi rezidentul trăgând din țigară. Cu javrele astea de arabi nu se știe niciodată.

— Dacă e o șansă cât de mică să-l putem recupera pe William Schackley... Trebuie încercat totul, remarcă Malko.

O scânteiere feroce trecu prin ochii întunecați ai lui Clan Grinnel. Se aplecă înainte pentru a puncta cu o voce afectată:

— Compania este pregătită de orice pentru a-l avea. E un tip fantastic, inteligent, unul dintre cei mai buni specialiști ai noștri din Orientul Mijlociu. Când mă gândesc la ce trebuie să îndure.

Vocea i se sparse și mormăi doar pentru el niște înjurături de mamă. Apoi stinse țigara în scrumieră.

Cu niște luni în urmă, Malko aflase din presă despre răpirea diplomatului american, apoi despre calitatea sa de agent al CIA. Mai erau încă multe lucruri pe care nu le știa.

— Cum se face că cei din Oman sunt amestecați în toată treaba asta, întrebă el. Suntem la mai bine de două mii de kilometri de Beirut...

Clan Grinnel își aprinse o nouă țigară.

— De când a fost răpit, am încercat prin toate mijloacele să intrăm în contact cu răpitorii lui William Schackley, îi explică el. E vorba de un grup șiit pro-iranian care ține de Cheikh Fadlallah – antenele Ayatolahului Komeiny la Beirut. Schakley este ținut undeva în cartierul Bir-El-Abeid, la sud de Beirut. Nu știm exact unde.

— Secția din Beirut nu a putut face nimic?

— Nu, nimic. Decât contacte false. La Teheran, de exemplu, nu am putut nici măcar să vorbim cu un Gardian al Revoluției. Asta până în momentul în care am primit un telefon din partea lui Ali Al Faker – mâna dreaptă a sultanului. Este atât de bogat, încât atunci când merge într-un hotel care îi place, îl cumpără. În plus, ne-a fost de mare ajutor, când l-a convins pe sultan să ne dea drept de folosință asupra bazelor aero-navale din această țară.

— Ce v-a spus?

— Ne-a spus că unul dintre prietenii lui, un om de afaceri iranian, Manoucher Farmayan, s-ar putea să aibă o idee pentru a-l recupera pe William Schackley... Nu am fost prea încântat la început. Îl cunosc pe Farmayan și știu că e prieten cu prea multă lume: Mossad-ul, MI 6 – „verii" noștri englezi, Savak-ul – Poliția Secretă a șahului Iranului, și acum cu Savama – Poliția

Secretă a Ayatolahului Komeiny. Numai că, forțat de împrejurări, nu prea am avut de ales. L-am întâlnit și el mi-a povestit o istorie incredibilă.

Era în legătură cu clanul Hodjatoleslam Montazeri, adică moderații iranieni. Tipii ăștia i-au propus un târg pe care el trebuia să ni-l transmită nouă: William Schackley contra vânzării a o mie patru sute de rachete antitanc TOW, plus un mic comision pentru Manoucher. Acesta din urmă, acoperit de autoritatea morală a lui Ali Al Faker, urmând a juca rolul garantului tranzacției.

— De ce au ales Omanul?

— Teren neutru, aruncă americanul. La Beirut și la Teheran e imposibil.

— Ce spun „verii" noștri? Aici suntem la ei în teritoriu.

Privirea lui Clan Grinnel se întunecă și mai mult.

— Nimic. Nu le pasă. Îl țin la curent pe John Abercrombie. omologul meu, dar asta-i tot.

— Unde vor avea loc negocierile?

Clan Grinnel trase un fum lung din țigară, înainte de a mai spune ceva:

— De aceea vă aflați aici... Casa Albă și-a dat acordul pentru vânzarea rachetelor, armele au fost ridicate din rezervele federale și acum se găsesc la bordul unui cargou danez care așteaptă la Dubai. Acolo, iranienii le vor lua în primire.

— Și cealaltă parte?

— Manoucher Farmayan trebuie să se întoarcă de la Beirut. Cu o dovadă că a intrat în contact direct cu răpitorii și o poză recentă a lui William Schackley.

— Și o să meargă?

— Mașina s-a pus deja în mișcare. Farmayan ne virează într-un cont în Elveția jumătate din suma pentru rachete și noi vom livra iranienilor jumătate din ele. Ajunși aici, îi voi da lui Farmayan jumătate din bacșișul lui. Va pleca apoi la Beirut cu avionul personal și îl va aduce aici în Oman pe William Schackley. Îl pune sub protecția însărcinatului cu afaceri iranian și ne plătește suma necesară pentru restul de arme. Imediat ce iranienii vor fi intrat în posesia acestora, ne va fi livrat Schakley și Farmayan va intra în posesia celei de a doua părți din bacșiș.

— Cât?

— Opt milioane de dolari, se strâmbă Clan Grinnel. De cinci ori mai mult decât am câștigat eu în treizeci de ani de muncă... În pietre prețioase.

— Ce?

Clan Grinnel se ridică și descuie fișetul. Scoase de acolo două cutii de lemn pe care le puse pe birou. Deschise una și imediat, scânteierea diamantelor îl uimi pe Malko.

— Iată, făcu americanul. Ați fost însărcinat să-l întâlniți pe javra de Manoucher Farmayan și schimbați asta pe fotografia lui William Schackley. Cutia a sosit azi dimineață cu valiza diplomatică și se pare că înăuntru sunt pietre de patru milioane de dolari.

— Și cealaltă?

— Același lucru, dar în rubine.

— Nu era mai simplu cu un cec?

Șeful rezidenței se strâmbă într-un zâmbet ironic, punând cutiile la loc în fișet.

— E un mic secret între Farmayan și noi... El nu vrea ca prietenii lui iranieni să știe că îi iese un bacșiș din treaba asta. Pretinde că lucrează pentru buna imagine a Revoluției... Și cecul lasă urme. În timp ce pietrele prețioase...

Se aflau în plin bazar oriental... Clan Grinnel oftă resemnat.

— Dacă asta putea salva viața lui William Schackley, m-aș fi dus eu.

Aprinse o nouă țigară. Văzând că telefonul îi sună continuu fără a se auzi nimic, spuse:

— Am o partidă de tenis la Intercon, peste o jumătate de oră. Cum acum știți esențialul...

— Nu chiar, remarcă Malko. De ce nu ați încercat să luați afacerea pe cont propriu?

— Iranienii nu m-au vrut pe mine! Pe nimeni de la Companie. Numai colaboratori siguri...

— Și sultanul Quabouz ce a spus?

— Nu prea-i convine că schimbul se petrece pe teritoriul lui, dar având în vedere că totul se aranjează între noi și iranieni, a fost de acord, cu condiția ca totul să se petreacă în liniște... Ambasadorul nostru s-a întâlnit cu el și i-a promis două Corvette antiaeriene pentru Marină.

Cu Chris Jones și Milton Brabeck în zonă, erau mari șanse ca totul să nu fie chiar atât de liniștit.

— Ar fi trebuit să aduc cu mine un drapel al Crucii Roșii, nu „dădace".

Clan Grinnel îi aruncă o privire compătimitoare.

— O să vă spun acum și ce gândesc eu. Sunt absolut sigur

că javrele vor încerca să ne-o tragă, când îi veți vedea fața lui Manoucher Farmayan, veți înțelege de ce... Tipul are cuvântul „trădare" scris în frunte. Ca Iuda.

— Iuda nu era iranian...

— E același lucru...

— Ce credeți de fapt?

— Îl ignor. Nu voi fi liniștit decât când îl voi vedea pe Schackley viu în fața mea. Înainte de asta, se poate întâmpla orice.

— Și al Faker?

— Chiar nu știu de ce s-a amestecat. Are relații de afaceri cu Farmayan. E prea bogat pentru a face o măgărie pentru câteva milioane de dolari. Are de mii de ori mai mult și încrederea sultanului care exploatează din pompele lui peste cinci mii de barili de petrol pe zi. Poate că ați remarcat pe înălțimile de la Medina Quabouz o moschee mare cu turnuri de aur.

— Da, ce-i cu ea?

— El a construit-o. La Mecca e una ceva mai mică. Veți merge să-l întâlniți mâine. Sunteți invitat la cină. Eu voi veni doar la cafea, sunt reținut de ambasador.

Coborâră împreună. Căldura era sufocantă. Malko îl privi pe american îndepărtându-se. Puținul pe care îl putea spune era că nu era prea optimist... Afacerea asta mirosea a putregai. Erau și iranienii... Se întreba de ce oare Al Faker voise să se termine odată toate afacerile.

O luă pe autostradă către est. Mașinile rulau cuminți cu optzeci de kilometri la oră.

Hotelul semăna cu un uriaș Saint-Honoré așezat în mijlocul dealurilor aride. Holul imens era în continuare gol. Malko găsi la recepție un pachet pe numele său. Foarte greu. Intrigat, merse să-l deschidă în cameră. Descoperi un Browning de 9 mm, ale cărui părți metalice fuseseră aurite. Era o armă de toată frumusețea. Examină încărcătorul. Până și gloanțele fuseseră suflate cu aur.

În fundul cutiei, era o carte de vizită cu un singur cuvânt dedesubtul numelui lui Ali Al Faker: Welcome.

Era oare vorba despre umorul britanic, sau despre un avertisment?

Capitolul III

Silueta impozantă și masivă a lui Ali al Faker, cu turbanul său de culoare bej, cu sabia curbată băgată în brâul de mătase, semăna foarte mult cu cea a unui pirat barbar. Luă mâna dreaptă a lui Malko și o strânse puternic, descoperindu-și dinții atât de încălecați că păreau a fi o împletitură undeva dedesubtul mustății cărunte.

— Bine ai venit! Bine ai venit, dragul meu prieten!

Priviți din afară păreau doi vechi prieteni care se regăsesc după o lungă absență. Impasibili, o jumătate de duzină de servitori, așteptau undeva în spate. Marjorie zâmbea, îmbrăcată într-o rochie verde mulată, cu nasturi în față și care oferea o priveliște foarte darnică a pieptului ei extraordinar...

Malko fu tras în biroul în care, cu o seară înainte, Marjorie atentase la integritatea lui... Șeicul se așeză în spatele unui birou în stil Ludovic al XIV-lea. Era o adevărată piesă de muzeu, din lac negru, străbătut de fire de bronz aurit. Deasupra era așezat un cal falic – capodopera colecției lui Claude Dalle, Noaptea, palatul lui Ali al Faker, luminat precum Versailles-ul, era și mai impresionant, cu un alai de sclavi conducând vizitatorii.

Malko își examină interlocutorul: ochii mici și negri lăsau să se ghicească ușor inteligența și corpul bine făcut degaja impresia unei forțe extraordinare. În afara unui diamant de vreo douăzeci de carate pe care îl avea la degetul mic și un smarald încrustat în teaca sabiei, bărbatul părea extrem de modest. Jovialitatea și aparițiа puțin cam prea din popor, nu reușeau totuși să ascundă prea bine o șiretenie și o putere care se simțeau prin toți porii pielii sale. Își ridică paharul de Dom Perignon.

— Pentru reușita afacerii dumneavoastră!

— Mulțumesc, spuse Malko, cred că veți putea face câte ceva pentru asta.

Ali al Faker făcu un gest evaziv.

— Oh, mulțumită lui Allah, am mulți prieteni și îmi place să-i ajut. Soarta acestui bărbat este groaznică. Dar trebuie să-i mulțumiți Maiestății Sale – Sultanul Quabouz. El mi-a dat autorizația de a servi ca intermediar. De altfel, îmi pare foarte rău pentru întârzierea mea de ieri.

— S-au ocupat foarte bine de mine, îl liniști Malko.

Ali al Faker izbucni într-un râs contagios.

— Dădusem instrucțiuni precise în această direcție. Mă bucur că ați apreciat compania domnișoarei Marjorie.

— Unde ați găsit-o ? întrebă Malko.

— În „Penthouse", spuse simplu omanezul. I-am văzut fotografiile și mi-am spus că prezența acestei femei va mai înfrumusețа zilele. Apoi, mi-am trimis oamenii la Londra pentru a-i face o propunere. E fermecătoare. Cina din seara aceasta este în onoarea ei. E ziua Sfântului Patrick și ea e irlandeză.

În afară de toate, șeicul era și delicat.

Devenit brusc foarte tăcut, îl învălui pe Malko cu o privire prelungă.

— Sunt mulțumit că vă aflați aici, spuse el. Am numeroși prieteni la Washington și am auzit numai lucruri mari și bune despre dumneavoastră. Trebuia un bărbat fin și curajos pentru a duce această operațiune la bun sfârșit.

— Acesta e motivul pentru care mi-ați trimis un pistol?

Se auzi un nou acces de râs tunător.

— Nu! Era doar un cadou de bun venit! Unui bărbat nu-i poți oferi decât o armă! Sau o femeie.

Femeia era deja de domeniul trecutului.

Brusc, Ali al Faker se posomorî.

— Sunt îngrijorat, dragul meu prieten. Mi-e teamă că vor încerca să dea peste cap această afacere.

— De ce?

— Iranienii și americanii se urăsc prea tare. Teoretic, totul ar trebui să se petreacă bine. Acest acord e benefic pentru toată lumea. Dar...

Își lăsă gestul neterminat și înghiți o gură de Dom Perignon.

— Nu aveți încredere în Manoucher Farmayan? întrebă Malko.

— Ba da! Însă mă îngrijorează domnul Grinnel. E un tânăr

prea tumultuos, care uneori are scăpări de limbaj. Cred că nu e destul de subtil pentru a trata cu israelienii. Și, în plus, are un chef nebun de a se răzbuna pe ei! Au umilit Statele Unite, CIA... în trecut. Răzbunarea este un sfetnic rău.

Un servitor intră și murmură ceva la urechea omanezului. Acesta din urmă se ridică.

— Invitații mei tocmai au sosit. Manouchet Farmayan este reținut la Beirut, dar a trimis pe cineva de încredere care va intra în contact cu dumneavoastră imediat. Am ținut ca întâlnirea să aibă loc în casa mea. Astfel, veți cunoaște amândoi importanța pe care o acord acestei afaceri.

— Vă mulțumesc, spuse Malko.

— Așteptați să se termine totul, suspină omanezul.

Câțiva invitați abia reușeau să anime două din colțurile unui salon, mare cât sala de așteptare a unei gări. Ali al Faker se precipită cu brațele deschise către ambasadorul Italiei pe care îl îmbrățișă călduros. Malko îl privea, perplex. Era pentru a doua oară când fusese avertizat de când sosise în Oman.

Viitorul era deosebit de promițător.

* * *

Vitraliile sălii de mese de douăzeci de metri în diametru, erau luminate din exterior, reușind să pună în valoare „F"-urile uriașe care ornau centrul încăperii, în onoarea stăpânului casei. Acesta îl luă pe Malko de braț.

— Îți place sala mea de mese?

— E superbă!

— L-am adus special de la Paris pe decoratorul de la Claude Dalle, pentru a aranja totul, spuse omanezul foarte mândru.

Imensa masă rotundă de ceremonii aduna laolaltă material lemnos de cea mai bună calitate, lac și piatră. Totul dispărea la un moment dat sub câteva jardiniere pline cu orhidee.

Scaunele stil Ludovic al XIV-lea, din lac, erau tapițate cu mătase roz siriană. Ușile din lac roșu, acționate electric, se închideau doar atunci când invitații luau loc la masă. În spatele fiecărui invitat își făcuse apariția câte o femeie îmbrăcată în întregime în roșu, care stătea în picioare, ca o decorațiune vie. Cea care se afla în spatele lui Malko era absolut încântătoare. Era o Tanagra cu o gură mare senzuală, cu talie de viespe și

pieptul bine pus în evidență de o tunică chinezească. Malko se aplecă spre vecina sa, o englezoaică sculpturală, soția unui ministru omanez. Pieptul acesteia ar fi putut rivaliza cu cel al lui Marjorie, aflată în dreapta stăpânului casei.

— Cine sunt aceste tinere femei?

— Filipineze, spuse ea cu un zâmbet puțin ironic. Sunt folosite câteodată în dansuri folclorice, ca decorațiuni în seri precum aceasta sau în multitudinea sarcinilor unei mari reuniuni.

— Deja totul viermuiește de pakistanezi...

— Sunt atâtea lucruri de făcut...

Un chelner îi șopti la ureche lui Malko, înainte de a-i umple din nou paharul.

— Chateau Margaux din 1970, domnule.

În orice caz, omanezii știau să trăiască. Caviarul era din Iran, vodca – servită în pahare de argint – era rusească, iar femeile cam de peste tot. Nu era acolo decât o singură omaneză: insolent de frumoasă, cu ochi mari și negri migdalați și o gură imensă. Colierul care îi decora gâtul lung și grațios, costase probabil cât un portavion. Era așezată practic în fața lui Malko... Dar nu la o distanță de la care ar fi putut conversa, având în vedere dimensiunile mesei...

Malko examină invitații. Care dintre ei era trimisul lui Manoucher Farmayan?

Nu-i plăcea să vorbească lucruri serioase la masă. Cina se desfășura fără nici un fel de antren, chiar un pic înnegurată, în ciuda izbucnirilor de jovialitate ale lui Ali al Faker, care părea că apreciază în aceeași măsură, atât vinul, cât și femeile. Foarte dreaptă, cu un colier somptuos de perle care se odihnea pe sânii magnifici, Marjorie părea o adevărată doamnă.

Când Malko se ridică la sfârșitul mesei, filipineza care se găsea în spatele lui se precipită, făcând să fosnească plăcut îmbrăcămintea.

Cu un gest autoritar, Ali al Faker separă bărbații de femei și imediat țigaretele și lichiorul începură să circule. Malko începu să bea și el la fel ca ceilalți. Trimisul lui Farmayan nu se manifesta... Marjorie se apropie de el aducându-i un pahar mare plin cu Cointreau și îi șopti la ureche:

— Nu vă impacientați...

Se îndepărtase deja... Puțin câte puțin, grupurile începeau să se formeze. Salonul era atât de mare că puteau discuta

liniștiți. Decoratorii de la Claude Dalle reușiseră să creeze în această cameră imensă patru ambianțe diferite, confortabile, în care canapele moi se amestecau cu fotolii din toate stilurile franceze ce rezistaseră peste secole. Malko se regăsi în fața unei tapiserii din fir de aur care reprezenta eternul „F". Lângă el, tot în picioare, se găsea un bărbat înalt, destul de prost îmbrăcat, cu părul lung și negru și o privire glumeață. Necunoscutul îi întinse mâna.

— Mă numesc John Abercrombie. Dumneavoastră sunteți Malko Linge, nu-i așa?

Era omologul lui Clan Grinnel. Era șeful MI6 la Oman. Ai fi putut să-l iei drept italian sau american după felul cum era îmbrăcat și bijuteriile din metal ordinar. E foarte adevărat că aruncase cu biluțe de pâine în decolteul vecinei sale. Hotărât lucru. Anglia evolua...

Se întrebă ce știa englezul despre misiunea lui. Celălalt nu pierdu prea mult timp până să-l fixeze cu privirea. Între două fumuri dintr-un Davidoff nr. 2, aruncă cu un zâmbet jovial:

— Nu ați moștenit un cadou prea plăcut...

— Credeți? făcu Malko.

John Abercrombie îl luă de braț, trăgându-l în fața unei statui de bronz ce reprezenta două cămile.

— Toată povestea asta nu e deloc atât de simplă pe cât pare, îi spuse pe un ton care se voia foarte convingător.

— De ce?

— Nu cred că la Teheran toată lumea a fost de acord cu așa ceva.

— Manoucher Farmayan ne spune povești?

— Nu am spus așa ceva.

— Atunci care e problema?

Țigara se îndreptă către Ali al Faker.

— Sunt anumiți oameni care nu joacă întotdeauna o partitură clară...

— Al Faker? Dar el nu e decât o garanție.

Britanicul zâmbi șiret.

— Îl ador pe Ali, dar nu-mi puteți spune mie că se mișcă ceva aici fără ca el să-și fi dat anterior acordul. Și cum interesele lui se cam întretaie cu ale voastre...

— El pretinde că acționează pentru binele tuturor.

— În numele Maicii Tereza, făcu John Abercrombie pe un ton amuzat. Ali are cu siguranță o motivație doar a lui.

— Care?

— Nu știu încă. De când prietenii dumneavoastră de cealaltă parte a Atlanticului au sosit aici în forță, se tot ascunde de noi... Și, în plus, toată această afacere nu ne privește în mod direct, nu-i așa? Acest sărman Schackley, merita să se ocupe alții de el. Sper că nu plătiți prea mult pentru răscumpărare...

— De ce?

Britanicul îi aruncă o privire compătimitoare.

— A trecut prea mult timp de când e în mâinile lor. Le cunosc metodele. Cu siguranță că a spus deja tot ce știa. Oamenii noștri de la Teheran pretind că însuși Komeiny i-a citit mărturisirile întinse pe o sută douăzeci de pagini... E într-adevăr o misiune umanitară... În sfârșit, vă doresc succes!

Privirea îi era plină de răutate și Malko fu convins că știe *mult mai mult* decât spusese. Nu avu însă timp să-l întrebe. Marjorie se ondula către el. Revoltată, se aplecă spre ureche lui Malko.

— O să vă reclam...

— Vă rog să mă scuzați, spuse Malko.

John Abercrombie scoase repede o carte de vizită și mâzgăli un număr de telefon.

— Iată linia mea directă.

Marjorie aștepta, cu un zâmbet ușor crispat pe buze. Câțiva dintre invitați plecaseră deja. Malko o urmă până la o ușă pe care femeia o deschise.

— În fund de tot, spuse ea.

Malko urmă culoarul cu pereți acoperiți de mătase și împinse ușa care îi fusese indicată. Ajunsese la toaletele pentru invitați unde se găsea un bideu din marmură verde cu robinete din aur și o banchetă foarte încăpătoare. În față se afla lilipineza care stătuse toată seara în picioare în spatele lui.

* * *

Pentru moment crezu că nimerise în altă parte. Ea îl fixă cu un surâs de budist, îndepărtat și enigmatic. Înainte ca el să poată spune ceva, ea își dădu jos tunica, dezvăluind un corset de aceeași culoare roșie. Din câteva mișcări își dădu jos pantalonii de mătase, ținând pe ea decât ciorapii și încălțămintea.

Totul fără a scoate vreun cuvânt.

Ușa se deschise încet în spatele ei și apăru o altă filipineză, la fel de fermecătoare.

Înclină din cap și, fără măcar a-i cere acordul lui Malko, îi dădu vesta jos de pe umeri. Apoi îngenunche în fața lui și îl supuse la același tratament la care îl supusese mai deunăzi Marjorie. Un obicei al casei, probabil... Prima filipineză, cu gesturi grațioase, încălecă bancheta și se lungi pe burtă, cu ochii în continuare fixați asupra lui Malko. Sub bazin puse un prosop pentru a-și înălța crupa rotundă. Tot corpul avea o culoare ca de caramel, iar unghiile aveau lejer vreo cinci centimetri...

Tulburat, Malko simți cum munca partenerei începe să dea roade. Se achita de sarcină cu o abilitate profesională, având grijă să nu-l forțeze la sfârșit. Atunci când își dădu seama că l-a adus într-un punct de excitație maximă, se ridică și îl îndreptă către bancheță cu un gest respectuos. În acel moment, prima filipineză își puse mâinile pe fese și le depărtă, oferind spectacolul intimității ei cu un gest plin de promisiuni. Era ireal. Deja degetele primei femei începuseră să se joace pe corpul lui. Îl forță să încalece la rândul lui bancheta.

Cu un gest precis, îi puse sexul în contact cu deschizătura filipinezei care stătea întinsă pe burtă. Aceasta ridică și mai mult crupa, obligându-l practic să o pătrundă câțiva milimetri. Cea care se găsea în spatele lui Malko profită pentru a-l împinge de șolduri, înfigându-l aproape în întregime în partenera ei. Aceasta din urmă abia avu o mică tresărire...

De-abia ajunsese Malko în străfundurile femeii din fața lui, că cealaltă ocoli bancheta, se opri în fața prietenei sale și o îmbrățișă cu tandrețe. Nu se auzeau decât zgomotele sacadate ale respirației. Malko, mai întâi puțin uimit, se lansă repede în explorarea plăcerii sale favorite. La fiecare dintre loviturile sale, filipineza răspundea printr-un tremur al corpului. Malko se dezlănțui, mergând din ce în ce mai departe, simțind cum partenera îl aspiră practic cu contracții admirabil de bine dozate...

Femeia scoase un mic țipăt atunci când el explodă foarte adânc în intimitatea ei. În același timp se ridică într-un arc de cerc pentru a-l primi mai bine. Nu schimbaseră un cuvânt. Atunci când el se retrase, alunecă de pe bancheță, își luă îmbrăcămintea și dispăru cu un zâmbet complice. Cea care

pregătise pe Malko rămase și se instală pe bideul de marmură. Dar asta numai atât cât îi trebui să își pună în ordine ținuta. Odată totul pus la punct, se înclină respectuos și dispăru... Puțin dezorientat, Malko se întreba cărui fapt se datorau aceste clipe... Ali al Faker îl plăcea, dar chiar atât de mult... La urma urmei, nu cunoștea îndeajuns obiceiurile locale...

În salon, aproape toți invitații dispăruseră, inclusiv John Abercrombie. Marjorie veni către el, cu un zâmbet complice pe buze...

— Ați petrecut un moment agreabil?

— Foarte, spuse Malko. Dar nu e ceea ce mă așteptam.

— Sper că nu ați fost decepționat... oftă ea. În timpul cinei, Ali a remarcat că fata respectivă vă place. Îi place să-și combine prietenii... Și apoi, John Abercrombie părea că vă acaparează prea mult. Nu e întotdeauna un bun sfătuitor.

Deci ăsta era motivul. Cuibul de vipere se îmbogățea cu o nouă reptilă.

— Era un partener de discuție agreabil, spuse Malko cu picioarele încă puțin moleșite.

Cu alte cuvinte, Ali al Faker nu voia să aibă prea multe legături cu MI6. Ceea ce ar fi putut însemna că are într-adevăr ceva de ascuns după cum lăsase John Abercrombie să se înțeleagă. Și asta nu era totul. Într-o singură zi, fusese pus în gardă vizavi de trei dintre principalii protagoniști ai afacerii... Browningul aurit, cadoul Excelenței Sale Ali al Faker, risca să nu fie chiar atât de simbolic...

— Persoana pe care o așteptați a sosit, făcu Marjorie. Se află în biroul Excelenței Sale...

* * *

Malko încercă o anumită surpriză când deschise ușa biroului. Pe sofaua de la Claude Dalle ale cărei mătăsuri și brațe din velur de mătase evocau mai degrabă un pat nupțial decât un accesoriu auster de afaceri, se instalase o femeie cu ochii ascunși de ochelari negri. La început, Malko nu văzu decât picioarele încrucișate, lungi și bronzate. Necunoscuta era îmbrăcată cu un taior clasic din mătase neagră și o bluză bleu. Îi întinse mâna lui Malko.

— Bună seara, domnul Linge.

— Vă las, făcu Marjorie, înainte de a închide ușa.

Necunoscuta își dădu jos ochelarii și Malko fu frapat de ochii ei de un albastru deschis, aproape de culoarea bluzei. O frumusețe clasică, aproape rece, cu un nas drept, gură mare și dinți regulați.

— Mă numesc Susanna Rawlings, spuse ea. Sunt asistenta domnului Farmayan. A fost reținut la Beirut și va ajunge mâine.

Vocea sa distinsă avea un puternic accent britanic, unghiile îi erau acoperite cu lac incolor și un discret colier de perle îi punea în valoare delicatețea gâtului. Părul îi cădea absolut natural pe umeri, de lungimea potrivită, iar machiajul era fără nici un fel de ostentație.

— Atunci ne revedem mâine, sugeră Malko.

— La asta mă gândesc. Sunteți în posesia a ceea ce trebuia să-i înmânați domnului Farmayan?

— Pietrele prețioase?

O umbră de contrarietate trecu prin ochii femeii. Ca și cum Malko ar fi spus ceva ce nu trebuia.

— Da.

— Le am.

— Și în ceea ce privește rachetele?

— Cargoul cu încărcătura se află în Dubai.

— E vorba de noua versiune pentru NATO?

Malko nu se aștepta la o asemenea întrebare și rămase mut. În afara șarmului ei, Susanna Rawling era expert militar...

— Voi verifica, spuse el. Și, pe de altă parte, domnul Farmayan este în măsură să-și îndeplinească angajamentele?

De data asta, privirea femeii îngheță.

— Domnul Farmayan își îndeplinește întotdeauna angajamentele, făcu ea sec. E un om de cuvânt. Dar, pentru a vă răspunde la întrebare, da. A adus fotografia cerută de domnul Grinnel.

Pronunțase numele șefului rezidenței doar cu vârful buzelor, ca și cum nu prea îl agrea...

Susanna Rawling se ridică. În picioare, era și mai frumoasă, cu o talie foarte subțire care sublinia pieptul greu. Pe tocuri era la fel de înaltă ca și Malko.

— Pe mâine, spuse ea.

— Unde ne vom vedea?

— Vă voi suna în cameră între orele șase și șapte.

Se dădu la o parte pentru a-i face loc să treacă, respirând în trecere o adiere de Opiu. Făcuse tot ceea ce trebuia să facă

Încheietura mâinii era caldă și subțire. Pentru o clipă privirea i se decongelă și Malko se simți lichefiat. Pe lângă ea, Marjorie avea aerul unei bone. Domnul Farmayan își alegea cu mare grijă colaboratoarele.

— Vreți să vă însoțesc, îi propuse el.

— Mulțumesc, mă așteaptă șoferul, spuse ea. Pe mâine.

Ajunși în salonul uriaș golit de invitați, îl lăsă singur. Câțiva servitori strângeau paharele goale. Oare unde se duseseră Ali al Faker și Marjorie?

Malko începu să-i caute, nevoind să plece fără a-și lua rămas bun de la gazda sa. Se ghidă după o melodie care se auzea oricum destul de încet. După ce merse de-a lungul unui culoar lung, ajunse într-o grădină de vară goală. La dreapta se găsea o peluză rectangulară în aer liber, înconjurată de pereți înalți. În colțul cel mai îndepărtat se găseau patru muzicieni care, urcați pe o estradă, cântau în surdină muzică arabă.

Mai întâi, Malko crezu că cei care ascultă sunt doar pereții... Apoi, la marginea peluzei, zări două fotolii din lemn aurit, ale căror spătare înalte întoarse către el, îl împiedicau să vadă cine le ocupă. Între ei și orchestră era întinsă o perdea care îți permitea doar să distingi formele. Un braț trecu dincolo de perdea. În mână se afla un pahar, iar după diamant, Malko îl identifică pe Ali al Faker.

Se apropie ceva mai mult și văzu părul roșcat al lui Marjorie. Mâna ei părea a fi așezată pe sabia de la centura omanezului. În realitate, degetele femeii erau strânse împrejurul unui membru țepăn care ieșea din șalvarii bărbatului. Femeia era doar puțin întoarsă, masturbându-și grijulie companionul. Amețit, prăbușit în fotoliul său, Excelența Sa Ali al Faker savura tripla bucurie a muzicii, alcoolului și a sexului...

Era o imagine idilică...

Malko se îndepărtă în vârful degetelor. Nu era deloc momentul să înceapă o discuție de afaceri. Mașina îl aștepta în fața reședinței, cu portiera deschisă și motorul pornit. Tânăra filipineză care i se oferise mai devreme, țâșni din umbră și se înclină profund.

Malko tatonă puțin labirintul potecilor șerpuitoare din tărâmul nimănui, înainte de a regăsi ieșirea pe autostradă. La stânga sa, Oceanul Indian era invizibil. În prima zi, căpătase deja o certitudine: recuperarea lui William Schackley nu va fi deloc o afacere plăcută.

Capitolul IV

— La naiba cu toate, tipul ăla *n*-a venit să brodeze... murmură Chris Jones pe la spatele lui Malko.

Acesta din urmă se întoarse, scăpărând scântei din ochi. *Nu era deloc momentul să creeze complicații diplomatice.* Manoucher Farmayan tocmai intrase în salonul chinezesc al unuia dintre apartamentele somptuoase de la etajul al nouălea de la Al Bustan Palace. Maiestuos precum un rege, cu pieptul înainte, înainta cu mâna întinsă. Craniul său aproape în întregime dezgolit, contrasta cu sprâncenele negre și dese și mustața groasă bine îngrijită.

Dar ceea ce te frapa cel mai mult la acest chip erau ochii neliniștiți. Nu exprimau nimic. Golul absolut. Două pietre negre, abia strălucitoare. Obiective de cameră de luat vederi, care se mulțumeau să înregistreze fără a se implica cu nimic.

Farmayan strânse mâna lui Malko, zâmbi ușor și îi ignoră complet pe Chris Jones și Milton Brabeck.

— Prietenul meu, Excelența Sa Ali al Faker, mi-a vorbit de dumneavoastră, spuse el. Sunt foarte bucuros să vă întâlnesc.

Susanna Rawling stătea puțin mai retrasă, sculpturală într-o rochie mulată ca o mănușă și care se oprea undeva deasupra genunchiului. Frumoasă îndeajuns cât să-ți taie răsuflarea, cu părul desfăcut pe umeri, punând în valoare pometii înalți și ochii albaștri.

Ea venise să-i întâmpine pe cei trei bărbați la ascensorul numărul 7. Acesta era păzit de soldați ai Palatului, aproape negri la piele, și care aveau ordin să tragă asupra tuturor intrușilor. Toate ascensoarele de la etajul nouă era controlate în același mod.

— Lăsați-ne!

Malko confirmă din privire. Chris și Milton se retraseră în anticamera apartamentului, definitiv supărați pe iranian. Acesta din urmă se afundă într-una dintre canapelele de velur albastru

— Ați călătorit bine? întrebă politicos Malko.

— Excelent. Am obținut asigurări foarte satisfăcătoare din partea partenerilor noștri.

Inspira falsitate așa cum alții emanau bunătate. Ochii mari și negri se fixară pe valiza așezată între picioarele lui Malko. Susanna se așeză și ea într-un fotoliu și își încrucișă picioarele. Cu o voce absolut plată, ea anunță, devansând întrebarea șefului ei:

— Domnul Linge mi-a spus ieri că totul este în regulă.

Manoucher Farmayan zâmbi diplomatic.

— Nu m-am îndoit nici măcar o secundă de asta.

Liniște. Fiecare aștepta ca ceilalți să facă un gest. Malko remarcă pe un ton detașat:

— Bănuiesc că ne aflăm în rezerva sultanului Quabouz, nu-i așa?

— A lui și a prietenilor săi, completă repede Farmayan. Datorită protecției Excelenței Sale Ali al Faker, am onoarea să locuiesc aici...

Manoucher Farmayan era singurul locuitor de la etajul al nouălea, care nu mai fusese ocupat de la conferința țărilor din Golf, desfășurată cu opt luni în urmă... Acest lucru spunea destul de mult despre puterea pe care o deținea. Se desfășura într-unul dintre cele nouă apartamente chinezești care avea fiecare câte două sute cinci zeci de metri pătrați...

— Ați adus fotografia lui William Schackley? întrebă Malko.

— Bineînțeles.

Nici măcar o lumină în ochii lui mari și negri. Nici un gest. Mâinile grăsuțe îi erau încrucișate pe burtă și Manoucher Farmayan părea împietrit. Trebui ca Malko să deschidă servieta pentru ca paralizia sa să se disipeze... De abia atunci scoase din buzunarul interior un plic pe care îl ținu între degete. Încrederea stătea în cumpănă...

Se decise în cele din urmă să i-l întindă lui Malko. Conținea o fotografie polaroid, de o calitate destul de îndoielnică. Un bărbat lipit de un perete, cu un ziar între mâini. Susanna îi întinse lui Malko o lupă.

— Se vede data, undeva în partea dreaptă, sus, explică ea.

Era „Ziua Orientului", marele cotidian care apărea în limba franceză în Liban. Conform datei, fotografia fusese făcută cu două zile mai devreme. Inima lui Malko se strânse când examină mai bine bărbatul care ținea ziarul. În fotografiile de la CIA. William Schackley avea un chip grăsuț, părul grizonat abundent și o privire plină de viață. Ori, sub ochii lui se găsea o

fantomă. Părul era aplatizat și foarte rar, dar îi crescuse până aproape de umeri, pomeții feței slăbite ieșeau de sub pielea întinsă și, mai ales, era acea privire teribilă. Ochi morți, în fundul unor orbite adânci. Barba în dezordine îi dădea șefului rezidenței CIA la Beirut, aerul unui moșneag. Carotidele îi ieșeau din gâtul descărnat asemenea unor coarde mai groase.

Malko ridică privirea și i se adresă lui Farmayan.

— L-ați întâlnit?

— Nu.

— Pare într-o condiție psihică foarte proastă.

Iranianul dădu din cap.

— E adevărat, nu trebuie să mai pierdem timpul. A trecut prin momente foarte dificile.

Susanna Rawlings privea pe fereastră, ca și cum ceea se petrecea nu o privea absolut deloc. Manoucher Farmayan își mângâie barbișonul și spuse cu o voce blândă: -

— Dacă totul e în ordine aici, aș putea să plec la Beirut și în patruzeci și opt de ore să mă întorc cu domnul Schackley. Restul nu va mai fi decât o pură formalitate...

Era doar un mod de a vorbi.

— Pot să păstrez fotografia? întrebă Malko.

Iranianul se opri.

— Bineînțeles. Trebuie să i-o arătați și domnului Grinnel. Oricum, cred că aveți și dumneavoastră ceva pentru mine...

Malko îi întinse cutia cu smaralde. Susanna reveni și se aplecă peste umărul șefului ei. Scoase o lupă din poșetă și o duse la ochiul drept. Într-o liniște mormântală, examină toate pietrele, una câte una... Gorilele de afară probabil că își făceau tot felul de gânduri... Malko își ținu răsuflarea. Nu, de n-ar fi o cacealma...

Manoucher Farmayan părea turnat în bronz. În cele din urmă tânăra ridică privirea și spuse cu vocea sa bine aleasă:

— Cred că au valoarea care trebuie. Sunt niște pietre într-adevăr frumoase...

— Sunteți o adevărată expertă, remarcă Malko.

Femeia zâmbi.

— Am făcut patru ani la Institutul Geologic al Americii din Los Angeles.

Acum atmosfera era mult mai destinsă. Manoucher îi spuse Susannei:

— Pune astea la locul lor, te rog.

Susanna Rawlings ieși din încăpere și iranianul adăugă imediat:

— Mă voi ocupa să virez imediat în contul pe care mi l-a indicat domnul Grinnel, jumătate din suma necesară pentru marfa care așteaptă la Dubai. Asta ar putea lua câteva ore, iar transbordarea ar putea începe de mâine. Imediat ce va fi efectuată, voi pleca spre Beirut.

— Dumneavoastră finanțați această operațiune? întrebă Malko.

Cele șapte sute de rachete care reprezentau jumătate din târg, înmulțit cu douăzeci de mii de dolari bucata, însemnau totuși peste opt milioane de dolari.

— Prietenii mei iranieni mi-i vor înapoia, afirmă Farmayan cu un zâmbet onctuos, cu ochii la fel de inexpresivi.

Susanna Rawlings reapăru fără cutia ce conținea cele patru milioane de dolari în smaralde; lui Malko i se păru că privirea ei albastră se aprinsese și mai mult. Părea o cobră foarte ambițioasă pe cale să devoreze o mangustă.

— Presupunând că totul se va petrece așa cum este prevăzut, spuse Malko, cum îl veți aduce pe William Schackley de la Beirut?

— În avionul meu personal, spuse iranianul. Ali al Faker va aranja să nu fiu controlat în nici un fel la sosire. Imediat, prizonierul va fi pus sub protecția lui Iradj Kosrodar – însărcinatul iranian cu afaceri externe – și acesta îl va duce la ambasadă. Odată încheiată cea de-a doua parte a livrării rachetelor, acesta îl va pune la dispoziția mea. Cât timp va aștepta, va fi pe teritoriu diplomatic...

— Nu va avea nevoie de îngrijiri imediate?

— Nu m-am gândit la așa ceva, dar dacă va fi nevoie, voi avea eu grijă de asta.

— Unde se va petrece faza finală?

— Acasă la Excelența Sa Ali al Faker. Trebuie să le facem această onoare prietenilor noștri omanezi.

Onoare morală, bineînțeles...

Malko închise diplomatul. Totul părea a se derula conform planului prevăzut. Aproape prea ușor... Se ridicară cu toții... Manoucher Farmayan îi strivi falangele.

— O să-mi fac siesta acum, mâncarea libaneză este mult prea grea pentru gusturile mele.

— Sunteți sigur că autoritățile de la Teheran vor fi întru totul de acord? întrebă Malko.

Un nou gest onctuos.

— Le-am explicat care le este interesul, afirmă iranianul.

Sunați-mă mâine pe la ora prânzului, cel târziu la douăsprezece și treizeci de minute, pentru a pune la punct detaliile.

În Oman, viața se oprea la această oră și nu reîncepea decât către ora patru. Malko se gândi la prizonierul de la Beirut care probabil că număra minutele. În condițiile în care fusese informat de tratativele care se purtau pentru eliberarea lui. Probabil că CIA ținea neapărat să-l elibereze din mâinile dușmanilor, pentru că rachetele Tomahawk se aflau pe lista materialelor interzise pentru exportul în Iran și aceștia nu putuseră niciodată să și le procure. Cele opt milioane de dolari în pietre prețioase veneau direct din fondurile secrete ale guvernului american și ale CIA...

Chris Jones și Milton Brabeck, postați la intrare, îl primiră cu o privire întunecată.

— Coborâm, le spuse Malko.

Se îndreptară către ascensor fără a-l aștepta. Bosumflați. Un hol circular făcea turul etajului al nouălea, având deschisă partea dinspre centru. Malko se aplecă și privi. De acolo, canapelele din lobby păreau minuscule, undeva la vreo patruzeci de metri mai jos.

Mocheta pufoasă înăbușea zgomotul pașilor. Nu auzi când Susanna se apropiase de el pe la spate.

— Chiar aveți chef să săriți, întrebă ea în bătaie de joc.

O fracțiune de secundă corpul femeii se lipise de al lui. Acum ea deja se ridicase. Dacă Farmayan nu era de față, părea ceva mai destinsă... Malko o urmă până la ascensor...

— Lucrați de multă vreme cu domnul Farmayan? întrebă el.

— De trei luni.

Malko o învălui cu o privire lungă... rochia mulată îi desena corpul plin într-un mod aproape provocator. Ochii albaștri nici măcar nu clipeau.

— Sunteți absolut splendidă, spuse Malko.

— Mulțumesc.

Abia zâmbise.

— Nu părăsiți niciodată etajul al nouălea?

— Rareori.

Înainte să intre în cabină sub privirile aruncate de cele două gărzi, Susanna îl avertiză.

— Nu veniți niciodată aici fără să fiți invitat. E foarte periculos. Gărzile de la Palat au ordin să tragă asupra oricărui intrus... Sunt oameni foarte frustrați, descendenți direct ai sclavilor, devotați în totalitate sultanului.

— Și dacă e nevoie să vă contactez?
— Sunați-mă la 9800.

* * *

Ambasada Statelor Unite era un cub modest ascuns în fundul orașului, în spatele enormei legații britanice care ocupa toată partea dinspre mare, împreună cu Palatul sultanului. Trei rânduri de ținte încastrate în ciment, interziceau accesul oricărui fel de mașini, de teama uneia capcană. Malko, cu gorilele pe urme, bătu la poarta clădirii de patru etaje, deja îmbătrânite. Fu primit de secretarul ambasadei. Acesta ceruse la CIA să fie ținut la curent și reuniunea avea loc în biroul lui. Chris Jones trase în piept aerul *proaspăt din hol și alergă către un distribuitor de apă rece.*

— În sfârșit se simte în largul său...

Nici măcar la Al Bustan nu simțea grația din cauză că era prea multă marmură.

Clan Grinnel îl întâmpină pe Malko imediat cum acesta ieși din ascensor. Ventilatoare mari aeriseau culoarul și o un grilaj metalic proteja biroul ambasadorului. Șeful rezidenței CIA făcu prezentările. Înăuntru se mai afla un oaspete.

— Doctorul Morisson, anunță Grinnel. Am ținut neapărat să *examineze fotografia lui William Schackley.*

Gorilele ajunseră la rândul lor și se lipiră de ferestre, privind către Palatul sultanului, prin perdelele groase. Britanicii și americanii erau foarte mândri că ambasadele lor erau singurele care avea vedere directă asupra palatului... Chiar și francezii se găseau undeva mai în spate... De la fereastra biroului ambasadorului Marii Britanii se vedea practic în biroul sultanului Quabouz.

Câteva tunuri cu tragere rapidă erau presărate pe peluza palatului, chiar în fața piscinei. Pentru orice eventualitate.

— Iată fotografia, spuse Malko.

Cei trei bărbați o examinară în liniște aproape un minut. Clan Grinnel ridică privirea. Expresia lui înțeleaptă fusese înlocuită de o furie rece.

— Nemernicii! Ați văzut în ce hal e? Ce crezi, doctore?

Doctorul privea documentul printr-o lupă.

— A fost drogat și maltratat cu siguranță, spuse el. După volumul carotidelor, aș spune că atunci când a fost făcută această fotografie, respira normal. Asta e tot. Pare foarte slăbit.

Șeful rezidenței aprinse nervos o altă țigară.

— Dacă am pune mâna pe ticăloșii ăștia...

Ambasadorul îi aruncă o privire puțin șocată.

— Voi expedia o telegramă la Departamentul de Stat, în care o să anunț că totul e bine! Am înțeles că însuși Președintele va trimite o scrisoare de mulțumire sultanului, atunci când se va termina totul. Nu credeți că iranienii cam întârzie cu acordul?

Clan Grinnel dădu din umeri.

— Domnule, pot să cred orice despre iranieni. Chiar și faptul că nu ni-l vor da pe William Schackley.

— Totuși au toate atuurile pentru a ieși în câștig din afacerea asta, îl întrerupse Malko.

Grinnel îi adresă o privire glacială. Într-o clipă realiză că CIA nu spusese chiar totul Departamentului de Stat. De altfel, ambasadorul îl îngână naiv.

— Probabil vă referiți la imagine... Cu siguranță că, urmând exemplul sirian, pentru ei, totul va fi bine. Dar politica e atât de ciudată la Teheran.

— Apropo de asta, interveni Malko. Îl cunoașteți pe însărcinatul iranian cu afaceri la Oman?

— Bineînțeles, spuse ambasadorul. L-am întâlnit de câteva ori la cocteiluri. Iradj Kosrodar. Un fanatic de cea mai rea speță, în totalitate devotat Ayatolahului Komeiny. Are întotdeauna în buzunar fotografii cu atrocitățile iraniene, pe care le distribuie cui vrea să-l asculte. Urăște femeile. De fiecare dată când vreuna dintre ele se apropie de el la vreo recepție, își pune mâinile la spate pentru a nu fi nevoit să-i strângă mâna...

Clan Grinnel dădu semne de nerăbdare și se ridică.

— Domnule ambasador, spuse el, nu vă vom mai răpi din timpul dumneavoastră. Îl conduc eu pe domnul Linge.

Strângeri de mâini. Chris Jones și Milton Brabeck epuizaseră bucuria de a privi în curtea sultanului. Grinnel nu își descleștă dinții nici în ascensor, însă explodă atunci când ajunseră în mașină

— Sunt convins că ticălosul de Farmayan va încerca să ne tragă în piept...

— De ce? întrebă Malko.

— Pentru că îi stă în fire...

Gorilele tocmai asta spuseseră.

Buick-ul se strecură pe străduțele strâmte din Mascate – cea mai mică dintre capitalele lumii.

— Departamentul de Stat nu e la curent cu livrarea de arme? întrebă Malko.

— Cu siguranță că nu, făcu Grinnel. Asta nu mai trebuie să știe nimeni în afară de noi. Diplomații ăștia nu înțeleg niciodată nimic.

Schimbând brusc subiectul, spuse:

— Deci, Schackley trebuie să vină cu avionul lui Farmayan...

— Așa mi-a promis.

Americanul aprinse o țigară cu o satisfacție ciudată.

— Ei bine, vom încerca să-i păcălim noi, lansă el.

Mergeau în lungul străzii Al Corniche – promenada de pe marginea mării, care lega Mascate de Mina Quabouz – Port Quabouz – acolo unde sultanul își ținea ancorat iahtul, probabil între petroliere.

Ajunseră la Ruwi zece minute mai târziu fără ca șeful rezidenței CIA să descleștеze dinții. Opriră în parcarea de pe strada Al Bourch, lângă un camion uriaș care livra apă. Căldura cădea peste ei, asemeni unei lave și traversară în fugă strada pentru a ajunge în birourile de la Penta Tech Co. Malko se întrebă ce îi trecea prin cap lui Clan Grinnel.

Un bărbat îi aștepta dedesubtul portretului sultanului Quabouz. Era un arab îmbrăcat în tunică albă, cu o față rotundă și jovială și o mustață mare, neagră. Clan Grinnel îl introduse în birou și îl prezentă lui Malko.

— Taher Al Gharbi, cel mai bun dintre informatorii mei străini. I-am cerut să-mi spună câte ceva despre „Verii" lui. E foarte bine plasat...

Taher Al Gharbi își arătă dinții într-un zâmbet fermecător. Pielea îi era foarte întunecată și avea un aer vag african.

— Știu toate mișcările pe care le faceți, domnule Grinnel, spuse acesta. Cineva îi ține la curent.

— Cine v-a spus?

— Colonelul Saad.

— Responsabilul Serviciului de Securitate Internă, explică pentru Malko Clan Grinnel. El e omanez, dar toți oamenii lui sunt britanici. Mulțumesc, Taher. Ne vedem din nou mâine.

Omanezul îi părăsi afișând zâmbetul fermecător care părea că nu îl părăsește niciodată.

— De unde a ieșit? întrebă Malko.

— E agentul exclusiv al mai multor furnizori de arme ai sultanatului, explică Clan Grinnel. L-am ajutat să câștige o mulțime de bani și nu ne poate refuza atunci când este vorba de un lucru cu adevărat important. E în regulă. Și, mai ales, îi cunoaște pe toți oamenii de la Palat și din Gardă.

— De ce l-ai întrebat de „Veri"?

— Pentru că mi-e teamă de o lovitură sub centură. Nu le

place deloc faptul că i-am alungat din inima sultanatului și sunt furioși rău.

Categorie care, în ochii americanilor, înglobează o mare parte din populația acestei regiuni a lumii.

— Care era ideea dumneavoastră pentru a scurtcircuita planul lui Farmayan? întrebă Malko.

Clan Grinnel râse sec.

— Să nu vorbim de asta, aduce ghinion. Mențineți contactul cu el așa cum ați hotărât. De restul mă voi ocupa eu.

Își aprinse a mia țigară, gândindu-se la ceva vizibil agreabil. Malko revăzu ochii reci ai iranianului. Risca să nu fie prea ușor.

Chris Jones și Milton Brabeck erau afundați în contemplarea minunatei secretare a lui Clan Grinnel. Le fu destul să se smulgă din peisaj. În ascensor. Milton suspină:

— I-ai văzut sânii? Parcă era Jane Mansfield... Nu purta nimic pe sub haine.

— Când ne apucăm de treabă? întrebă Chris Jones care începea să se plictisească. Dacă am venit aici doar pentru a vedea animale, am fi putut să mergem la grădina zoologică... Tipii ăștia care poartă rochii, mă fac să înnebunesc.

— Poate nu va fi nevoie să faci nimic, spuse Malko. Dacă totul se va petrece bine, William Schackley ne va fi înapoiat în două-trei zile...

* * *

Malko formă 9800. Era exact douăsprezece treizeci.

— Alo?

Era vocea bine măsurată a Susannei Rawlings.

— Malko Linge. Am sunat așa cum am stabilit.

— Îmi pare rău; domnul Farmayan a plecat cu avionul către Beirut acum o oră. Ceva mai devreme decât era prevăzut.

Cel puțin, nu pierdeau deloc timpul.

— O să plecați și dumneavoastră?

— Nu, trebuie să asigur legătura de aici.

— Am putea să luăm masa împreună.

— Mulțumesc, spuse ea. Domnului Farmayan nu-i place să ies atunci când lipsește și eu nu am autoritatea să vă primesc aici. Pe mâine.

Malko închise, puțin frustrat. Manoucher Farmayan era bine acoperit. Va mai veni oare de la Beirut cu William Schackley?

Capitolul V

Tranzistorul așezat pe o cutie goală de muniție, la intrarea în subsolul cu pereții găuriți de gloanțele luptelor precedente, difuza puternic o melodie siropoasă a cântărețului egiptean Hamad Adawiye. Cel mai tânăr dintre cei doi luptători Hezbolah care stăteau de gardă, asculta cu atenție, cu ochii către cer, afundat în scaunul de tablă, cu arma pusă pe genunchi. Camaradul lui se aplecă și închise aparatul, furios.

— Farid, nu ai de gând să termini să mai asculți tâmpenii? Acum, că ești luptător, nu trebuie să încetezi niciodată să te perfecționezi. Nu vrei să devii un fedayin, să înveți să ucizi?

Farid, care nici măcar nu împlinise șaisprezece ani, lovi cu palma Kalașnikovul.

— Ce tot spui acolo, Khabil? Știu să ucid. E foarte ușor cu arma pe care o am.

Colegul lui zâmbi ironic.

— Da? E ușor, dar trebuie să știi să ucizi în toate felurile. Mai întâi cu cuțitul...

Farid nu mai răspunse, încremenit. Era o idee care nu-i plăcea. Timp de câteva momente, se lăsă liniștea. Din grupa de cincisprezece oameni care păzeau subsolul, patru sau cinci erau afară, iar ceilalți somnolau în boxele transformate în camere, în fața celulei în care era închis William Schackley.

Parterul era o adevărată fortăreață, cu toate ferestrele protejate de saci de ciment și accesul la rampa către subsol străjuit de un veritabil buncăr din blocuri de ciment, înconjurat de mine antitanc. Strada, răvășită în cursul luptelor puternice din ultima vreme, arăta ca o scenă dezolantă, cu carcase de mașini calcinate și cratere provocate de obuze.

La fiecare extremitate era postat câte un milițian care interzicea traficul, legat în permanență prin radio cu un echipaj

înarmat cu arme grele. Pe terasele învecinate, lunetiștii se schimbau zi și noapte, dotați și cu ochelari cu infraroșu.

Farid și Khabil mâncară fără să comenteze sandvișurile cu carne de oaie care le fuseseră aduse calde, de un băiețaș din vecini. Khabil reveni la ceea ce începuse.

— Mai întâi, trebuie să ai întotdeauna la tine un pumnal bine ascuțit. Privește!

Scoase din bocanc un cuțit cu lamă lungă și dreaptă cu care ar fi putut să taie o foaie de hârtie de țigară. Sau gâtul unui om. Nici măcar nu avea un aer crud. Era doar profesional. Farid era fascinat de lama strălucitoare. Khabil urmă:

— Trebuie să ataci tot timpul prin spate cu pumnalul. Nu privi niciodată la cel pe care îl lovești. Numai locul în care vrei să lovești...

Întoarse arma la orizontală și o apăsă pe torsul colegului său.

— Cu arma întoarsă la orizontală, nu e nici un fel de probleme să o bagi printre coaste. Pentru a omorî, trebuie să vizezi carotida, dedesubtul claviculei și, bineînțeles, inima... Dacă lovești la gât, îl vei tăia începând de la ceafă... Uite așa...

Făcu un gest elocvent. Celălalt spuse cu jumătate de gură:

— E dezgustător...

Farid ridică din umeri.

— Dacă nu omori tu, vei fi omorât.

Farid nu mai avu timp să răspundă. Un vehicul tocmai cobora rampa care venea din exterior. Cei doi luptători săriră în picioare.

O mașină mare americană, transformată în ambulanță apăru și opri lângă ei. Farid și Khabil se destinseră. Dacă postul de gardă îi lăsase să treacă, însemna că nu erau probleme.

Un bărbat puse piciorul pe pământ. Înalt, cu părul lung și barbă, banda neagră a șiiților pusă pe frunte, un tricou jerpelit și blugi. Pe partea dreaptă avea atârnat un cuțit, pe stânga – două grenade. Farid privea cu admirație bicepșii puternici. Era un iranian, instructor al luptătorilor Hezbolah de la Baalbeck. Îl chema Hussein și mai venise pe acolo de câteva ori.

Îi strânse mâna lui Khabil, îi dădu o palmă prietenească pe umeri lui Farid și întrebă:

— Zaim e aici?

— Doarme, făcu Khabil, eu sunt responsabil. Ce e?

— Am venit să transfer prizonierul.

Khabil se încordă. De când activa în miliţiile Hezbolah învăţase că nu trebuie să laşi niciodată un ostatic să plece. Nici măcar cu prietenii tăi. El e bunul cel mai de preţ. Cel cu ajutorul căruia câştigi respect.

— Trebuie acordul Şeicului, făcu el. Nici măcar Zaim nu are dreptul să ţi-l dea.

— Ni-l va da, afirmă Hussein cu un zâmbet. Vrem doar să-l arătăm unui judecător religios care tocmai soseşte de la Teheran.

— De ce nu vine el aici?

— Nu trebuie să fie văzut la Beirut.

Problema îl depăşea pe Khabil. Se întoarse către Farid.

— Du-te şi trezeşte-l pe Zaim.

Farid se îndepărtă prin subsol, cu arma în mână.

Hussein îi zâmbi lui Khabil.

— E linişte pe aici?

— Merge, făcu celălalt.

— Nu ai cumva o ţigară?

Khabil se întoarse pe jumătate pentru a lua pachetul de Winston care era pus lângă aparatul de radio. Se răsuci cu braţul întins pentru a-i oferi o ţigară oaspetelui său. Mai avu doar timp să vadă chipul surâzător al iranianului a cărui privire coborâse. Cuţitul lui lung nu mai atârna la centură. Acum îl ţinea în poziţie orizontală, cu vârful îndreptat către pieptul lui Khabil.

Hussein se avântă înainte, cu toată puterea. Cuţitul se afundă între coastele lui Khabil, secţionând aorta. Acesta rămase cu gura deschisă câteva momente scoase un oftat răguşit şi căzu în genunchi. Hussein îl însoţi în cădere, pisându-i pieptul cu lovituri de cuţit şi menţinând arma în rană până când spasmele scurtei agonii încetară.

Se ridică. Farid nu ajunsese încă în spate şi nu se întorsese. Hussein urcă în ambulanţă şi porni.

Îl ajunse pe Farid în dreptul boxelor care fuseseră transformate în depozit de muniţie. Pereţii erau acoperiţi cu portrete ale lui Iman Moussa Sadr şi a Ayatolahului Komeiny. Şapte sau opt luptători Hezbolah dormeau, citeau sau îşi curăţau armele. Uşile din spate ale ambulanţei se deschiseră. Un alt bărbat sări jos, ţinând un fel de lance şi având atârnat în spate un fel de rezervor.

Farid mai avu doar timp să scoată un strigăt de teroare și simți cum îl lasă sfincterele.

Se auzi un suflu teribil, o lumină albă și apăru o flamă imensă care-i învălui pe toți cei din prima încăpere într-un nor roșu. Farid făcu un pas înainte și se prăbuși între două gărzi, transformate, ca și toți ceilalți, în torțe vii.

Bărbatul cu lansatorul de flăcări făcu un pas lateral și îi aprinse în același mod și pe ocupanții boxei de vizavi care săriseră cu toții să-și caute armele. Apoi reveni la prima încăpere, răspândind din nou moarte, terminând de carbonizat trupurile chircite pe pământ. Totul era însoțit de un miros atroce de carne arsă.

Același tratament și pentru cea de a doua boxă. Mirosul de napalm era foarte puternic și pe Hussein îl apucă un acces de tuse. Se scurseseră doar vreo trei minute de la sosirea lui.

La parter, nimeni nu putea ghici încă ce se petrecea jos. Avantajul lansatorului de flăcări era liniștea utilizării...

Servantul urcă în ambulanță. Își terminase treaba. Se antrenase adesea cu oi la Bekaa. Era la fel de ușor și cu oamenii. Începând de acum, fiecare secundă conta. La cea mai mică bănuială, nu vor mai părăsi niciodată Bir-el-Abeid. Exista câte un baraj la fiecare colț al străzii cu RPG 7, tunuri, tancuri T 55. În afară de lansatorul de flăcări, unul dintre atacatori avea un RPG 7 cu trei rachete, celălalt o mitralieră sovietică de 14,5 mm – o „Douchka" ale cărei benzi atârnau peste tot prin mașină. Dar în cazul unui atac dur, aceste arme nu ar fi fost suficiente.

Broasca cedă de la prima lovitură.

William Schackley era lungit pe pat, pe jumătate inconștient din cauza drogurilor care îi fuseseră administrate. Nu-și dădea seama de nimic.

Cleștele îi tăie cătușele imediat. Deschise ochii, fără a înțelege nimic. Doi dintre ocupanții ambulanței îl luaseră deja. Fără a-l mai lega măcar. Era atât de slăbit, încât nici nu mai credeau că ar putea încerca să fugă. În interior se afla un sicriu. Îl puseră înăuntru pe american și lăsară capacul. La Beirut, era modalitatea obișnuită de a transporta ostaticii dintr-un loc într-altul. Lemnul era străpuns de găuri care îi permiteau să respire.

Ambulanța pornise deja. Hussein urcă lângă șofer, în timp ce toți ceilalți patru bărbați se înghesuiră lângă sicriu.

Ieșiră în strada pustie. Milițienii din spatele sacilor de nisip le adresară un semn prietenesc. Două intersecții mai departe, încetiniră. Un baraj fusese înființat la ieșirea din cartier și verifica toate mașinile. Erau trei milițieni. Fiecare avea radio și câte un Kalașnikov, protecția fiind asigurată de un camion care trăgea un afet cu patru tunuri de 20 de mm. Un milițian cu eșarfă galbenă se așezase la postul de tragere și se amuza făcând să urce și să coboare cele patru tuburi lungi și negre...

Hussein întinse fără un cuvânt ordinul de misiune care i se dăduse la Baalbeck. Tânărul Hezbolah aruncă o privire distrată *și respectuoasă. Oamenii de la Bekaa aveau contact direct cu* iranienii. Făcu semn să se ridice bariera și ambulanța trecu, luând-o pe drumul către aeroport.

Vântul puternic răscolea chipul lui Hussein și acesta închise ochii, încercând să scoată din plămâni mirosul de carne arsă.

* * *

Manoucher Farmayan stătea puțin în spatele a ceea ce mai rămăsese dintr-una din terasele de pe aeroportul din Beirut. Plafonul abia se mai ținea în câteva bucățele, pereții *erau găuriți din cauza impactului cu gloanțe de toate calibrele și* fiecare loc ce putea părea strategic, era întărit cu saci de nisip. Se vedeau puțini oameni. Vremea rece și ploioasă nu prea încuraja plimbarea. Nenumărații milițieni care ocupau aeroportul – toți șiiți – se adăposteau cam peste tot. Nu plecau decât două zboruri: unul către Damasc, celălalt către Cipru. Ambele aparțineau Liniilor Aeriene Middle East, singura companie care mai deservea în mod constant Beirutul. În depărtare, între mare și calea de retragere, se distingeau liniile de apărare stabilite de luptătorii Hezbolah.

Iranianul își privi ceasul. Erau în întârziere. Își spuse că, în caz de pericol, erau puține șanse să-și poată recupera avionul. În această eventualitate, o mașină îl aștepta în parcarea aeroportului, gata să-l ducă peste munți până la Bekaa și apoi la Damasc. Dar era un drum foarte periculos... Își consultă din nou brățara cu diamante care îi servea drept ceas. Era nervos.

Intră în interiorul cafenelei și bău puțin din ceea ce el numea „cafea albă", în fapt o infuzie din flori de portocal. Șoferului îi era teamă. Erau oameni care dormeau pe jos și un

milițian își curăța arma pe masă. Nu mai era decât un geam întreg, iar tejgheaua servise probabil ca țintă unui tir de armă automată.

Brusc, ambulanța reapăru, venind de pe drumul dinspre Chiha. Manoucher Farmayan o văzu oprindu-se la barajul milițienilor care păzeau intrarea pe drumul către aeroport. Hussein coborî să discute cu ei. Inima încetă să-i mai bată. Unul dintre milițieni tocmai deschidea ușa din spate. Lângă el, șoferul întrebă cu o voce albă:

— Coborâm?

— Așteaptă, spuse Farmayan.

Milițianul privea gânditor interiorul ambulanței. Contempla coșciugul și probabil și RPG-ul îndreptat asupra lui. Probabil că se gândea dacă merită să ajungă o legumă pentru un salariu neîndestulător de o mie cinci sute de franci pe lună.

Ușa ambulanței se închise. Manoucher Farmayan avu impresia că a pierdut două kilograme dintr-o dată. Bătăile inimii îi făceau să tremure gelatina care îi înconjura torsul enorm. Se întoarse, apucă diplomatul și își înfipse mâna puternică în umărul șoferului.

— Tu rămâi aici și ne aștepți până ne vezi că decolăm. Dacă totul merge bine, telefonezi după aceea.

— Am înțeles.

Ambulanța trecu cu bine. Ajunse la avionul lui Farmayan care staționa la capătul pistei, în imediata vecinătate a rămășițelor unui Boeing 727 al companiei iordaniene Alia, dinamitat de luptătorii Hezbolah.

Manoucher Farmayan prezentă pașaportul iranian celor doi luptători care îi înlocuiau pe angajații de la imigrări, fugiți de multă vreme. Nici nu se mai uitară înăuntru, înapoindu-l cu un zâmbet servil. Bacșișul pe care îl primiseră îi obliga la astfel de ingratitudini. Unul dintre ei se oferi să-l însoțească până la avion, dar declină politicos oferta.

Atunci când ajunse la avion, înghețat și tremurând, ambulanța tocmai se pregătea să plece. Toți ocupanții, cu excepția șoferului, se înghesuiseră în cabină. Puseseră sicriul în cala centrală și unul dintre bărbați tocmai îi dădea jos capacul. Manoucher Farmayan apucă scărița care ducea către cockpit și se instală lângă pilot.

— Totul este în ordine?

— Da, domnule, spuse pilotul – un britanic concediat de la British Airways pentru o poveste încurcată cu trafic de droguri... Am depus un plan de zbor către Damasc.

Iranianul își cuplă centura de siguranță.

— Cere autorizația de decolare.

Cu toți acești milițieni, nu știai niciodată la ce să te aștepți. O lovitură de RPG 7 și operațiunea lui s-ar fi terminat în iad. Pilotul vorbea deja prin radio, cu reactoarele pornite.

Secundele păreau interminabile. Turnul de control se gândea probabil. Erau semnalați trăgători israelieni... Manoucher Farmayan își șterse fruntea acoperită de transpirație. Își simțea sângele în stomac. Instinctiv, atinse piatra care îi servea ca talisman: un turcoaz norocos, de care nu se despărțea niciodată. *Cu o mică smucitură, avionul începu să ruleze. Iranianul* își ținu răsuflarea până în momentul în care roțile părăsiră pista reparată ca o veche tapițerie.

În cele din urmă, aparatul se ridică încet, spărgând perdeaua norilor. Manoucher Farmayan lăsă aerul să-i iasă din plămâni. Se întoarse. Sicriul era deschis și milițienii lăsaseră jos armele, uimiți de luxul care domnea în avion.

— Fiți atenți la grenade, le atrase atenția iranianul.

Ar fi fost cea mai mare prostie să explodeze una dintre ele accidental. Tipii ăștia erau atât de sălbatici... Închise ochii pentru o clipă, delectându-se cu gândul la apropiata victorie. Cu siguranță, mai erau încă alte obstacole de trecut, dar ce fusese mai greu trecuse. Restul nu mai ținea decât de negocieri... Și, la asta se pricepea... În trei ore, vor ajunge pe aeroportul Seeb, în Oman, după ce vor fi survolat Siria, Iordania și Arabia Saudită.

* * *

Malko urca de la piscina hotelului și se pregătea să se instaleze în fața ecranului Samsungului din camera sa, pentru a face timpul să treacă mai repede. Telefonul sună.

— Bună ziua, se auzi vocea Susannei Rawlings.

Minunat de dulce. Simți un acces de căldură în epigastru. La urma urmei, până în seara care urma, iranianul cel de gheață nu va reveni în țară. În ajun, avusese o cină de vis cu Chris și Milton, la restaurantul hotelului.

— Ce mai e nou? întrebă el.

— Veşti bune, spuse ea. Am primit un telefon de la Beirut. Se pare că totul a decurs foarte bine.

— Adică?

— Aş prefera să vă spun asta prin viu grai. Veniţi aici. Strict pentru această situaţie, am autorizaţia să vă aduc aici.

Susanna Rawlings ieşi pe palierul de la etajul al nouălea în momentul în care garda omanează ezita între a-l împinge pe Malko înapoi în cabină şi a-l doborî pe loc. La un ordin dat de Susanna, îşi reluă locul lui obişnuit, indiferent la tot ce se întâmpla în jur. La etajul ăsta, aveai foarte uşor impresia că eşti rupt de lume. O muzică dulce se auzea din difuzoare invizibile care păreau să iasă din pereţi. Susanna Rawlings era mult mai sexi decât la ultima lor întâlnire.

O rochie bej din material supraelastic, foarte decoltată şi superscurtă, se mula precum o a doua piele, exact până la sfârcurile sânilor, interzicând parcă să mai poarte altceva pe dedesubt.

Ea îl conduse într-o cameră pe care o cunoştea deja: un birou somptuos în care el se aşează pe o canapea din mătase galbenă.

— Domnul Farmayan va fi aici în aproximativ trei ore, anunţă ea.

— Împreună cu William Schackley?

— Da.

— În ce stare se află?

— Nu a putut să-mi spună, dar cred că nu are prea multe stricăciuni... Trebuie deci să faceţi demersurile necesare pentru a livra a doua tranşă din pietrele preţioase.

— Pot să le am foarte repede, afirmă Malko.

Un servitor aduse pe un platou o sticlă de Dom Perignon pe care o desfăcu; umplu două pahare şi dispăru.

— Atunci, să bem pentru succesul acestei acţiuni, propuse Susanna.

Savurară şampania rece. Malko se întrebă de ce îl chemase. Probabil din cauză că îl ura pe Clan Grinnel.

— Unde veţi merge după Oman? întrebă el.

Avu o expresie destul de îndoielnică.

— Nu ştiu. Nu am decât un contract pe durată limitată, cu domnul Farmayan. L-am cunoscut prin intermediul unor prieteni comuni. Căuta o femeie de încredere care să se priceapă la pietre preţioase, să ştie să fie discretă şi să vorbească araba.

Telefonul sună. Susanna merse să răspundă. În picioare, sprijinită de birou, se lansă într-o interminabilă conversație în arabă. Malko era fascinat de silueta care se ghicea prin materialul elastic.

Încrucișă privirea ochilor albaștri și citi brusc ceva neobișnuit și încurajator. Susanna Rawlings părea să fi lăsat garda jos.

Ea încă mai vorbea atunci când Malko se apropie. Mâna i se așeză pe șoldul femeii într-un gest care ar fi putut să treacă drept unul prietenesc. Ea nu se mișcă. Îndrăzni mai mult. Femeia tresări doar puțin atunci când degetele lui Malko mângâiară sfârcul întărit al unui sân. Ținându-și răsuflarea, așeză încet mâna în jurul areolei care i se oferea. Văzu punctul din centru crescând și mai mult în volum și întărindu-se puternic. Privirea Susannei se tulbură. Cu mâna stângă. ea încercă moale să-l îndepărteze. El îi apucă încheietura și continuă, trecând la celălalt sân, pe care îl făcu să suporte același tratament. Pieptul Susannei se ridica din ce în ce mai repede și nu-i mai răspundea interlocutorului decât monosilabic. Puse mâna la receptor și spuse:

— Încetează, e ridicol.

Sânii spuneau însă cu totul altceva. Malko continuă, strângând sfârcurile întărite atât de tare, încât Susanna își întrerupse din nou conversația.

— Mă doare!

Ca și cum era vorba de un dentist. Totuși, albăstreala ochilor se adâncise și pleoapele lungi băteau lent aerul, ca și cum s-ar fi pregătit să se închidă. Malko își spuse că discuția ei nu va dura la nesfârșit... Mâna i se așeză pe una dintre coapsele goale, chiar deasupra genunchiului și, cu un gest îndrăzneț, urcă, îndepărtând în drum materialul rochiei. Ajunse în înaltul coapselor și atinse sexul femeii care nu era protejat de nimic. Ceea ce găsi acolo îi trimise o bilă de foc în stomac. Răceala Susannei nu era decât o aparență. Ea fremătă din tot corpul atunci când el începu să o mângâie încet. Malko vru să o sărute, dar ea întoarse capul. Cu picioarele desfăcute, sprijinită de birou, ea se lăsa mângâiată, își mușca uneori buza inferioară, își scotea bazinul în față și sânii i se ridicară dedesubtul rochiei.

Malko fu gata să facă o greșeală ireparabilă. Își întrerupse mângâierile cu intenția de a se elibera și de a o poseda. O lumină de panică dureroasă trecu prin ochii femeii.

Văzu sexul ridicat al lui Malko și îi ghici gestul.

Timp de un sfert de secundă, ea depărtă receptorul de la gură.

— Nu te opri, spuse ea în engleză cu o voce rugătoare. Te rog!

Pentru a-l ajuta, deschise coapsele atât de mult cât îi permitea rochia. Malko își reluă mângâierile, frământându-i sexul cu blândețe. Făcu asta până în momentul în care spasme necontrolate anunțau plăcerea supremă a femeii. Susanna scoase o exclamație răgușită, asemeni unei pisici în călduri, ochii i se măriră și degetele strânseră receptorul telefonului de parcă voia să-l spargă.

Malko, beat de dorință, se depărtă pentru o clipă, ridică materialul până la abdomen, deschise coapsele cu un genunchi ferm și se afundă dintr-o singură mișcare în sexul care i se oferea. Era o senzație minunată, onctuoasă și arzătoare. Ajuns înăuntrul ei, rămase imobil, savurându-și victoria neprevăzută. Susanna îi aruncă o privire tulburată și dulce și întinse singură piciorul stâng, puse pantoful pe un scaun pentru a se putea deschide și mai mult pentru el. În ciuda poziției incomode, Malko o exploră profund, făcând să scârțâie biroul de epocă pe care stătea.

Susanna își luă în sfârșit rămas bun și puse receptorul la loc.

Apăsând-o pe umeri, Malko o culcă imediat pe birou și începu să o pistonеze cu toată puterea, afundându-se în bazinul ei de parcă voia să o rupă în două. Dar Susanna reveni cu picioarele pe pământ. Sprijinită în continuare de birou, își trecu un braț împrejurul cefei lui Malko și murmură:

— Așa, te simt mai bine acolo jos...

Se lovea furioasă de el și juisă a doua oară, exact în momentul în care el reușea prima dată. Rămaseră înlănțuiți secunde lungi. Nu se mai auzeau decât bipurile telefonului rău așezat în furcă.

— Pentru asta ți-a interzis Farmayan să primești vizite la acest etaj? întrebă el ceva mai târziu.

Susanna zâmbi.

— Nu. Nu am nimic cu el. Nu sunt o curvă precum Marjorie sau filipinezele. O fac cu cine vreau eu. Bineînțeles, el mă plătește pentru o treabă pe care o fac, dar asta e tot.

— Nu e nebun după tine?

— Bineînțeles că da, spuse ea.

Plecă de lângă el și se aranjă. După ce făcuse dragoste, era și mai frumoasă cu cearcănele ușoare de sub ochi, gura înfiorată și această lucire sălbatică în priviri.

— Trebuie să te duci să cauți bijuteriile, spuse ea.

Cel puțin nu își pierdea simțul afacerilor. Malko îi adresă o privire batjocoritoare.

— Îți dă și ție o parte?

— Da. Primesc un comision de cinci la sută. Le voi vinde eu pentru el, la Geneva și Londra, prin curieri pe care el nu îi cunoaște. După aceea, treaba mea va fi terminată...

— Voi putea să te revăd?

— Nu aici, spuse ea. Farmayan nu mă lasă. Mă obligă să dorm cu ușa camerei deschisă. Odată a intrat peste mine la ora două noaptea. Era gol și necheza ca un cal. Nu am văzut niciodată așa ceva. Chestia aia de sub abdomen, era enormă... Și are păr peste tot, chiar și pe spate... S-a aruncat peste mine.

— Te-a violat?

O lumină trecu prin ochii albaștri.

— Nu. Mi-a smuls cămașa de noapte, apoi s-a așezat călare pe mine și s-a masturbat între sânii mei, cu ochii ieșiți din orbite. Când a ejaculat, am crezut că a murit. A căzut pe o parte, scoțând doar un țipăt. Mi-a inundat pieptul. A plecat rușinat și, a doua zi, mi-a oferit asta...

Arătă către somptuoasa brățară de briliante pe care o purta la încheietură. Manoucher Farmayan avea gusturi foarte costisitoare...

Telefonul sună și Susanna răspunse.

— E pentru tine!

Vocea furioasă a lui Clan Grinnel izbucni în receptor:

— Dumnezeule, unde naiba ești! Trebuie să te văd imediat.

* * *

Clan Grinnel ieși ca o rachetă din birou, cu ochii întunecați strălucind de o excitație incredibilă. Se aruncă asupra lui Malko care tocmai venea împreună cu Chris Jones și Milton Brabeck:

— Asta e! Planul meu e pe cale să se realizeze. Radarele saudite au reperat avionul lui Farmayan. Trei avioane F16

tocmai decolează de la Riad pentru a-l intercepta și a-l obliga să aterizeze.

Malko părea căzut din nori.

— Ce e cu toată povestea asta?

Americanul îl trase în biroul său.

— Asta înseamnă că nu e mai puțin tâmpit decât compatrioții lui. V-am spus că aveam un plan. Saudiții tocmai și-ai dat acordul. Am supravegheat zborul avionului încă de la plecarea din Beirut. Se pare că William Schackley e la bord. Am văzut o ambulanță care încărca un „bolnav". Bineînțeles că nu am putut face nimic atât timp cât se găsea în zonă șiită. Planul de zbor indica Damascul ca destinație. Ajunși deasupra Damascului, pilotul a anunțat că vor continua zborul până în Oman și i-au anunțat pe saudiți că vor traversa spațiul lor aerian.

— Dar cum veți recupera totul de aici? obiectă Malko.

— Voi lua și încă patru milioane de dolari de la javra de Farmayan, și armele de la ticăloșii Ayatolahului! E mai bine să faci precum israelienii. Să te servești de mijloacele lor...

Malko rămase perplex.

— Centrala vă acoperă? întrebă el.

— Sigur că da! Și Consiliul Național de Securitate. Și chiar Președintele. Unul dintre aparatele noastre e gata să decoleze de la Riad. Nici măcar nu-l va duce pe William Schackley la Frankfurt. Va merge direct la Washington unde va fi primit de Președinte.

— Și Farmayan?

— A câștigat destul.

— Și prietenii lui iranieni? Nu vor fi prea mulțumiți.

— Mi se fâlfâie!

Americanul era desfigurat, nebun de excitare, privind atât de intens la telefon, de parcă ar fi putut să-l facă să sune. Malko revăzu mintal situația. Chiar era o soluție simplă și spectaculoasă...

— Ați știut asta încă de la început. De ce m-ați mai adus aici?

Clan Grinnel îi aruncă o privire ironică.

— Pentru a-i convinge că suntem pregătiți pentru orice! Să-i facem să creadă... Le-am dat chiar și pietre prețioase adevărate.

— Ce spun saudiții?

Entuziasmul lui Clan Grinnel se mai stinse.

— Nu sunt atât de cooperanți, mărturisi el. Sunt morți de frică, la fel ca întotdeauna. Atunci, le-am forțat puțin mâna. Misiune umanitară în toată regula. Ocazia unică de a recupera un ostatic fără vărsare de sânge... Și ce ostatic... (Își privi ceasul.) În acest moment, sunt pe cale de a fi interceptați...

— Dar dacă pilotul refuză să aterizeze? obiectă Malko, nu veți putea să doborâți avionul cu William Schackley la bord...

— Pilotul este obligat să asculte, mormăi Grinnel. Dacă nu, își pierde licența și nu va mai avea dreptul să piloteze nici măcar un planor.

Tăcu, privind către telefon. Fața lui lină și regulată, părea turnată în metal. Malko încercă să își imagineze ce se petrecea la sute de kilometri de Oman, deasupra Arabiei Saudite.

Capitolul VI

Cele două F16 țâșniră precum niște săgeți argintii din înaltul cerului și trecură prin fața charterului. Se despărțiră aproape imediat și unul dintre ele trecu în spatele aparatului lui Manoucher Farmayan. Primul, după ce desenă mai multe „S"-uri în fața avionului civil, se depărtă, încercând să-i indice acestuia drumul ce trebuia urmat.

Trecuse atât de aproape, încât iranianul putuse să vadă casca pilotului. Simți cum o mână puternică îi strânge inima într-un clește.

— Ce vor? îl întrebă el pe pilot.

Al doilea F16 reveni, mișcându-și aripile, recomandându-i aceeași manevră.

— S-ar spune că e vorba de o interceptie, spuse el. Ne ordonă să-i urmăm.

— De ce?

— Nu știu, domnule.

— Probabil că e o greșeală. I-ați anunțat pe sauditi că le survolăm spațiul aerian?

— Cu siguranță că da. Am anunțat Centrul de Trafic Aerian.

— Stabilește contactul radio cu aparatele de vânătoare.

— Nu știu dacă va fi posibil. Nu folosim aceeași frecvență.

— Încearcă și nu schimba direcția de mers.

Pilotul începu să mâture toate frecvențele comerciale obișnuite, fără nici un rezultat. Militarii aveau frecvențele lor rezervate.

— Voi încerca să trec pe frecvența de pericol.

Se fixă pe 121,5 și imediat o voce se auzi în cockpit.

— Lima Bravo. Ira Lima Bravo Ira, mă auzi? Aici Tiger Mike.

Repetau ultimele trei litere din înmatricularea inscripționată elvețiană de pe avion: HBLBI.

— Tiger Mike, te aud. Ce vreți?

Restul conversației nu se mai auzi decât în casca pilotului, pentru că acesta întrerupsese difuzorul de exterior. Câteva clipe mai târziu se întoarse către Manoucher Farmayan.

— Sunt aparate ale escadrilei 116, cantonate la Riad. Au ordin să ne intercepteze și să ne aducă la sol...

— De ce?

— Pretind că avem teroriști la bord, precum și un cetățean american răpit.

De data asta, aparatul F16 trecu atât de aproape încât Manoucher Farmayan se trase involuntar înapoi.

— Spune-le să se care, urlă el. Avionul meu e înmatriculat în Elveția. Mă enervează.

— Domnule, remarcă timid pilotul, suntem în spațiul aerian saudit și turnul de control mi-a confirmat intercepția. Vor doar să inspecteze aparatul și ne vor lăsa imediat după aceea să plecăm. E vorba de o oră în plus.

Manoucher Farmayan era stacojiu la față. Cu siguranță că ticăloșii de americani fuseseră cei care i-o trăseseră. Ei bine, asta nu se va termina așa.

— Îndreaptă-te către Oman și nu-i băga în seamă.

— Îmi voi pierde licența dacă nu ascult ceea ce mi se comandă...

— Vei continua să lucrezi pentru mine, îi aruncă el. Cu sau fără licență...

Pilotul nu mai avu timp să răspundă. Unul dintre avioanele de vânătoare viră chiar prin fața nasului lui Farmayan. Mici nori de fum gri apărură dedesubtul aripilor. Era o rafală de avertizare... Vânătorii continuau baletul grațios și mortal la opt mii de metri deasupra covorului ocru al Rub El Khali.

— Amenință că ne vor doborî, domnule, spuse pilotul speriat.

Manoucher Farmayan se întoarse către el, rece ca un aisberg.

— Imbecilule. E doar un bluf.

Pilotul își înghiți saliva și spuse:

— Domnule, sunt obligat să-i ascult. Dacă nu, nu voi mai putea niciodată să pilotez un avion.

Iranianul își băgă mâna în valiză și scoase un Browning cu paisprezece gloanțe și îl îndreptă către pilot. Cele două pietre negre ale ochilor exprimau o furie rece.

— Să știi că și eu sunt capabil să pilotez acest avion, făcu el. Îți garantez că nu se vor atinge de noi. Avem la bord pe cineva care e mult prea prețios pentru ei. Dacă nu vei continua să te îndrepți spre Oman, vei primi un glonț în cap.

Pilotul privi arma, apoi în ochii șefului. Ceea ce văzu acolo îl îndemnă să-l asculte.

* * *

Telefonul sună și Clan Grinnel smulse imediat receptorul din locașul său.

— Sunteți căutat de la Riad, îl anunță secretara.

S-ar fi auzit și muștele zburând prin birou, dacă instalația de climatizare nu le-ar fi omorât pe toate. În cele din urmă, se stabili legătura. După crisparea de pe trăsăturile americanului, Malko înțelese că se petreceau anumite lucruri care nu corespundeau planului. Clan Grinnel puse mâna la receptor.

— Au contact cu avionul. Farmayan refuză să asculte.

O nouă conversație. De data asta, Grinnel se albi la față. Îi aruncă lui Malko:

— Îmi cer autorizația să-l doboare, pentru că, în câteva minute vor ieși din spațiul aerian saudit... Și-a modificat cursul pentru a trece mai la nord, cu scopul de a ajunge mai repede în spațiul aerian internațional. Undeva deasupra Golfului Persic...

Istoria zborului 007 al companiei KAL se repeta. De data asta, rolurile erau inversate. Americanul ținea receptorul, foarte bulversat. Urlă:

— Dar faceți ceva ca să-i intimidați! Pentru numele lui Dumnezeu! Dar nu vă atingeți de avion. Spuneți-i pilotului că va fi urmărit peste tot, pentru că se face vinovat de complicitate la răpire și va fi băgat la pârnaie pentru următorii douăzeci de ani!

De-acum țipa de-a binelea. Chipul lui tânăr și inteligent era deformat de furie. Se calmă dintr-o dată și trăsăturile i se destinseră ca și cum tocmai murise.

— Abandonează, spuse el. Tocmai au ieșit din spațiul lor aerian. La naiba! La naiba! La naiba!...

O liniște lungă se abătu asupra biroului. Apoi Clan Grinnel își ridică ochii cu o privire lașă și spuse cu o voce albă, cu oarecari urme de sarcasm:

— Ei bine, acum nu ne mai rămâne decât să-l întâmpinăm pe domnul Farmayan la aeroport așa cum era prevăzut.

— Farmayan își va pierde încrederea, remarcă Malko. Atunci când se încearcă acest gen de operațiuni, trebuie să fii absolut sigur de reușită. Ori, dumneavoastră știați că nu puteți doborî acel avion...

— În nici un caz pilotul nu ar fi trebuit să facă așa ceva, mormăi americanul.

— Probabil că l-a amenințat Manoucher Farmayan. Cu siguranță că nu a avut de ales. Dar oricum nu mai are nici un rost să ne punem cenușă în cap... Acum putem doar să ne așteptăm ca Farmayan să se răzbune. Probabil că va crește prețul.

Clan Grinnel părea că nu este deloc conștient de consecințele erorii sale de apreciere a situației. Rămase absent un lung moment, mestecând în băutură și privind în gol. În cele din urmă ridică privirea.

— Nu-l putem lăsa să ne ducă, aruncă el. Fiul ăsta de cățea...Până la sfârșit, tot noi vom fi cei care vom câștiga.

— Cum?

Malko începea să se îngrijoreze serios din cauza inițiativelor șefului rezidenței. Din păcate, nu avea nici un fel de autoritate asupra lui. Grinnel se uită la ceas.

— Avem la dispoziție cel puțin o oră și jumătate, anunță el. Le vom organiza o mică recepția la aeroport... Spune-i lui Taher că vreau să vină aici în zece minute, se adresă el secretarei prin interfon.

Închise și îi aruncă o privire înviorată lui Malko și celor două gorile care intraseră în birou.

— Vom merge să-l luăm pe William Schackley de la aeroport, anunță el.

— Și cum vom face asta?

Americanul își aprinse o țigară înainte de a-și începe expozeul.

— Controlorii de la turn sunt cu toții americani, explică el. Îi cunosc. Au fost detașați în Oman din Panama. Mulțumită lor voi putea să știu cu precizie ora și minutul când va sosi avionul lui Farmayan. Vor avea contact radio cu cel puțin jumătate de oră înainte. Nu există decât o singură pistă – 026 – care este paralelă cu marea. E lungă de trei mii cinci sute de metri. Tot prin ei, voi ști și locul în care va fi parcat avionul. De obicei, pentru aparatele particulare se folosește fie B28 – în fața turnului, fie de cealaltă parte a aeroportului, lângă Oman Air

Service. La ora asta din zi, nu se află cam nimeni pe pistă. Toate zborurile sosesc noaptea sau dimineața foarte devreme. Mulțumită lui Taher, care îi cunoaște pe oamenii de la securitatea aeroportului, vom putea pătrunde acolo.

— Și diplomatul iranian care trebuie să vină să-l caute pe William Schackley? obiectă Malko.

Clan Grinnel râse cam fără chef.

— Prietenii noștri de aici îl vor neutraliza.

— Omanezii riscă să reacționeze.

— Pot să facă o notă de protest, spuse cu răutate șeful rezidenței. Odată adus în ambasadă, nimeni nu va mai putea să-l revendice pe William Schackley.

Siderați din cauza limbajul deloc protocolar, Chris Jones și Milton Brabeck continuau să-și soarbă paharele cu lapte.

— Și Ali al Faker, mai spuse Malko. Se poate să fie și el acolo.

— Se va da la o parte sau va încasa două după ceafă, i-o tăie scurt Clan Grinnel. Acționăm în interesul Companiei și al țării noastre. Obiectivul prioritar este acela de a-l recupera pe William Schackley.

Se auzi o bătaie timidă în ușă și în cadrul ei apăru chipul rotund al lui Taher. Clan Grinnel îl chemă înăuntru și îi expuse situația, cu un ochi îndreptat asupra ceasului.

— Avem foarte puțin timp, concluzionă el. Trebuie să mergi la aeroport înaintea noastră. Încearcă să afli prin prietenii tăi de la securitate dacă au fost prevăzute măsuri speciale pentru sosirea acestui avion. Nu îmi doresc să mă trezesc în fața unei secții a armatei omaneze.

— Și dacă va fi așa? întrebă Malko.

— Vom merge să-l căutăm la capătul pistei.

Taher se ridică.

— Am plecat, spuse el. Ne vedem în fața intrării laterale în clădirea aeroportului.

Imediat ce ieși, Grinnel îl întrebă pe Chris Jones:

— Aveți tot ce vă trebuie?

— Absolut tot, făcură Chris și Milton în cor.

După episodul de la Stalingrad, erau tot timpul pregătiți. Tot ce aveau asupra lor se găsea într-o casetă metalică în fundul portbagajului Hondei. Și mureau de poftă să deschidă acea casetă.

— Să mergem, spuse Clan Grinnel. Fiecare merge cu mașina lui. Dacă ajungem acolo la timp, voi putea să stau și vreo zece minute de vorbă cu prietenii mei de la turnul de control.

În acest moment, avionul lui Manoucher Farmayan zbura pe undeva pe deasupra Golfului Persic. Malko se gândi brusc la o posibilitate abominabilă.

— Și dacă Farmayan se duce direct la Teheran? întrebă el. Avionul lui are o rază de acțiune suficientă. Sau chiar la Bandar Khomeiny care e la o sută de kilometri de aici...

— Ttt, făcu Grinnel. Iranienii nu vor să fie amestecați oficial într-o luare de ostatici. Nu-i vor da niciodată autorizația lui Farmayan să aterizeze, știind cine este la bord...

Deci, cum aeroporturile saudite îi interziseseră și Emiratele Arabe Unite nu agreau ideea unei luări de ostatici, Farmayan nu avea altă posibilitate decât să aterizeze în Oman. Sau la Aden, mult mai la sud, dar asta era puțin probabil. Nici acolo, n-ar fi bine primit... Clan Grinnel scoase din fișet un pistol-mitralieră Ingram echipat cu amortizor și trei încărcătoare. Le puse pe toate într-o valiză de metal care avea o etichetă mare pe care scria „material foto, nu o răsturnați".

— Haidem!

Nu încăpeau toți patru în ascensorul destul de mic de altfel. Malko rămase cu Chris Jones și îl avertiză.

— Orice s-ar întâmpla, să nu trageți asupra unui soldat omanez. Nu aș putea să vă scot niciodată din așa ceva.

— Parcă a spus că nu va fi nevoie, făcu gorila, destul de îngrijorat.

— Sper să aibă dreptate...

Se întâlniră cu toții în parcare. Era abia ora unu și căldura era înspăimântătoare. Nici măcar aparatul de climatizare nu reușea să răcească aerul din Honda. Cele două mașini porniră pe strada Al Bourch. Străzile erau goale. Era ora rugăciunii. Ca în fiecare zi, omanezii intraseră în letargie până la ora patru. Înaintea lor se întindeau treizeci de kilometri de autostradă dreaptă ca-n palmă, pentru a ajunge la aeroportul Seeb – situat în plin deșert.

Cerul era de un albastru imaculat.

* * *

Taher nu era acolo, deși mașina lui se găsea în parcare. Aerogara părea abandonată, cu câțiva portari dormind direct pe

pământ în câte un colț de umbră. Din cauza fierbințelii aerului, conturul obiectelor se deforma și dădea ondulații stranii deșertului care se vedea în jurul aeroportului.

— Așteptați aici, făcu Clan Grinnel. Mă duc să-i văd pe prietenii mei de la turn.

Alergă către clădirea care adăpostea instrumentele de dirijare a zborurilor. Nu se vedea nici un polițist. Nici o animație suspectă. Malko începu să-și spună că planul americanului începea să aibă o șansă de reușită.

Șeful rezidenței CIA reapăru cinci minute mai târziu și veni să se așeze lângă el.

— Totul este în ordine, anunță el. Turnul are contact radio. Avionul va ateriza în aproximativ douăzeci de minute.

— Și apoi?

— Turnul îi va indica locul de staționare. La sfatul meu îl vor trimite la B28. Foarte aproape de poarta prin care vom intra în aeroport. Farmayan nu va fi bănuitor pentru că acolo sunt direcționate de obicei aparatele particulare. Imediat ce ușa avionului se deschide, sărim pe ei. (Tăcu câteva secunde, înainte de a adăuga.) Ar mai fi o singură problemă.

— Care? întrebă Malko.

— Conform stației din Beirut, s-au îmbarcat patru sau cinci oameni înarmați...

Un înger trecu, atingând cu vârful aripilor lumea. Până atunci, Clan Grinnel se abținuse foarte bine să menționeze acest aspect. Malko schimbă o privire elocventă cu Chris Jones. Deloc demoralizat, gorila afirmă:

— Am grenade fumigene. Va fi suficient să acționăm repede.

— Perfect, aprobă Clan Grinnel. Nu vor fi probleme în rest. Vom pleca de aici în cinci minute. Milton, tu trebuie să-l neutralizezi pe însărcinatul iranian cu afaceri.

Milton Brabeck, care tocmai umplea încărcătorul Magnumului său calibrul 44, dădu din cap în semn de înțelegere. Își pusese pe dedesubtul vestei lejere un pieptar antiglonț.

Cu o voce ce exprima dezgustul total, lăsă să cadă câteva vorbe:

— Iranienii put! Dacă tipul ăsta mișcă măcar o ureche, o să fac să-i explodeze capul.

Și nu erau doar cuvinte aruncate în vânt. Superantrenați, cei doi americani puteau să tragă mai repede și mai bine decât

oricine altcineva... Chris Jones făcu să pocnească încărcătorul Magnum-ului 357 și spuse cu un zâmbet până la urechi:

— Dacă nenorociții ăia or să coboare din avion în șir indian, nu o să am nevoie decât de un singur glonț... Trebuie să fie tare bine să omori luptători Hezbolah...

Chris Jones era dependent de pistolul lui. Cu așa ceva în mână, era redutabil. Evident, nu avea decât douăsprezece cartușe... Deci doisprezece morți din partea lui Chris... Teoretic, totul se prezenta sub auspicii favorabile... Chipul lui Clan Grinnel se lumină.

— Uite-l pe Taher.

Omanezul tocmai apăruse din clădirea din stânga aerogării, cea a securității aeroportului. Urcă în mașina lui Malko, în continuare la fel de surâzător.

— Deci? întrebă îngrijorat Clan Grinnel. Totul e bine?

Taher nu prea avea aerul că se află în apele lui.

— Da, spuse el, nu au adus nici un fel de întăriri din partea poliției sau a armatei. Numai că e o mică problemă...

— Care? mugi Clan Grinnel.

— Avionul lui Farmayan va staționa în hangarul regal.

— Dar turnul nu e la curent cu așa ceva, obiectă americanul.

— Li s-a spus în ultimul moment.

— Ce e hangarul regal? întrebă Malko.

Clan Grinnel avea un aer îngândurat.

— E incinta rezervată aparatelor sultanului. Se află acolo jos în dreapta, explică el. E păzită de soldați care se schimbă tot timpul. Nimeni nu poate pătrunde acolo fără o autorizație specială a Palatului. Și sunt cel puțin treizeci de soldați, foarte bine înarmați.

Planul șefului rezidenței căzuse deja. Și avionul lui Manoucher Farmayan trebuia să aterizeze în câteva minute. O liniște apăsătoare domnea în mașină, tulburată doar de fâșâitul aparatului de climatizare.

Capitolul VII

— Vom merge să-i aşteptăm la capătul pistei, aruncă Clan Grinnel.

Extremitatea pistei de aterizare se găsea la mai mult de un kilometru de incinta hangarului regal.

— Ce veţi face dacă pilotul refuză să oprească? întrebă Malko.

— Vom pune o maşină de-a curmezişul pistei, făcu americanul şi vom utiliza dispozitivul de urgenţă pentru a deschide uşa din exterior. Nu ne pot împiedica. Aha, uite-l pe javra de Kosrodar...

Un Mercedes negru cu număr de corp diplomatic trecu pe lângă ei după care intră în aeroport şi o luă la dreapta, oprind în imediata vecinătate a hangarului regal. Nu erau decât doi bărbaţi la bord: şoferul şi diplomatul iranian. O a doua maşină îi urma, în ea aflându-se doar şoferul. Soldaţii de gardă îi lăsară să treacă şi maşinile dispărură în hangarul uriaş care adăpostea salonul de onoare destinat VIP-urilor şi sultanului.

— Taher, introdu-ne în incinta aeroportului, îi ceru Clan Grinnel.

Ascultător, omanezul plecă să vorbească cu garda care tocmai îl lăsase să treacă pe iranian. După câteva momente, el le făcu semn celor două maşini că pot intra. În trecere, i se alătură lui Malko. Milton trecuse la volanul Buick-ului lui Clan Grinnel. Parcară între clădirea aeroportului şi turnul de control. Chiar în faţă se găsea o bretea de ciment care permitea accesul la pista 026.

Malko coborî geamul şi cercetă cerul. Un zumzăit foarte slab îl ghidă către un punct argintiu care venea dinspre nord.

— Iată-l, spuse el.

Se uită împrejur. Un bătrân DC 3, un DC 10 al Companiei Air Gulf şi ceva mai departe, în dreapta, patru Jaguaruri,

Așteptarea începea într-o liniște încordată. Pentru a nu alerta pilotul, nu puteau să pună mașina pe pistă decât după ce acesta așeza avionul pe sol. Malko își pusese pe genunchi pistolul său extraplat. Evenimentul risca să nu se petreacă atât de bine pe cât sperase Clan Grinnel. Nu mai beneficiau de elementul surpriză. Chiar și cu grenade fumigene, pasagerii din avion se putea apăra. Luptătorii Hezbolah erau nebuni furioși. Armele nu îi intimidau. La Beirut, își luau Kalașnikovul și când se duceau la piață. Se întrebă dacă existența lui aventuroasă nu se va termina aici, sub acest soare arzător. Corpul somptuos al Alexandrei îi trecu prin fața ochilor și își revăzu castelul în anotimpul primăverii și balurile de la Viena.

— A scos trenul de aterizare, spuse lângă el Clan Grinnel cu o voce plină de excitație.

Avionul cobora încet. Se pregătea de apropierea finală. Se văzu un nor microscopic de fum în momentul în care roțile atinseră pământul, apoi, odată flapsurile ridicate, începu să încetinească. Clan Grinnel, transformat în statuie de ceară, mesteca un chibrit în locul veșnicei sale țigări. Avionul aproape că ajunsese la capătul pistei. Reduse viteza și mai mult, apoi se opri. Cu o încetineală maiestuoasă, manevră pentru a putea urma linia care se găsea pe mijlocul pistei.

Acum era momentul să încerce să-i intercepteze.

Malko nu scăpa aparatul din ochi. Degetele i se odihneau pe patul pistolului. Îi transpiraseră și, deși știa că nu ăsta e adevărul, își spuse că e din cauza căldurii.

— Mergem, spuse Clan Grinnel cu o voce încordată.

Malko băgă în viteză și acceleră. Mașina țâșni înainte. Abia începea să prindă viteză când o enormă formă albă țâșni din dreapta și îi tăie calea. Malko abia avu timp să frâneze pentru a evita coliziunea.

* * *

Era un Rolls Royce alb cu geamuri fumurii, care nu lăsau să se vadă ce se petrecea în interior. Clan Grinnel înjură, cu trăsăturile crispate de furie. țâșni și el din mașină, cu arma în mână. Puse piciorul pe pământ, exact în clipa când pe portiera din spate a Rolls-ului ieșea Ali al Faker.

Omanezul purta haine maro și privirea îi era ascunsă de ochelari de soare. În afară de sabia obișnuită nu se vedea nici

o altă armă. Americanul făcu un pas înainte și spuse pe un ton amenințător:

— Ce înseamnă asta? Dă-te la o parte!

Omanezul, fără a se descuraja, îi replică pe un ton surâzător:

— Am venit să vă împiedic să comiteți o eroare, domnule Grinnel.

Americanul privi pe deasupra umărului lui Ali al Faker. Avionul rula pe pistă, apropiindu-se de breteaua de ciment. Îndreptă pistolul către omanez.

— Lasă-ne să trecem! Trebuie să ajungem la avionul ăla.

— Nu va pleca, replică liniștit Ali al Faker. Va parca doar la hangarul regal. La cererea mea.

Tonul lui era foarte calm și politicos. Înfrânt, Clan Grinnel lăsă arma în jos.

— De ce la cererea dumneavoastră?

— Pentru a evita orice incidente regretabile. spuse omanezul. De altfel, domnul Kosrodar a venit să primească persoana care se află la bord. Exact așa cum fusese prevăzut.

— Nu el trebuie să primească acea livrare, ci eu, mugi Clan Grinnel. E vorba de un cetățean al Statelor Unite, un ostatic. Nu crezi că William Schackley a suferit destul?

— Nimeni nu-i va face rău în țara mea, îl asigură cu o voce blândă Ali al Faker. Garantez eu asta. Dar nu sunt de acord să intrați în posesia lui folosind forța și tocmai asta vă pregăteați să faceți. E a doua voastră tentativă pe ziua de astăzi.

— Despre ce tot vorbești?

— Domnul Farmayan m-a anunțat prin radio de incidentul care ar fi putut să-l facă să întârzie. Era foarte contrariat și amenința să anuleze totul. Sper că nu ați fost amestecat în nici un fel în asta și că e vorba de o inițiativă nefericită a omologilor dumneavoastră de la Beirut.

Malko coborî și el crezând că Clan Grinnel e gata să explodeze. Americanul era palid în ciuda căldurii sufocante. Ridică pistolul și îl îndreptă către Ali al Faker.

— Să încetăm cu toată comedia asta! făcu el. Am venit aici pentru a recupera un ostatic american deținut de către asasini și criminali. Opunându-vă acțiunii mele, deveniți complice. Nu mă va împiedica nimic să intru în posesia lui William Schackley imediat.

— Ba da, eu, spuse Ali al Faker.

Grinnel părea gata să tragă o rafală de pistol-mitralieră asupra beduinului care stătea drept și fără să-i tremure nici

măcar un singur muşchi, la câţiva centimetri de armă... Nici o gardă de corp, nici un fel de protecţie.

Cu un gest brutal, Clan Grinnel armă pistolul şi culasa pocni. După expresia feroce a ochilor, Malko simţi că americanul va trage. Avionul era gata să intre pe breteaua de ciment. Abia se mai auzea zgomotul produs de reactoare. Ali al Faker ridică mâna stângă.

— Domnul Grinnel, spuse el calm, dacă mă omorâţi, dumneavoastră şi prietenii dumneavoastră veţi avea o soartă pe care nimeni din lumea asta nu ar invidia-o. Şoferul meu are legătura radio permanentă cu Cartierul General al Poliţiei. Acest Rolls Royce e blindat. Are timp suficient să dea alarma. Veţi fi judecat şi condamnat pentru crimă şi nu veţi putea fi salvaţi de prietenii dumneavoastră... Deci, haideţi să fim rezonabili...

O venă se zbătea vizibil pe tâmpla americanului. Deschise gura şi o închise la loc, incapabil să rostească vreun cuvânt. După expresia feroce a ochilor, Malko simţi că americanul va trage şi îşi spuse că e momentul să mai scadă din tensiunea ce plutea în aer: Chris şi Milton ieşiseră şi ei, gata să intervină. Toate astea se puteau termina foarte rău.

— Liniştește-te, Clan! spuse Malko. Domnul Al Faker e doar garant al acestei afaceri. Nu s-a schimbat nimic, nu-i aşa?

— Nimic, confirmă omanezul, dar domnul Farmayan, ca urmare a ceea ce s-a întâmplat deasupra Arabiei Saudite, mi-a cerut să veghez personal asupra derulării ulterioare a operaţiunilor. Şi eu exact asta fac în acest moment, adăugă el zâmbind.

Clan Grinnel părea lovit de trăsnet. Avionul se apropia şi zgomotul reactoarelor făcu foarte repede imposibilă orice conversaţie. Sub ochii celor cinci bărbaţi, se roti, trecu prin faţa lor şi intră în incinta zonei regale, pentru a dispărea în cele din urmă în hangarul uriaş unde se găsea deja Mercedesul însărcinatului iranian cu afaceri.

— Nu vă neliniştiţi, făcu suav Ali al Faker. Prietenii noştri iranieni îşi vor conduce oaspetele la rezidenţa lor şi apoi vom proceda conform condiţiilor prevăzute. Atâta doar că va fi vorba de ceva mai mult calm, adăugă el.

Pistolul atârna acum la capătul braţului lui Clan Grinnel. Americanul nu fusese altceva decât un imbecil. Ştia perfect că omorându-l pe omanez, consilierul sultanului, însemna curată sinucidere. Ali al Faker nu avea nevoie de armă pentru a se face respectat... Tensiunea se mai diminuă.

Clan Grinnel făcu totuși o ultimă încercare.

— Trebuia să dăm ceva domnului Farmayan o dată cu aducerea ostaticului, spuse el. De ce nu vine aici?

Omanezul făcu un gest de mare senior.

— Are încredere în dumneavoastră, făcu el. Sunteți un om de cuvânt, nu-i așa? Și vreți neapărat să-l scăpați din captivitate pe nefericitul dumneavoastră compatriot.

În afară de toate, își mai bătea și joc de el. Din nou, Clan Grinnel se înroși.

— Vorbiți de toate astea, ca și cum ar fi vorba de o tranzacție absolut normală, se sufocă el. E vorba de o răpire, de torturi, de criminali, recunoscuți ca atare de o lume întreagă...

Ali al Faker își arătă dinții strâmbi într-un zâmbet amuzat și cinic de pirat bătrân care le-a văzut pe toate...

— Domnule Grinnel, făcu el. Nu sunt responsabil cu nimic referitor la acest act criminal pe care de altfel îl condamn. Din contră, eu încerc să vă ajut, dar nu sunt altceva decât un mediator. Însă nu vreau ca eforturile mele să fie sabotate, pentru că mi-am dat cuvântul domnului Farmayan. Dacă acesta va încerca să vă tragă în piept, să știți că voi fi la fel de sever și cu el. Pentru moment însă nu e cazul. Pe mai târziu.

Se urcă în mașină. Grinnel rămase singur în soare.

Rolls-ul întoarse. Șoferul claxonă îndelung pentru a fi ridicată bariera de ieșire lăsată în jos de un soldat care adormise.

Clan Grinnel merse ca un robot către Malko și se întoarse către el cu o față ca de marmură, contorsionată din cauza furiei.

— O să-i interceptez. La intrarea pe Medina Quabouz.

Se putea spune orice despre Clan Grinnel, numai tenacitatea nu i se putea pune la îndoială.

— Ali al Faker probabil că a prevăzut și mișcare asta, îi spuse Malko.

Americanul urcase deja în mașină, trăgându-l și pe Malko.

— Poate că nu... oricum, măcar merită să încercăm. Știu unde am putea să-l așteptăm.

Cele două Mercedes-uri nu ieșiseră încă din incinta hangarului regal. Honda lui Malko și Buick-ul părăsiră aerogara, intrând pe autostradă.

— Nu v-ați gândit că dacă eșuăm, asta ar putea complica și mai mult lucrurile? observă Malko.

— Sunt sigur că îmi vor purta pică după toate cele care s-au petrecut astăzi.

Malko își spuse că pentru crimă nu erai plătit decât dacă lucrurile erau făcute în întregime.

Zece minute mai târziu, ajunseră la intrarea pe Medina Quabouz... Era un fel de ghetou diplomatic la marginea străzii Sultan Quabouz, cu alei pietruite, mărginite de vile modeste. Câteva steaguri fluturau ici-colo. Ai fi putut să te crezi foarte ușor într-un orășel american pentru ofițeri superiori. Cu buzele strânse, Grinnel o luă pe strada numărul 9. Chiar în capăt, pe dreapta, se ridica o vilă albă cu grădina ornată de drapelul iranian. Era reședința lui Iradj Kosrodar – însărcinatul iranian cu afaceri.

Nu era nici o mașină în grădină și cele două garaje, deschise erau goale.

Americanul întoarse și se opri în josul străzii, la umbra unei clădiri cu aspect de fortăreață. dar care nu era decât o centrală telefonică.

— O să-i așteptăm aici, anunță el. Apoi, indiferent ce se întâmplă, vom merge direct la ambasada noastră.

* * *

Clan Grinnel se uita la ceas la fiecare treizeci de secunde, fără a-și aprinde măcar țigara pe care o strângea între buze. Se scurse o jumătate de oră de așteptare tensionată. Din fericire erau la umbră. Nici un semn de la iranieni. Șeful rezidenței fierbea.

— Ce Dumnezeu fac? mormăi el.

Milton și Chris, toropiți de căldură, dormitau. Malko simți un junghi în creier.

— Poate că s-au dus la Ali al Faker, sugeră el.

Grinnel dădu din cap.

— Nu, asta nu se poate. Ambasadorul nostru ar alerta lumea întreagă.

Milton Brabeck tresări brusc și se întoarse către autostradă.

— Se pare că vin...

Două Mercedes-uri tocmai ieșiseră de pe autostradă, dar soseau din direcția opusă aeroportului. Clan Grinnel fluieră admirativ.

— Javrele astea probabil că au ocolit pe drumul vechi. Sunt extrem de prudenți... În regulă. Eu le barez drumul și voi acționați. Gata?

Cele două autovehicule se apropiau încet. Drumul era strâmt, mărginit de vile și de un teren gol. Atunci când

Mercedesul din față nu mai fu decât la zece metri de ei, Buick-ul acceleră brusc. Mercedesul frână. Chris și Milton alergau deja, cu armele în mâini. Luară fiecare câte un șofer. Malko veni și el și i se alătură lui Chris. Șoferul primului Mercedes, un bărbos verde de frică, fixa cu o privire ciudată, țeava unui Magnum care era îndreptată către el. Era singur în mașină.

— Hei, găoacea asta e goală, strigă Milton Brabeck.

Clan Grinnel înjură și strigă:

— Vezi în portbagaj!

Chris smulse cheile din contact și i le întinse. În portbagaj nu era *nimic* altceva în afară de o ladă de J&B. La fel și în cealaltă mașină. Clan Grinnel reveni la primul șofer și îi îndreptă pistolul către cap.

— Unde e?

Omul dădu din cap și bolborosi:

— Nu știu engleză. Numai arabă și farsi...

Era mult prea înspăimântat *pentru a trișa cumva. Mărul lui* Adam parcă era o lubeniță. Din nou, Malko crezu că americanul îl va omorî. Se trase înapoi.

— Ne-au făcut-o, spuse el. L-au ascuns în altă parte.

Clan Grinnel se îndepărtă și făcu semn celor doi iranieni că pot pleca. Demarară puternic, lăsând urme pe asfalt, fără a mai cere alte explicații.

Șeful rezidenței CIA era desfigurat de furie.

— Câinele ăsta de Ali! răcni el. Cu siguranță că era la curent cu totul. Mă duc să-i spun vreo două vorbe... Cu arma.

Taher se apropie. Nu se simțea deloc în largul lui.

— Aș prefera să nu vin cu dumneavoastră, domnule Grinnel.

— Bine, făcu americanul, ia mașina mea. Chris și Milton pot veni cu tine.

Se urcă el însuși la volanul Hondei. Malko sui lângă el, iar gorilele aleseră Buick-ul.

Ali al Faker locuia chiar lângă autostradă. Malko își spuse că situația nu era deloc în avantajul lor. Dacă nu reușea să-l liniștească pe american, *se va îndrepta cu siguranță către o catastrofă...* Se aflau deja sub pasajul subteran al autostrăzii.

Clan Grinnel mângâie patul pistolului.

— Dacă nu ne spune unde e, o să primească asta în burtă.

Capitolul VIII

Honda opri în fața porții enorme a reședinței lui Ali al Faker. Clan Grinnel se pregătea deja să coboare, în momentul în care cele două uși culisante ale porții se îndepărtau în fața lor.

Marjorie îi aștepta în fața porții, cu un zâmbet până la urechi, într-o rochie lungă mult prea mulată pentru a putea fi considerată onestă, despicată de altfel până la șolduri.

— L-am anunțat pe Excelența Sa despre venirea voastră, anunță ea. Vă va primi imediat. Urmați-mă.

Deci, ea verifica monitoarele camerelor de la poartă. O luară pe urmele ei, traversară maiestuoasa sală de mese și ajunseră într-un fel de buncăr situat în mijlocul unei plantații de portocali. Malko intră primul și se opri, uimit. Nu se aștepta la astfel de primire. Camera, cu pereții acoperiți de foițe de aur, avea tavanul făcut în întregime din sticlă, ușor înclinat. Chiar în fața lor se găsea un fel de bazin umplut cu apă fierbinte. În mijlocul bazinului, din care țâșneau jeturi de apă precum la Versailles, stătea Ali al Faker. Agită mâna dreaptă în care ținea un pahar de coniac.

— Bine ați venit!

Era gol în întregime. Avea doar turbanul pe cap, iar corpul îi era ascuns pe jumătate de apa în care stătea. Pe lângă el erau patru filipineze, goale ca și el, care îl săpuneau și îl frecau. Într-un colț era un video Akai, cuplat la un televizor Samsung. Rula un film pornografic, iar telecomanda era la Ali al Faker. Omului de rând, așa ceva nu i se oferea decât în vis.

Clan Grinnel rămase ca de piatră. Omanezul îi adresă un gest prietenesc.

— Vino aici, domnule Grinnel. Asta te va mai destinde puțin.

Murmură câteva cuvinte la urechea uneia dintre filipineze. Imediat, aceasta sări din bazin și alergă către șeful rezidenței CIA, pentru a-l lua de mână... Oripilat, Clan Grinnel se dădu înapoi, cu chipul încordat. Malko râdea în sinea lui. Hotărât lucru, omanezul cunoștea manierele bărbaților. Acesta scoase un suspin adânc în timp ce o filipineză îi frământa sânul stâng, fapt care părea că îi produce o plăcere deosebită.

— Ce circ! murmură Grinnel.

Se apropie și spuse cu voce tare:

— Domnule Al Faker. Vreau să vă vorbesc. E foarte important.

Vesel ca un cioclu.

Ali al Faker nu se tulbură deloc. Își turnă puțin coniac dintr-o sticlă de Gaston de Lagrange care era așezată pe marginea jacuzzi-ului uriaș.

— Vorbiți, vorbiți! spuse el. Nu fac niciodată baie după-amiaza, dar această călătorie prin căldura de afară m-a obosit...

— Vreau să vorbesc doar cu dumneavoastră, insistă Grinnel.

— Suntem singuri, făcu omanezul. Ele nu înțeleg și bănuiesc că nu aveți nimic de ascuns față de domnul Linge...

Grinnel respiră adânc și spuse cu o voce surdă:

— Domnule Al Faker, ne-ați înșelat. Iranienii nu l-au dus pe William Schackley la ambasadă. Unde se află? Vreau să mă conduceți acolo imediat.

O luminiță trecu prin ochii negri ai lui Ali al Faker. Continuă să zâmbească, dar vorbele pe care le spuse conțineau o anumită răceală:

— Domnule Grinnel, nu vă voi conduce nicăieri. Din cauza a ceea ce s-a petrecut la aeroport, prietenilor noștri iranieni li s-a făcut frică și au hotărât să-l ducă pe oaspetele lor într-un loc mai sigur, așteptând ca înțelegerea să fie respectată. Nu pot să-i condamn în nici un fel și asta nu schimbă cu nimic problema.

Clan Grinnel se sufocă.

— Ați spus prietenii noștri. Sunt niște răpitori, asasini.

Omanezul făcu un gest de nerăbdare și își mai turnă puțin coniac.

— Aici în Oman, noi nu avem dușmani, spuse el. Coranul îmi interzice să judec acțiunile altcuiva. În toată această afacere,

eu acționez pentru a salva o viață de om, dar dumneavoastră, domnule Grinnel, trebuie să înțelegeți ceva. Mi-a fost foarte greu să-l conving pe Maiestatea Sa să accepte ca acest schimb să se petreacă pe teritoriul Omanului. Dar dacă va trebui să suferim pentru asta, nu voi ezita să vă conduc la aeroport.

Nu ridicase vocea, dar Clan Grinnel păli. Nu era nici un fel de amenințare.

Una dintre filipineze trase aer în piept și se afundă în bazin în dreptul abdomenului lui Ali al Faker... Acesta din urmă închise ochii de plăcere, precum o pisică ce toarce.

Era vizibil foarte departe de grijile CIA-ului...

Clan Grinnel se înroși, cu ochii măriți din cauza a ceea ce se întâmpla. Cu scopul de a evita asfixia tinerei femei, omanezul ridicase bazinul, făcând să iasă din apă un membru întărit deja destul de mult, de care filipineza se agățase ca de un colac de salvare.

— Dezgustător! murmură Clan Grinnel înainte de a se întoarce.

— Domnule Linge, spuse omanezul. Puteți rămâne, destindeți-vă...

Ajuns la ușă, Clan Grinnel se întoarse și i se adresă lui Malko cu o răceală care ar fi putut să înghețe un ocean întreg:

— Vii?

Era dificil să mai întârzie în asemenea condiții. O regăsiră pe Marjorie, impecabilă. Înainte de a-i conduce, aceasta nu pierdu ocazia să-i arunce o ocheadă lui Malko. De-abia în mașină, Clan Grinnel explodă.

— Porcul! Ticălosul! Ai văzut cum trăiește! Și asta în timp ce Schackley e cine știe unde!

— E mai bine aici, decât la Beirut, remarcă Malko.

Furios, americanul îi aruncă o privire cu coada ochiului.

— Te-a cumpărat sau ce...

— Nu spune prostii, îi aruncă Malko, nebun de furie. Te-ai pus singur în situația asta. Trebuia doar să supraveghezi schimbul... Acum nu mai e decât un singur lucru de făcut.

— Care? întrebă Clan Grinnel în timp ce depășea un buldozer învăluit într-un nor de praf.

— Marea fugă. Și să încercăm să terminăm toată afacerea asta cât mai repede posibil.

Americanul nu răspunse, știind că Malko are dreptate. Nu mai schimbară nici un cuvânt până când ajunseră pe strada Al Bourch.

— Imediat ce Farmayan te va contacta, începu Grinnel cu o voce încordată, anunţă-mă, îţi voi aduce pietrele.

Malko îşi recuperă gorilele şi plecară către Al Bustan. Chris Jones şi Milton Brabeck se simţeau frustraţi şi erau foarte îngrijoraţi.

— S-ar spune că nu prea merge cum vrem noi, făcu Milton.

— Cred că prietenul nostru Grinnel are tendinţa de a-şi subestima adversarii, spuse Malko cu diplomaţie. Să sperăm că asta se va aranja.

Într-adevăr, situaţia nu părea a fi foarte strălucitoare. Tot era bine că îl smulseseră pe William Schackley de la Beirut, dar jocurile erau departe de a fi făcute. Experienţa dovedise că iranienii erau tare agasanţi.

Cum ar fi putut răzbuna aceste două afronturi care le fuseseră aduse?

Din trei parteneri, doi călcaseră deja strâmb.

CIA încercase să joace la două capete, din nefericire, iar iranienii şi Ali al Faker erau gata să lase totul baltă la prima problemă mai serioasă.

Foarte încurajator.

Nu-i mai rămânea decât să joace aşa cum îi cânta Manoucher Farmayan.

Atriumul impozant de la Al Bustan era în continuare gol. Lustragiul instalat în dreapta intrării, mort de plictiseală, încercă în zadar să-l agaţe pe Malko. Acesta găsi un bilețel, lăsat pe numele lui la recepţie.

„Contactaţi-l pe domnul Farmayan atunci când reveniţi."

Firul se reînnodase. Îl sună pe Clan Grinnel, aşa cum conveniseră.

— Îţi voi aduce personal pietrele, spuse el rece.

* * *

Manoucher Farmayan nu mai avea deloc aerul amabil de altădată. Ochii săi păreau tăiaţi într-un bloc de jad şi nu se ridică nici măcar atunci când Malko şi Clan Grinnel intrară în biroul lui. Erau precedaţi de sculpturala Susanna Rawlings, cu privirea ascunsă în spatele ochelarilor negri, strictă într-un taior roşu.

— Nu sunteţi un om de cuvânt! atacă iranianul. Aţi încercat să-mi doborâţi avionul!

— Nu știu nimic despre această poveste, mormăi Clan Grinnel. Stația noastră de la Beirut a fost cea care a luat această inițiativă nefericită. Îmi pare rău.

Era vizibil că Manoucher Farmayan nu crede un cuvânt din ce i se spune. În cele din urmă, făcu un gest evaziv, care însemna că incidentul era închis.

— Ați adus ce trebuia? întrebă el.

Malko scoase din servietă cutia din lemn care avea înăuntru rubinele. Ochii negri ai iranianului mai prinseră puțină viață. Întinse cufărul Susannei Rawlings care se așeză la birou, cu nelipsita lupă de bijutier la ochi... Clan Grinnel sparse liniștea câteva clipe mai târziu.

— Domnule Farmayan, convenisem ca William Schackley să fie transferat la ambasada Iranului. Nu a ajuns acolo. De ce?

Manoucher Farmayan făcu un gest alunecos și zâmbi foarte bine dozat.

— Am fost avertizat că pregătiți un desant la aeroport, spuse el cu o voce dulce.

— De către cine?

— Nu contează... La sosire, am discutat cu asociații mei iranieni care au decis să-și ia precauții suplimentare. În orice caz, de la Teheran nu li s-a dat undă verde pentru a-și adăposti oaspetele în locuința însărcinatului cu afaceri. Era periculos și prea puțin convenabil.

Din nou Clan Grinnel era gata să explodeze.

— Oaspetele! ricană el. Ostaticul, da! Al bandiților ăstora. Dumneavoastră ați fost doar angajat, nu?

Manoucher Farmayan avu o mimică descurajată.

— Nici eu nu-mi controlez în totalitate prietenii, domnule Grinnel...

Susanna Rawlings ridică privirea și spuse:

— Cred că pietrele sunt în regulă, domnule Farmayan.

Trăsăturile iranianului se destinseră. Cu un zâmbet total nou, propuse:

— Doriți puțin ceai?

— Aș vrea să știu unde a fost dus William Schackley, spuse Grinnel cu o voce seacă.

Farmayan îl privi stupefiat. Ca și cum celălalt nu înțelesese nimic.

Își șterse craniul chel și spuse de parcă se adresa unui copil:

— Domnule Grinnel, așa cum v-am mai spus, nu am control asupra prietenilor mei iranieni. Până în acest moment, eu mi-am respectat partea de contract. Domnul Schackley a părăsit Beirutul și se găsește în siguranță la Oman. Vă va fi remis imediat ce a doua parte a rachetelor va fi livrată la Dubai. Din partea mea, eu o să virez banii necesari în contul din Zürich, exact atunci când va trebui.

Părea perfect sincer. Clan Grinnel nu se clinti.

— Nu voi ieși de aici până când nu îmi veți răspunde, insistă el. Unde este William Schackley?

Manoucher Farmayan se ridică cu o agilitate remarcabilă pentru un bărbat cu greutatea lui. Din nou, ochii lui semănau cu două pietre negre.

— Domnule Grinnel, să lăsăm copilăriile, aruncă el. Nu știu și chiar dacă aș ști, nu v-aș spune.

Clan Grinnel făcu un pas către el, cu mâinile întinse înainte și chipul crispat de furie.

— Nenorocitul naibii!

Susanna Rawlings se ridicase. Băgă mâna în geantă cu rapiditate și scoase de acolo un pistolet. Îndreptă arma către Clan Grinnel și băgă glonț pe țeavă.

— Ieșiți imediat din cameră, spuse ea fără a ridica vocea. Domnul Farmayan are nevoie de odihnă.

Șeful rezidenței îi înfruntă privirea. Ceea ce văzu îi provocă fiori pe șira spinării. Era profesionistă. Ochii îi erau îndreptați către locul în care se pregătea să tragă. Puțin în stânga celei de-al treilea nasture al cămășii.

Malko îl trase în spate. Toate astea nu foloseau la nimic. Americanul se lăsă dus, alb precum un cearșaf. Abia în ascensor își regăsi calmul.

— Scuză-mă, făcu el, tipul ăla m-a înnebunit.

Iranienii iertau ușor astfel de incidente. Farmayan nu-și făcea nici un fel de iluzii cu privire la sentimentele pe care i le purta americanul. Malko trebuia doar să ducă la bun sfârșit această operațiune. O operațiune în care toată lumea trăda pe toată lumea.

— Ați dat undă verde pentru livrarea celei de-a doua tranșă de rachete? întrebă el.

— Imediat ce banii vor ajunge în contul din Zürich, se strâmbă Grinnel.

— Cât timp va lua transbordarea?

— O zi, dacă iranienii nu se lenevesc.

— Deci, am putea să-l recuperăm pe William Schackley mâine după-amiază.

— Trebuie să încercăm să-l găsim înainte, insistă Clan Grinnel.

— „Verii" nu ne pot ajuta?

— Nu vor să se amestece. Târgul ăsta îi deranjează. La urma urmei nu îi interesează ce se întâmplă cu iranienii. Nu e decât Taher. Doar că nu vreau să mă duc să îl văd la el acasă. Ai putea să te ocupi tu?

— Bineînțeles.

— Îți voi explica unde locuiește, e chiar lângă reședința lui Ali al Faker.

Malko urcă în camera lui. Telefonul sună. Era Susanna Rawlings.

— Am sunat ca să vă spun că viramentul a fost făcut, anunță ea. Domnul Grinnel se simte mai bine?

Ironia era abia perceptibilă în vocea ei.

— Nu va fi cu adevărat bine, decât atunci când operațiunea va fi terminată, spuse Malko diplomatic.

Femeia închise fără alte comentarii. El o revăzu îndreptând arma către Clan Grinnel. Și o mai revăzu în momentul în care se pregătea să o penetreze. Erau două femei diferite. De unde accesul ăsta brusc de pasiune? Trebuia să existe un motiv. Susanna Rawlings nu era genul de femeie care să se lase pradă impulsurilor sexuale.

* * *

Se auzea muzica de la un kilometru... Era un adevărat bâlci. Malko se învârtise vreo jumătate de oră prin labirintul aleilor care șerpuiau prin zona cvasidesertică de la Ahati al Quorum. Se aflau aici undeva între autostradă și Oceanul Indian, zona fiind presărată cu câteva ambasade noi-nouțe. În cele din urmă reușise să găsească clădirea în care locuia Taher. Zeci de mașini, de la Jaguar până la Rolls Royce, erau staționate peste tot. Descoperi o grădină luminată de proiectoare, un bufet gigantic și peste o sută de indivizi. Îmbrăcămintea femeilor mergea de la fustele mini, până la rochia tradițională, iar cea a bărbaților — de la blugi la abaya. Taher se ivi ca o ghiulea din masa invitaților. Era îmbrăcat în abaya, foarte vesel și vizibil afumat.

— Malko, ce faci aici?

— Te căutam, spuse Malko. Dar nu mă așteptam să găsesc atâta lume.

Omanezul clipi de mai multe ori.

— Doar o mică sărbătoare...

S-ar fi putut crede la Saint-Tropez. Marea era în spate pe fundal, alcool se găsea peste tot și oamenii dansau într-o cameră aproape neluminată și din care fusese scoasă mobila, în conformitate cu ultimul răcnet la modă în Europa. Taher îl trase pe Malko spre bufet.

— Vino să mănânci...

Ar fi avut cu ce să hrănească întreaga Etiopie timp de un an...

— Am un mesaj de la domnul Grinnel, anunță Malko.

Taher înghiți un pumn de chipsuri pe care le făcu să alunece cu un gât de J&B.

— Imediat! Acum să ne destindem.

Îl duse pe Malko în mijlocul unui grup foarte vesel. O fătucă brunetă și focoasă se întoarse. Malko avu un șoc. Era somptuoasa omanezâ căreia nu putuse să-i vorbească la cina de acasă de la Ali al Faker.

Taher făcu prezentările.

— Ea e verișoara mea, Farida. Un prieten, Malko Linge.

— Ne-am mai văzut, spuse Farida cu o voce joasă și puțin răgușită.

Un alt invitat îl trase pe Taher după el și Malko rămase singur cu Farida. Era într-adevăr superbă cu gura ei imensă asortată perfect cu ochii negri. Două brățări groase de argint îi strângeau corsetul.

— E o surpriză plăcută, spuse Malko. Soțul dumneavoastră e și el aici?

— Nu, spuse ea, nu îi plac prea mult genul ăsta de petreceri, însă mie îmi place să dansez. Cum Taher este vărul meu, îmi permit din când în când să-i fac câte o vizită singură.

Un tânăr se apropie de ea și, fără un cuvânt, îi pasă o „petardă" din care ea trase câteva fumuri înainte de a i-o înapoia. Era haşiș.

În acel moment, Malko își dădu seama de ce fata are ochii atât de strălucitori. O bluză de mătase destul de largă lăsa să se ghicească un piept proeminent și corsetul strâns pe talie îi

punea crupa în evidență. Un pic dezorientată, fata îl contempla cu un zâmbet ambiguu, exalând lent fumul țigării.

— Ce ar fi dacă am dansa? propuse Malko.

* * *

O mână necunoscută puse pentru a treia oară consecutiv bluesul de la început, însă Farida nu părea a fi prea deranjată. Lipită de Malko, se unduia lent, ca pentru un dans din buric la ralenti. Capul îi era sprijinit de umărul lui, într-o moleșeală provocatoare. Abia puteau să se miște, atât de numeroase erau cuplurile. În cameră, singura sursă de lumină era ecranul unui televizor Samsung la care rula un clip muzical. Toată lumea flirta cu toată lumea. Malko începea să fie din ce în ce mai tulburat de Farida. Când o sărută ușor pe gât, ea tremură precum o pisică ce toarce, iar bazinul i se lipi și mai tare de el.

Când ridică privirea, gura lui Malko se lipi de a ei și o sărută. Imediat, sărutul fu întors cu abilitate. Din nefericire, discul se opri și ea se depărtă ca și cum n-ar fi fost nimic. În tot acest timp, toate celelalte cupluri își continuau mișcările lascive.

— Vin imediat, făcu ea.

Malko așteptă câteva minute. Taher se volatilizase. Intrigat, deschise ușa prin care dispăruse Farida și ajunse într-un hol luminat la fel de sărăcăcios ca și camera în care stătuse până atunci. Sprijinită de o comodă, Farida trăgea o țigară cu hașiș...

Când îl văzu, îi adresă un surâs complice.

— Ce cauți aici? se miră ea. Vrei?

— Nu, spuse el. Te așteptam.

Ușor, îi luă chiștocul și îl stinse în scrumieră. De data asta, ea fu cea care îl sărută și își lipi tot corpul de el. Sânii i se striviră de pieptul lui. Spusese de mult adio tuturor inhibițiilor. Imediat, Malko ajunse la coapse și i le dezgoli.

— *Încetează, suflă tânăra omaneză. O să vină cineva.*

În stadiul în care se afla, Malko nu avea chef să se oprească. Gura i se adânci din nou în a femeii, care se mulase pe el. Era un adevărat vulcan. În momentul în care corpul îi era scuturat de un lung tremur, femeia îl mușcă, după care căzu moale pe el: inima îi bătea nebunește și îi aruncă lui Malko o privire de pasăre rănită, spunându-i cu o voce rugătoare:

— Mergi te rog la bar și adu-mi un Cointreau cu multă gheață.

Malko se duse, comandă coniacul și reveni. Farida îl savură încet și își regăsi calmul.

— Trebuie să plec... spuse ea, lăsând paharul.

— Vreau să te mai văd.

— E imposibil, știi bine că sunt măritată.

— Să ne revedem la Al Bustan.

— Nu.

— Atunci unde?

Ea îi aruncă o privire tristă și amuzată în același timp.

— Nicăieri. Altfel, tot Omanul va ști a doua zi de dimineață. E un oraș mic și toată lumea vede ce se petrece. Poliția este omniprezentă, iar soțul meu este foarte puternic. Poate că într-o zi ne vom revedea în Europa.

Sau altfel spus, niciodată.

Malko îi blocă trecerea către sala de dans.

— Vreau să te mai văd. Fie și pentru un moment.

Ea se opri, blocată și flatată, reflectă câteva momente și spuse:

— În fiecare zi la ora cinci, merg să-mi fac cumpărăturile la centrul comercial Sadco, la intrarea pe Medina Quabouz.

— Singură?

— Vei vedea...

Gura îi înflori într-un zâmbet și se strecură pe lângă el.

De cealaltă parte se flirta tot mai tare. Lui Malko îi luă mai multe minute pentru a-l repera pe Taher. Acesta era în fundul grădinii, înconjurat de niște insulare cu priviri arzătoare și talie de viespe. În spiritul islamismului, acestea refuzau J&B, preferând în schimb ceai fierbinte și foarte dulce.

De data asta, nu se lăsă rugat prea mult pentru a-l urma pe Malko.

— Domnul Grinnel vrea să afle locul unde l-au ascuns iranienii pe William Schackley, spuse Malko. Crede că ai putea să-l ajuți.

Taher lăsă deoparte paharul de J&B.

— E foarte ușor și foarte greu în același timp. Sunt puțini șiiți la Oman și practic nici un iranian. Nu cunosc nici un omanez care ar putea risca într-o asemenea afacere. Englezii și sultanul nu le permit.

— Atunci cine îi ajută?

— Câțiva dintre șiiți sunt de partea lui Komeiny. Aici trebuie căutat. Dar e o lume foarte închisă. Locuiesc cu toții în orașul șiit, la Mina Quabouz, se cunosc între ei și nu sunt decât câteva mii. Cu toate astea o să încerc. Am un prieten șiit care locuiește acolo.

— Contactează-mă direct la Al Bustan, spuse Malko. E urgent.

Se îndreptă către ușă. Deschizând portiera mașinii, zări un obiect așezat pe scaunul șoferului și se dădu înapoi cu inima bătându-i nebunește. Pentru moment crezuse că era o grenadă. Dar nu era decât o brățară din argint masiv, așa cum purtau beduinii bogați. O luă și descoperi un colț de hârtie pe care erau câteva cuvinte: „Să mi-o aduci mâine".

În cele din urmă. Farida nu era atât de îndărătnică.

Autostrada era goală și în doar douăzeci de minute ajunse la hotel. Se gândi la nefericitul William Schackley. Cei care îl țineau prizonier îi spuseseră oare că urma să fie eliberat? Ce supliciu! Înțelegea furia oară a lui Clan Grinnel.

Numai că se aflau în Orient, acolo unde nimic nu era simplu.

* * *

— Vino imediat la birou!

Vocea lui Clan Grinnel era și mai încordată decât de obicei. Închise înainte ca Malko să apuce să întrebe ceva. Coborî imediat. Ploua! Era o ploaie caldă, foarte obișnuită în acest sezon.

Chemarea americanului nu prevestea nimic bun.

Malko trebui să ruleze cu optzeci de kilometri la oră doar pentru a evita să fie oprit. Ajunse și îl găsi pe șeful rezidenței CIA într-o stare de nedescris.

— Javra de Farmayan ne-a făcut! începu el. Tocmai am vorbit la Beiruth. Luptătorii Hezbolah sunt în fierbere. Grupul care îl păzea pe William Schackley a fost masacrat cu aruncătoare de flăcări.

Malko simți cum îi îngheață sângele.

— Vrei să spui că Farmayan l-a răpit?

— Și încă cum! Lăsând în urmă unsprezece cadavre!

Existau suficiente motive să se ia cu mâinile de cap...

Malko se așeză, încercând să-*și facă ordine în gânduri*. De ce acest masacru? Farmayan avea trecere printre luptătorii Hezbolah, asta era sigur. La fel de sigur era și că anumite tentacule duceau către iranieni... Problema era de a ști dacă Manoucher Farmayan omorâse la ordin sau se gândise să-și ofere un bonus constând dintr-o afacere destul de consistentă... Din anumite considerente, Malko credea mai degrabă în prima variantă din cauza livrării de arme. Numai să nu fi fost vorba și de o combinație de-*a iranienilor*.

— Știi cumva dacă Farmayan acționează în interes personal? întrebă Malko.

— Nu am nici o idee, mărturisi Grinnel. Și nu avem nici un fel de contact direct cu iranienii. Doar prin intermediul lui Farmayan... În orice caz, se cam joacă cu focul.

— O să încerc să-l trag de limbă... spuse Malko.

Cu iranienii se puteau aștepta la orice... Plecă, foarte neliniștit.

Când ajunse la Al Bustan avu un șoc. Rolls-ul lui Ali al Faker era parcat în fața intrării. Nu avu nici măcar timp să intre în hotel. Șoferul îi ieși în întâmpinare.

— Excelența Sa dorește să vă vadă imediat, îl anunță el. *Vă așteaptă*.

Malko urcă în Rolls, întrebându-se ce altă belea avea să-i mai cadă pe cap.

Capitolul IX

Excelența sa Ali al Faker era vizibil preocupat.

Cum Marjorie nu se vedea pe nicăieri, un servitor negru ca abanosul îl conduse pe Malko în biroul omanezului. Acesta din urmă nu aștepta prea mult pentru a începe discuția.

— E o mare problemă, anunță el.

— Care?

— Tocmai l-am văzut pe domnul Kosrodar, însărcinatul cu afaceri iranian. A primit un mesaj de la Teheran. I se recomanda să nu-l mai predea pe William Schackley americanilor așa cum fusese prevăzut.

Malko simți un nod în gât. Era o catastrofă.

— Pentru care motiv? întrebă el. Armele sunt în curs de livrare.

Ali al Faker își mângâie bărbia, stânjenit.

— Se pare că domnul Farmayan nu și-a ținut angajamentele. Grupul de luptători Hezbolah care îl țineau prizonier, primise de la Teheran cale liberă pentru a-l elibera în schimbul unei recompense financiare dată de domnul Farmayan. În cadrul unui acord privind livrarea de arme. Trebuia să le dea două milioane de dolari. În loc de asta, el a racolat câțiva milițieni din grup care și-au masacrat într-un mod oribil camarazii. Crezând că acționează la ordinul superior al lui Imam Komeiny.

Malko fierbea. Farmayan era mai rău decât își imaginase el. Chris îl judecase corect.

— Americanii nu sunt amestecați în nici un fel în afacerea asta. E o problemă internă, remarcă el.

— Cu siguranță, admise Ali al Faker. Numai că Hodjatoleslam Montazeri — mâna dreaptă a lui Komeiny — a fost obligat să se dezică de această operațiune, cu riscul de a le întoarce spatele tuturor luptătorilor de la Bekaa.

Omanezul părea sincer enervat. Avea și de ce.

— Și ce se va întâmpla cu William Schackley? întrebă Malko.

— Aici e problema, făcu Ali al Faker. Iradj Kosrodar a primit instrucțiuni de la Teheran ca prizonierul să fie transferat în sarcina milițienilor cu care a venit. Pentru că e vorba de un spion, aceștia sunt gata să își asume acum responsabilitatea să-l țină prizonier.

Malko sondă din nou ochii negri ai musulmanului. Ce mai pregătea oare?

Totuși, celălalt părea destul de sincer.

— Bănuiesc că ghiciți care va fi reacția lui Clan Grinnel, spuse el cu o voce măsurată. E un caz foarte delicat... Niciodată americanii nu vor accepta să-l piardă pe William Schackley. Atât timp cât au livrat deja o parte din arme Teheranului, iar celelalte sunt în curs de livrare.

— Americanii nu au cum să ne dicteze nouă cum să ne purtăm, făcu omanezul sec. Dar le înțeleg poziția.

— Ce veți face?

— Am cerut timp de gândire. Pentru moment, nimeni nu va ieși din Oman. Situația este sub controlul meu. Dar cred că, punând cap la cap tot ceea ce știu, luptătorii care îl păzesc pe William Schackley nu vor fi tentați să-l asasineze.

— L-ați anunțat pe Farmayan?

— Da. Și pretinde că a fost obligat să acționeze astfel, din cauză că gruparea care îl ținea prizonier pe William Schackley, și-a schimbat cuvântul în ultima clipă.

Telefonul sună, întrerupându-i. Ali al Faker răspunse. După tonul vocii sale, Malko ghici că vorbea cu cineva important, conversația dură mai multe minute. Atunci când închise, omanezul avea un aer și mai contrariat.

— Era Maiestatea Sa, spuse el. L-am ținut la curent cu ce se petrece. Dorește să pună urgent capăt acestei afaceri, expulzându-i din țară către Iran, pe toți cei care sunt amestecați în ea.

— Inclusiv pe William Schackley?

— Maiestatea Sa îl compătimește, dar nu poate ignora rațiunile de stat.

— E monstruos, spuse Malko. Inuman. Nu-l puteți lăsa să facă așa ceva.

După privirea pe care i-o adresă Ali al Faker, realiză că vorbea degeaba. În Orient, viața omenească avea valoare

foarte mică. Și a unui necredincios, valora și mai puțin. Împărțit între furie și descurajare, se ridică.

— Manoucher Farmayan mi-a promis că va cere un răgaz de patruzeci și opt de ore. I s-a acordat. Cu iranienii totul e posibil. Cât timp așteptați, împiedicați-l pe prietenul dumneavoastră, domnul Grinnel, să comită și alte greșeli.

Malko urcă din nou în Rolls-ul alb. Situația era mult mai rea decât își imaginase el.

* * *

Clan Grinnel era într-o stare de nedescris. Tremura de furie.

— Cu mine în viață, nici unul dintre ticăloșii ăștia nu va ieși viu din Oman. Avem destule forțe cantonate în strâmtoarea Ormuz, pentru a intercepta tot ce iese din țara asta de rahat, pe apă, sau în aer...

— Crezi că Washingtonul va declara război Omanului pentru William Schackley? întrebă Malko sceptic.

— Război nu, dar blocadă, da.

— Trebuie să încercăm să negociem, îl sfătui Malko.

— Cu cine?

— Cu iranienii de aici. Cu cei care dețin ostaticul. Nu cred că au prea multă autonomie, dar putem încerca. Pentru iranieni, poate e doar o chestie de bani. Asta ne va da nouă timp să îl găsim pe William Schackley și să încercăm o acțiune. Taher ar trebui să fie la muncă de acum...

— Bine, acceptă șeful rezidenței. Cât așteptăm, du-te să-l vezi pe ticălosul de Farmayan. Transmite-i din partea mea că dacă iese rău, îl voi urmări până la capătul lumii.

Malko ieși din biroul de la Penta Tech Co. Parcarea era un furnal. Ajuns la Al Bustan, formă 9800. Răspunse chiar Manoucher Farmayan.

Iranianul nu-i lăsă timp să deschidă gura.

— Știu ce se petrece, spuse el. Îmi pare rău, e o teribilă neînțelegere.

— Ce intenționezi să faci? întrebă Malko.

— Sunt în discuții cu Teheranul, afirmă iranianul. Voi vorbi chiar cu Hodjatoleslam Montazeri într-o oră. E un vechi prieten de-al meu.

— Nu mă interesează, spuse sec Malko. Și vreau să intru în contact cu domnul Kosrodar.

Manoucher Farmayan tresări.

— În nici un caz. Asta ar pune totul în pericol. Aveți încredere în mine. De altfel, Kosrodar nu poate face nimic. Dar vreau să deblochez situația. Vino să mă vezi pe la ora șapte.

Această afacere atât de simplă la început devenise imposibilă, ilustrare perfectă a situației din Orientul Mijlociu. Fiecare căuta să-l păcălească pe celălalt și totul va exploda în cele din urmă.

Trăgeai de un fir, și în spate puteai să dai peste o pătură capcană. Malko privi pe fereastră. Chris și Milton se prăjeau pe marginea piscinei, roșii ca niște raci. Erau singurii care trăgeau foloase din această misiune.

Încercă să dea de Taher la birou. Nimic. Încercă în mașină. Același rezultat.

Piscina nu îl tenta. Trebuia neapărat să vină cu niște idei noi. Brățara groasă de argint așezată pe noptieră, îi aminti de întâlnirea lui cu Farida. Era perfect.

Atât timp cât sultanul nu se gândea la ei, era mai bine să nu atragă atenția. Erau într-o țară totalitară și chiar dacă Clan Grinnel era protejat de imunitate diplomatică, nimic nu-i împiedica pe omanezi să îi expulzeze. La urma urmei, nu ar fi fost decât o joacă de copii pentru omanezi să se debaraseze discret de iranieni și de ostaticul lor.

* * *

Mașinile erau parcate la întâmplare în fața Centrului Comercial Sadco. De la patru la opt seara, toată burghezia din Oman venea acolo pentru a vizita rarele buticuri cu adevărat elegante din oraș. Malko aștepta în mașină de o jumătate de oră, încercând să mai uite din griji. În cele din urmă, un Jaguar albastru, cu o femeie singură la volan, opri la câțiva metri de el.

Era Farida.

Tânăra parcă pe trotuar la fel ca toată lumea și ieși. Malko claxonă ușor. Ea se întoarse și veni încet către mașină. Purta o rochie foarte mulată și pantofi asortați. O eșarfă îi ascundea părul... Îi deschise portiera, urcă și el îi întinse brățara.

— Ți-am adus-o.

— Mulțumesc. Să nu rămânem aici.

Ea își deschise poșeta și băgă brățara înăuntru. Malko porni.

— Unde mergem? întrebă ea.

— Nu știu.

Parcă erau în California de Sud. După Al Quorum Roundabout, acolo unde se găsea centrul comercial, strada Sultan Quabouz, adică autostrada, se despărțea în două: la nord — Quorum Heights Road mergea către Mascate, iar la sud — Al Nahda Street, curgea către Ruwi. Între ele erau dealurile golașe cu câteva construcții răsfirate ici-colo.

Malko ajunse exact între cele două ramuri, pe un drum asfaltat care nu părea să ducă nicăieri. Merse cam un kilometru și se opri.

O prinse pe tânără în brațe și gura lui strivi orice urmă de protest. O bună bucată de vreme, flirtară, timp în care rochia de jerseu a Faridei se ridica din ce în ce mai sus către coapsele bronzate. Ea se retrase în momentul în care Malko îi smulgea slipul, după ce, cu câteva clipe mai devreme făcuse același lucru și cu al lui.

— Încetează!

Privirea îi căzu pe sexul întins. Brutal cu bună știință, Malko o apucă de ceafă. Existau momente în care trebuia să fie cinic.

— În felul ăsta te vor vedea mai puțin, spuse el gentil, trăgând-o către bazinul lui.

Gura femeii abia îl atinse, că femeia se ridică precum un resort, foarte furioasă.

— Ticălosule! Du-mă imediat înapoi. Nu sunt o curvă.

Gâfâia, cu sfârcurile sânilor gata să-i rupă rochia. Se înfruntară din priviri câteva secunde, după care Malko spuse:

— Nu-mi place aglomerația din Tantale. Am chef de tine.

O luă în brațe și furia i se risipi.

Farida se freca de el. Limba îi intrase adânc în gură, coapsele i se deschiseseră singure. Malko își spuse că ar fi putut să o aibă în felul ăsta în mașină, pe marginea șoselei... Brusc ea se depărtă, cu ochii la fel de strălucitori ca și când ar fi fumat hașiș.

— Hai să mergem, spuse ea.

— Unde? întrebă el.

Neîncrezător.

— Mai departe. Vezi clădirea cu sigla Mercedes pe ea?

Vârful dealului vecin era ocupat de un depozit uriaș. Malko demară, mâna fiind introdusă între coapsele Faridei care îi spuse să intre în incinta care înconjura depozitul. Era mult teren acolo.

— Dar va fi plin de lume, obiectă el.

— Nu, afirmă Farida. Nu e nimeni. Clădirea s-a prăbuşit parţial încă înainte de a intra în funcţiune. Calcule greşite ale arhitecţilor...

Chiar că nu se vedea nici o urmă de viaţă pe acolo! Dădură o tură, descoperind numai cutii goale de conserve, table ruginite, o dezordine de nedescris. În spatele clădirii, o duzină de steaguri noi erau aliniate lângă o inscripţie: Al Faker Import... Totul aparţinea omanezului. Malko parcă între doi mastodonţi şi încercă să o prindă în braţe.

— Să mergem în interior, spuse ea. Va fi mai bine...

Era o amestecătură de grinzi, excavaţii şi diverse rămăşiţe. Două mii de persoane ar fi stat aici fără grijă. O linişte mormântală. Malko văzu la dreapta nişte birouri neterminate. Ar fi putut fi mai confortabile decât pământul prăfuit.

Farida se lăsă uşor dusă într-acolo.

Geamurile nici măcar nu mai fuseseră puse. Erau mobile sparte, o dezordine imensă, dar mocheta... Farida nu ezită nici o secundă. Cu o urmă de zâmbet, îşi ridică rochia şi o scoase peste cap. Minusculul slip din dantelă albă alunecă în lungul piciorului şi se debarasă de el cu o lovitură bruscă. Tot ce mai avea pe ea erau acum pantofii. Se lăsă să cadă pe spate, ajunse la pământ şi îl trase pe Malko peste ea, cu o forţă incredibilă.

— Vino! spuse ea în şoaptă cu o voce răguşită, identică cu cea care îl electrizase în ajun. Trage-mi-o!

Scoase un oftat sfâşietor atunci când se afundă în ea. Picioarele i se ridicară, încrucişându-se pe spatele lui Malko.

— Da! Aşa! murmură ea. Tare şi repede.

Începu să o piseze ca un nebun, smulgându-i de fiecare dată gemete de plăcere.

Farida îşi împinse bazinul în faţă, trimiţându-şi picioarele în toate direcţiile. Malko vru să schimbe poziţia, dar ea îl împiedică.

— Nu, rămâi aşa. Vreau să te simt peste mine.

Cabrat deasupra ei, el continuă, când mai repede, când mai încet. Apoi, simţindu-se gata să explodeze, îi ridică şoldurile aproape vertical, toată greutatea lui lăsându-se pe bazinul ei. Avea impresia că membrul lui întins la maximum forează o gaură în trupul oferit de tânăra femeie. Strigătul răguşit pe care îl scoase Farida în momentul în care el explodă înăuntru, făcu depozitul să răsune din cauza ecoului.

Picioarele lungi ale femeii căzură pe mochetă şi rămase ca moartă, cu braţele înnodate încă pe ceafa noului său amant, cu părul năclăit de transpiraţie şi cu machiajul curgându-i pe faţă. Se simţeau bătăile nebuneşti ale inimii...

Brusc, începu să râdă nebuneşte, fără nici un motiv.

— Ce te-a apucat? întrebă Malko.

— Când mă gândesc că am cea mai frumoasă casă din Oman! spuse ea. Cu paturi late de trei metri, piscină olimpică şi o mochetă în care te afunzi până la glezne... E pentru prima dată când fac dragoste în felul ăsta. Dar e minunat.

— S-ar spune că nu ai mai făcut-o de mult timp, remarcă el.

— De ieri seară, spuse ea simplu. Soţul meu mă iubeşte mult, atâta doar că se gândeşte doar la el. Se aruncă pe mine, se agită puţin şi ejaculează. Nu m-a mângâiat niciodată. De asta mi-ai lăcut poftă mai devreme în maşină. Aveai mâinile atât de blânde.

— Îl înşeli adesea?

— E pentru prima dată, spuse ea. Cu un omanez nu aş îndrăzni. Pentru asta, la serate îmi place să flirtez, să aprind bărbaţii şi câteodată, juisez în timp ce dansez. Ca mai deunăzi.

Nu era prea veşel pentru o femeie atât de frumoasă ca Farida. Se ridică cu o grimasă de durere.

— Mă doare spatele.

Se întoarse şi Malko văzu că avea coloana vertebrală julită până la sânge. Se frecase de mochetă, în furia amoroasă de mai devreme.

— Ce o să-i spui soţului tău?

— Că m-am lovit la gimnastică, spuse ea cu un zâmbet complice.

Ieşiră înlănţuiţi, înmuiaţi de soarele violent. Locurile erau la fel de goale. Era curios, acest dinozaur izolat în mijlocul oraşului. În timp ce coborau către centrul comercial, Malko întrebă:

— Când te mai revăd?

Farida se întrerupse din machiat.

— Nu ştiu. Oficial, e imposibil. O să încerc să te invit la un dineu zilele astea. Altfel, vin în fiecare zi la Sadco. Dar nu vei putea să mă întâlneşti.

— Dar tu? Ai putea să-mi telefonezi...

— Nu, e prea periculos. Convorbirile tale sunt cu siguranţă ascultate. Şi cel care o face e prieten cu soţul meu. Ar putea fie să-l facă să cânte, fie să mă facă pe mine.

Frumoasă mentalitate.

Se despărțiră după un sărut fugitiv. Cu o mică strângere de inimă, Malko privi cum silueta somptuoasă a Faridei se îndepărtează către Jaguar.

Reveni la realitatea dură. William Schackley trebuia salvat.

* * *

Manoucher Farmayan depărtă cele două gărzi înarmate care păzeau ascensorul numărul 7. O făcu cu mâinile întinse și cu un zâmbet larg. Malko se întrebă ce ascundea această amabilitate bruscă. Ajunseră în salonul în care o avusese pe Susanna Rawlings. Îi aștepta un platou cu ceai. Iranianul îi turnă el însuși lui Malko, adăugând mult zahăr, după moda orientală.

— Am vorbit îndelung cu Hodjatoleslam Montazeri, anunță el, și am putut să lămurim neînțelegerea care ne despărțise la un moment dat...

Lui Malko îi venea să-l sărute pe craniul chel.

— Asta înseamnă că operațiunea se va desfășura așa cum a fost prevăzut, concluzionă el.

Ochii negri ai iranianului se fixară asupra lui, total inexpresivi.

— Mai e încă o mică problemă, continuă el. Prietenul meu Montazeri a recunoscut că eu am acționat așa cum trebuia dar, din păcate, el nu este destul de puternic pentru a trece dincolo de voința imamului Komeiny.

Bomboana începea să se amărască.

— Asta ce înseamnă?

Manoucher Farmayan își luă răgazul de a bea o gură de ceai, înainte de arunca:

— Din păcate sunt scos din afacere. Însărcinatul cu afaceri la Oman, Iradj Kosrodar, nu ascultă decât de Komeiny și oamenii care au fost aduși de la Beiruth i-au fost puși la dispoziție. Nu mai vor să mă vadă.

— Unde se află?

Ochii mari ai lui Manoucher Farmayan încercară să exprime o onestitate totală.

— Vă jur că nu știu! Undeva în comunitatea șiită. Poate chiar la Kosrodar. Ne-am despărțit la aeroport.

Un înger trecu, cu un cuțit între dinți. Iranianul tăcu, cu mâinile încrucișate pe abdomenul uriaș, în aparență cufundat într-o meditare dureroasă.

— Ce veți face în continuare? întrebă Malko care abia se abținea să nu-i sară la gât.

— Am hotărât să mai rămân câteva zile la Oman, în caz că mă mai pot face util în vreun fel.

Malko se abținu să-i spună ce știa. Dacă nu părăsea Omanul, era din cauză că nu-i permitea Ali al Faker...

— Când apreciați că ne veți putea înapoia pietrele prețioase? întrebă el suav.

Manoucher Farmayan nu se aștepta la asta. Exclamă pe un ton dureros:

— Să le restitui! Dar sunt ale mele!

Susanna Rawlings tocmai intrase în liniște în încăpere. Se amestecă în discuție.

— Nu văd care ar fi motivul pentru care domnul Farmayan ar înapoia pietrele. Corespund unei acțiuni care a fost îndeplinită...

— Nu, spuse Malko. Ostaticul nu a fost înapoiat și nu știm nici măcar dacă îl mai putem recupera.

— Mi-am riscat viața pentru a-l scoate din Beirut, făcu Manoucher Farmayan pe o voce plângătoare. În plus, oamenii de la Teheran refuză acum să-mi plătească a doua tranșă de arme pe care eu deja am reglat-o cu americanii. Această afacere mă va costa mulți bani.

Își lăsă sprâncenele în jos, cu un aer profund îndurerat. Era un impas. Stăpânindu-și furia, Malko întrebă:

— Deci o să negociez cu domnul Kosrodar.

Iranianul dădu din cap.

— Puteți încerca. Dar el nu are nici o putere. Nici măcar eu nu vă pot ajuta. Kosrodar nu vrea să vorbească cu mine la telefon. Dar sunt sigur că prin intermediul Excelenței Sale Ali al Faker, veți putea să intrați în legătură cu el.

Se ridică cu o grimasă de durere.

— Rinichii mei... Trebuie să am grijă de ei cumva.

De această dată, Malko merse singur la ascensorul numărul 7. Nebun de furie. Era aproape sigur că iranienii se pregăteau să le vândă pentru a doua oară același ostatic. Și, în plus, nici măcar nu aveau intenția de a-l livra... În atrium îi găsi pe Chris Jones și Milton Brabeck, roșii precum creveții, afundați într-o canapea. Chris parcurgea cu aviditate o broșură a Air France pe care o găsise acolo. Malko citi peste umărul lui: Nisa — New York. Două bilete la preț de unul! La Clasa Întâi, Club sau Economic.

— Ce păcat că nu suntem la Nisa, suspină gorila.

— Nu există decât Nisa. Mai sunt și alte locuri, spuse Malko. Milton răcni ca un leu înfometat.

— Deci, tot în șomaj suntem?

— Cred că nu se mai prelungi mult, făcu Malko.

Taher tocmai intrase în lobby și venea către ei cu un zâmbet optimist.

— Mor de sete, spuse el.

* * *

După primul pahar de J&B, omanezul se simțea deja mai bine. Al Bustan era unul dintre rarele locuri publice în care un arab avea dreptul să servească alcool. Taher închise ochii de mulțumire, înainte de a anunța:

— Cred că domnul Grinnel va fi mulțumit. Am găsit pe cineva care ne va ajuta...

— Cine? întrebă Malko.

— Un polițist. Lucrează la aeroport și m-a mai ajutat câteodată să trec prin vamă casete și reviste porno. Cere o mie de dolari în avans.

— E rezonabil.

Comparativ cu cele opt milioane ale lui Farmayan...

— Atunci, luați banii și veniți. Vă aștept în mașină.

Malko i se alătură lui Taher peste câteva minute. Avea un Jaguar. Radioul urla o melodie de Cat Stevens. O luară pe autostrada care ducea la Ruwi, întoarseră la dreapta în fața Sheratonului, pentru a putea ajunge la autostrada Al Nahda. Taher ieși la al doilea scuar. În cele din urmă opri într-o parcare, unde se mai găsea o singură mașină — un taxi Mercedes.

— E prietenul meu, anunță Taher.

Se apropiară de taxi. La volan era un arab prost ras, cu capul mare, îmbrăcăminte destul de jegoasă, mâini grăsuțe și o privire zburătăcită. Îi adresă lui Malko un zâmbet servil și lui Taher câteva cuvinte în arabă.

— E mulțumit să vă întâlnească, traduse acesta.

— Chiar e un taxi?

— Nu, e acoperirea lui. Îi ia pe suspecții care îi sunt semnalați de colegii de la imigrări. Apoi, încearcă să îi facă să vorbească în timpul cursei și dacă spun prostii, îi duce direct la Serviciul de Securitate Internă. Acolo, se ocupă de ei.

— Și nu e recunoscut? se miră Malko.

Taher zâmbi larg.

— Nu, pentru că aceștia nu mai pleacă niciodată de aici.

Celălalt asculta, cu ochii lăsați modest în jos, mângâindu-și câteodată cu discreție organele genitale.

— *Ce știe despre ce ne interesează pe noi?*

Întrebare — răspuns în arabă.

— Crede că ar putea să găsească locul în care se află William Schackley.

Malko scoase mica legătură de bancnote de o sută de dolari. Polițistul le numără cu grijă înainte de a-i spune câteva cuvinte lui Taher.

— Vă va suna diseară la *Al Bustan*. Numele lui este Aziz. Va cere doar numărul camerei dumneavoastră. Spune că știe destulă engleză pentru asta.

Aziz urcă în taxiul lui și se îndepărtă. timp în care Taher ajunse din nou pe autostradă. Malko era mai degrabă sceptic privind eficacitatea acestui delator care probabil că lucra și pentru englezi și pentru omanezi. Taher explică:

— I-am promis două mii de dolari dacă reușim să găsim ostaticul.

Asta da, motivație ideologică...

* * *

Clan Grinnel făcea biluțe din pâine așteptând să vină și restul mâncării. Era foarte preocupat și nici măcar murmurul jetului de apă din centrul atriumului nu avea puterea să-l calmeze. Restaurantul de la *Al Bustan* era gol în întregime. Americanul ridică ochii către consola enormă.

— Când mă gândesc că javra de Farmayan e cazat acolo sus și că nu pot să merg să-l scutur puțin...

Manoucher Farmayan nu se obosea să coboare până la parter. Toate mesele îi erau duse sus.

— Nu e totul pierdut. făcu Malko. Omanezii știu că Statele Unite vor face urât dacă îl lasă să plece pe William Schackley. *Lui Farmayan nu-i e indiferent faptul că nu-l veți ierta* niciodată... Iranienii au găsit o ocazie extraordinară să ne facă să-l plătim pentru a doua oară pe William Schackley.

— Și cei unsprezece tipi puși la frigare? obiectă Grinnel.

— Suntem în Orient. Aici sângele se șterge cu bani...

— Am spus deja că nu trebuia să ne încurcăm cu ticălosul de Farmayan, făcu americanul.

— Israelienii nu pot interveni? întrebă Malko.

Grinnel se strâmbă.

— M-am gândit și eu la asta. Dar când e vorba de un rahat, Mossad-ul se face că plouă. Dacă i-ai auzi acum, ar spune că nici măcar nu-l cunosc pe Farmayan...

— Mai ai noutăți de la Dubai?

— Transbordarea s-a terminat, spuse Grinnel sobru. Iranienii au plecat cu rachetele.

Un chelner se apropie de Malko.

— La telefon, domnule.

Aparatul era la recepție. Scos din furcă. Malko auzi o voce necunoscută, vorbind o engleză înspăimântătoare. Sfârși prin a înțelege că e vorba de Aziz, falsul șofer de taxi. Părea foarte încântat, dar nu reușea să se exprime. În total, știa trei cuvinte în engleză. Malko trebui să se resemneze și trecu telefonul *recepționerului libanez*. Acesta traduse:

— E un domn care v-a văzut azi-dimineață. Spune că se află la Mina Quabouz și că vrea să vă vadă...

— Unde mai exact?

Un nou schimb de replici.

— Vă va aștepta la începutul străzii Al Corniche, în fața moscheii șiite. Spune că e urgent.

Malko merse numai în sărituri până la masă.

— Era polițistul lui Taher, anunță el. A găsit ceva.

Trăsăturile încordate ale lui Grinnel se luminară dintr-o dată.

— Mergem! făcu el. Chris și Milton: aveți trei minute să vă pregătiți.

— Dar suntem gata, spuseră gorilele în cor.

Vestele le erau efectiv deformate de niște umflături suspecte... Malko semnă nota de plată și traversară holul care înconjura fântâna.

Șeful de sală alergă în urma lor, agitând o tavă în mână.

— Domnilor, nu serviți desertul?

Clan Grinnel se întoarse cu un zâmbet sinistru.

— O să-l servim afară.

Capitolul X

Aziz aprinsese o țigară și supraveghea cu un ochi distrat pasajul boltit care ducea în orașul șiit, chiar lângă mocheta ale cărei ferestre dădeau pe Al Corniche Street. Taxiul îi era oprit pe strada care era perpendiculară pe Al Corniche.

De cealaltă parte începea un alt univers în care chiar și flegmaticii polițiști omanezi intrau cu inima strânsă. Nu mai erau portrete ale lui Komeiny, dar se întâlneau adesea în camere sau în curți. Aziz bătea darabana pe volan, pătruns de cântecele din moschee.

Una dintre portiere se deschise brusc și înainte de a avea timp să protesteze, un tip mare și bărbos se lăsă să cadă pe bancheta din spate, urmat imediat de al doilea, ceva mai costeliv. Aziz se întoarse, furios.

— Nu, nu, nu sunt liber. Aștept clienți!

— Nu mergem departe, preciză cel mai mic.

Vorbea araba cu accent iranian. În același moment, portiera din dreapta față se deschise și un al treilea bărbat se instală lângă Aziz, spunând:

— Vei fi înapoi în cinci minute. Mergem doar până la Sidab.

Un sat de pescari în apropiere de Mascate. Acesta era omanez. Furios. Aziz repetă:

— Aștept clienți! Străini, nu pot să mă mișc de aici.

— Hai, pornește odată, făcu cel mare cu o intonație amenințătoare.

Aziz privi în jurul lui. În afară de un bătrân așezat pe jos, nu mai era nimeni pe stradă. Înțelese că bărbații nu vor ieși din taxi. Fără nici un chef, porni motorul și o luă înapoi pentru a ocoli scuarul de la Al Minnaía. Cursa asta nu trebuia să îi ia mai mult de un sfert de oră. Porni în viteză pe banda dublă de asfalt, strălucitor luminată. Brusc, chiar când ajunse în fața restaurantului Al Fajirah, cel care stătea lângă el spuse:

— Ia-o la dreapta!

La dreapta nu era decât vechiul drum către Ruwi, dezafectat de când fusese construită autostrada Al Minnaia. Fruntea i se acoperi de sudoare.

— Nu e drumul către Sidab, făcu el.

Cu o mână hotărâtă, vecinul său trase de volan. Taxiul derapă puțin și părăsi Al Corniche. În același moment, tipul mare din spate se aplecă înspre el și Aziz simți cum o coardă de pian i se strânge în jurul gâtului. Scoase un strigăt strangulat și scotoci febril sub scaun pentru a scoate de acolo pistolul. Bărbatul strânse puțin mai tare și Aziz, abandonând arma, încercă să introducă un deget între firul metalic și pielea gâtului. Cu ochii ieșiți din orbite, auzi vocea celui din dreapta spunând:

— Mergi mai înainte!

Aziz se agăță de volan. Presiunea asupra gâtului mai slăbi puțin, doar atât cât să poată conduce. Farurile luminau o pistă goală, care șerpuia prin canionul Bardah. Nici o lumină, nici o casă. Parcurseră astfel cinci sute de metri.

— Oprește și stinge farurile!

Omanezul era acoperit de transpirație.

— Nu sunt taximetrist, bolborosi el. Lucrez pentru Serviciul Intern de Securitate.

— A, da! făcu din spate tipul cel mare.

Aziz aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Cu mâna stângă, cel din spate ținea puternic capetele firului care îl strangula. Parcă ținea hățurile unui cal. În mâna dreaptă ținea un pumnal cu lama de cel puțin treizeci de centimetri. Vârful era așezat în spatele scaunului său. Dintr-o dată, necunoscutul îl înfipse pe tot în scaun.

Aziz resimți o durere atroce. Avea impresia că îi smulseseră inima. Vru să se aplece în față, dar firul de metal îl reținea lipit de scaun. Mai mult de un minut, el se zbătu, timp în care aorta secționată se golea în interiorul corpului său. La sfârșit fu scuturat de o singură tresărire și vomită un jet de sânge care se strivi de parbriz.

* * *

Malko se opri chiar în fața moscheii șiite din al cărei minaret se mai auzea încă un fel de bocet.

Nu se vedea nici o urmă de taxi. Coborî și exploră drumul fără prea mult succes.

Câțiva omanezi ieșiseră la aer pe malul mării, de cealaltă parte a autostrăzii. Siluetele vapoarelor purtătoare de containere se vedeau sub clar de lună. Un cargou tocmai termina de descărcat cele douăzeci de mii de tone de zahăr alb. Totul se petrecea la lumina proiectoarelor care îi luminau pe docherii indieni care roiau precum furnicile, încărcați cu saci de câte cincizeci de kilograme.

— Să așteptăm puțin, propuse Malko revenind la mașină.

Cei patru bărbați așteptară douăzeci de minute. Nu se vedea nici o urmă de vehiculul lui Aziz.

— Să mergem înapoi la hotel. Poate a lăsat un mesaj.

Nimic nici la Al Bustan. Clan Grinnel îl sună pe Taher. Nu era acasă.

— Probabil că e la amantă, spuse americanul.

Direcția Mascate. Capitala dormea. Nici măcar o pisică pe Al Sadyn — strada principală. Grinnel, care luase volanul, opri în spatele unei căsuțe din spatele ambasadei Franței și bătu la ușă. Taher apăru, cu bustul gol, îmbrăcat într-un fel de sari.

— E nevoie de tine, zise americanul.

Omanezul îi introduse într-o cameră mare în dezordine în care o fată îmbrăcată doar în slip picta un imens tablou abstract. Păru că abia remarcă prezența celor patru bărbați. Un fum dens de haşiş plutea în aer. Chris și Milton strâmbară din nas.

Câteva minute mai târziu, Taher reapăru îmbrăcat ca un european și cei cinci bărbați părăsiră casa. Pe drum, Clan Grinnel îi explică ce se petrecuse. Omanezul părea îngrijorat.

— Aziz este serios și întotdeauna înarmat, spuse el. În plus, se bucură de respect. Toată lumea știe că lucrează cu Serviciul de Securitate Internă... O să merg să văd dacă pot să aflu ceva. Așteptați-mă la hotelul Al Nalida.

Îl lăsară acolo și se instalară pe terasă, chiar în fața iahtului regal, ancorat în rada de la Mina Quabouz.

Puțin mai târziu, Taher reveni îngrijorat.

— L-am reperat, spuse el. Își lăsase mașina în spate și se găsea în orașul șiiț. După aceea, a așteptat la volanul taxiului și au urcat trei bărbați. Au plecat în direcția capitalei...

— Să refacem drumul, spuse Malko.

Porniră încet pe strada Al Corniche. Cinci sute de metri mai departe, pe stânga, chiar în fața mării, se găsea restaurantul *Al Fajirah*.

— Oprește, ceru Taher.

Traversă pentru a-l întreba pe portarul restaurantului pescăresc. Când reveni la mașină, era și mai întunecat.

— A văzut un taxi luând-o pe drumul vechi care duce la Ruwi, acum ceva mai mult de o oră. L-a mirat pentru că nimeni nu o mai ia pe acolo.

— Să mergem să vedem, spuse Malko.

Drumul șerpuia la picioarele Bardahului, pentru a coborî pe cealaltă parte, spre Ruwi. Luminile orașului dispăruseră.

— Iată-l, aruncă Malko.

O mașină era oprită înaintea lor, blocând drumul. Dintr-un singur elan, cei cinci bărbați ieșiră din mașină. Aerul era umed și liniștea absolută. Se găseau într-un fel de canion strâmt.

Cu pistoletul său extraplat în mână, Malko se apropie de Mercedes. Era un taxi după cum arăta cutia verde de pe acoperiș. Deschise ușa din stânga-față și plafoniera se aprinse.

Un bărbat era așezat pe scaun, cu capul lăsat pe spate. Îți trebuia multă bunăvoință pentru a-l recunoaște pe Aziz. Fața sa rotundă era toată o crustă de sânge. Cu groază, Malko văzu că îi smulseseră ochii. Însă asta nu era totul: limba îi fusese tăiată și apoi pusă la loc între dinți, învelită într-o hârtie de o sută de dolari. Bustul îi părea lipit de scaun din cauza sângelui.

— Dumnezeule! făcu Clan Grinnel cu o voce albă.

Până și lui Chris Jones și Milton Brabeck li se tăiaseră picioarele.

— Sunt niște animale, aruncă Milton.

— Ce vrea să însemne asta?

Taher abia se abținu să nu vomite.

— Nu sunt omanezi cei care au făcut asta, afirmă el.

Fără un singur cuvânt, reveniră la Honda. Nu înainte de a scotoci prin buzunarele lui Aziz, fără a găsi însă nimic semnificativ. Drumul era atât de îngust, încât trebuiră să dea înapoi mai mult de un kilometri pentru a putea să întoarcă.

* * *

— Cu siguranță că a aflat ceva și l-au lichidat, afirmă Clan Grinnel.

Pentru a scăpa de lobby-ul imens, într-adevăr sinistru, se refugiaseră în camera lui Malko. Acesta își pusese puțină votcă într-un pahar. Viziunea oribilă îi mai dansa încă în fața ochilor.

Colaborarea lui Aziz nu fusese lungă. Măcar dacă ar fi spus mai multe la telefon.

— Nu cred că poate fi în orașul șiit, începu Taher. Acolo se cunosc cu toții. Bineînțeles că Aziz avea informatorii lui. Probabil că a fost imprudent... E o învălmășeală de cavități care comunică între ele, chiar și grote tăiate în stâncă. Șiiții nici măcar nu vor să-i accepte în moscheea lor pe cei de alte rituri. A trebuit ca sultanul să-i amenințe că îi va rade pe toți și numai așa au o mai mare deschidere.

Clan Grinnel lovi măsuța joasă cu patul palmei.

— Ce tâmpenie. Gândiți-vă că William Schackley se găsește la mai puțin de o milă de aici și noi suntem neputincioși! Trebuie să-i stimulăm pe omanezi.

— Fii atent, îl sfătui Malko. Dacă îi sperii, li se va face frică și ne vor spune numai prostii. Vreau să explorez pista cu Kosrodar mâine dimineață.

— Domnul meu! făcu șeful rezidenței CIA, dacă aș ști unde se află, aș merge acolo cu un lansator de flăcări. Ca și gunoierul de Farmayan. Sunt gata să chinui toți șiiții din orașul ăsta împuțit pentru a ne recupera omul.

— Mai e ceva care ar putea să ne ajute, sugeră Taher. Un șiit care a avut probleme aici. A plecat în Iran în 1980 prin Bahrein, pentru a urma cursuri revoluționare. Când s-a întors, l-au arestat și l-au băgat la închisoare pentru cinci ani.

— Unde e acum?

— Lucrează într-o bancă, dar mai are destule contacte cu Iranul și susținătorii lui Komeiny. Sunt sigur de asta. Merge adesea în orașul șiit. Aziz este cel care l-a arestat...

Malko revăzu bancnota de o sută de dolari, vârâtă în gura informatorului. Șiiții nu glumeau. Se uită la ceasul Seiko pe care îl purta la mână. Era unu dimineața.

— Să mergem la culcare, propuse el. Mâine avem multe lucruri de făcut.

* * *

Vocea proaspătă a Susannei Rawlings îi trimise lui Malko un fior plăcut în coloana vertebrală.

— Domnul Farmayan vrea să vă vadă, anunță ea. Are noutăți.

Era opt dimineața. Malko încercase să-l găsească pe Ali al Faker. Marjorie îl asigurase că omanezul plecase către Dhofar — în sudul țării, și era imposibil să se ia legătura cu el.

Ori, fără el, calea către Iradj Kosrodar — însărcinatul iranian cu afaceri, era tăiată.

Cinci minute mai târziu, se găsea în fața lui Manoucher Farmayan care tocmai își termina caviarul de la micul dejun. Totul era asortat cu ceai îndulcit puternic. Ochii albaștri ai Susannei, ai cărui blugi i se mulau admirabil pe fese, respirau inocență. Înainte de a părăsi încăperea, îi aruncă lui Malko o privire insistentă. De când o văzuse cu pistolul în mână gata să-l doboare pe Clan Grinnel, Malko se temea puțin de avânturile inimii ei.

Manoucher Farmayan spuse:

— Am reușit să obțin în cele din urmă o întrevedere cu domnul Kosrodar. Secretă, bineînțeles.

Ciudată coincidență... Aziz nu murise chiar degeaba.

— Și ce a ieșit? întrebă Malko.

Iranianul avu o mimică prudentă.

— Încă nimic. Situația sa este foarte delicată. Teheranul i-a dat ordine formale. Totuși, din cauza prieteniei care îl leagă de mine, a acceptat să vă întâlnească.

— Unde și când?

Ochii mari ai lui Manoucher Farmayan se fixară asupra lui, la fel de expresivi ca și țeava unui pistol.

— Așteptați! Înainte de toate vrea să vă *luați* angajamentul că nu veți încerca nimic pentru a afla locul în care se află domnul Schackley. Au fost deja două intervenții dezagreabile, în avion și la aeroport, și consideră că nu mai este nevoie și de a treia.

Malko jubila în sinea lui. Aziz dăduse cu piciorul în furnicarul șiit și iranienilor li se făcuse frică. Deci, trăseseră de firul care trebuia.

— E în regulă, spuse Malko. Atât timp cât vor avea loc negocieri.

Ochii mari se animară puțin.

— Pot să vă cred?

— Vom vedea! spuse Malko. Suntem între oameni de bună-credință.

— E adevărat, recunoscu iranianul fără a zâmbi. Altceva. Trebuie să mergeți singur să-l întâlniți pe domnul Kosrodar. Nu vrea să aibă nici un fel de contact cu domnul Grinnel.

— Unde și când?

— Am găsit un loc neutru, spuse Farmayan. Un restaurant italian: *La Terraya*. E foarte discret. Astăzi, la micul dejun. Cam peste o oră.

— Veniți și dumneavoastră?

— Nu, dar să mă țineți la curent.

Își lăsă cămașa de mătase peste burtă, mai rase câteva tartine cu caviar și oftă cu o expresie dureroasă:

— De-abia aștept ca toată povestea asta să se termine! Din fericire, nu toți protagoniștii acestei afaceri sunt la fel. Americanii erau gata să mă bage la închisoare în Arabia Saudită și poate chiar să mă omoare, atunci când am sosit în Oman.

„Chiar și prietenii de la Beirut m-au pus într-o situație imposibilă! Totuși, cuvântul trebuie să fie sfânt..."

Era mișcător acest discurs despre morală ținut de un bărbat care expediase în paradisul lui Allah o duzină de oameni, doar pentru a economisi două milioane de dolari... Manoucher Farmayan se ridică și întrebă:

— Veniți să mă vedeți când vă întoarceți.

Malko se întoarse chiar înainte de a ieși din cameră.

— Domnul Kosrodar v-a dat vreo veste referitoare la William Schackley?

— E bine sănătos, afirmă iranianul. Oamenii aceștia nu sunt niște sălbatici...

Și, mai ales, un ostatic mort este un ostatic fără valoare...

Apăru și Susanna Rawlings. Părea într-o dispoziție excelentă.

— Cobor la saună, spuse ea.

Parcurseră jumătate din galeria circulară pentru a ajunge la ascensor. Toate aceste apartamente încuiate, goale, acest etaj gol la care nu locuia decât iranianul, era fantomatic... Abia în ascensor, Susanna se lipi brusc de Malko.

— A fost bine, deunăzi.

El mângâie fesele cambrate, prin blugii mulați.

— Să ne oprim la etajul cinci.

— E imposibil. Ar ști și s-ar gândi că ți-am spus ceva. Dar pe la ora cinci voi fi la piscină, treci să mă vezi. S-ar putea să am o afacere să-ți propun.

— Ce afacere?

Ușa ascensorului se deschise și Susanna îi spuse la revedere fără a-i răspunde.

* * *

William Schackley, pliat în două de durere, încerca să urineze. Reuşi să facă să iasă câteva picături, după care se culcă la loc, cu sângele bătându-i puternic în tâmple. De patru zile îi dădeau antibiotice, dar îl dureau rinichii îngrozitor. Era convins că ultima şedinţă de tortură în care îi băgaseră prin anus un fir de metal, îi provocase o leziune internă. Câteodată, un gust de sânge îi condimenta mâncarea. Fu scuturat de un sughiţ scurt.

Beirutul i se părea acum o sinecură. Nu înţelegea ce se petrece. Noii lui temniceri nu spuneau nimic. Stăteau agăţaţi de armele lor, cu privirea încrâncenată. Îi puseseră din nou cătuşele şi un lanţ în jurul abdomenului care îl împiedica să se mişte mai mult de doi metri.

Era lungit pe un pat fără saltea, într-o cameră fără ferestre, în care domnea o căldură insuportabilă, chinuitoare şi din cauza mirosului apei. Din partea gardienilor, nu vedea decât o femeie care îi aducea mâncarea de două ori pe zi. Nu avea oglindă, nu-i dădeau ziare, nu ştia nici măcar unde se găseşte. S-ar părea că într-un oraş de munte. Undeva în apropiere se auzeau rugăciunile de la o moschee. Nu înţelegea motivul acestui transfer. În avion, bărbosul grăsan îl lăsase să înţeleagă că i se terminase calvarul. Dacă era în Iran, de ce nu era dus într-o închisoare normală?

Cel puţin nu mai era interogat. Pentru că mai avea încă multe de spus. De când recunoscuse că aparţine de CIA, iranienii nu avuseseră timp să-l facă să le mărturisească secretele...

Garda se schimbă. Acum era un tânăr cu o privire foarte rea. O pisică neagră se strecură în cameră şi el o lovi cu patul puştii. După ce animalul căzu, se uită la american pentru a-i prinde privirea. Atunci, lent, scoase de la brâu cuţitul, şi, dintr-o singură mişcare, îl înfipse în corpul micuţ.

Mesajul era clar.

* * *

La Terraya era o clădire cu geamuri rotunde, undeva în fundul unei parcări, în spatele unui bloc cu cincisprezece etaje. Era puţin retrasă faţă de autostrada Al Nahda, imediat după rondul de la Wadi Adai.

Malko se învârtise vreo douăzeci de minute, până să găsească localul. Chris Jones și Milton Brabeck coborâră din mașină și merseră să inspecteze locurile; din prudență, Malko îi luase și pe ei, în ciuda celor spuse lui Farmayan.

— Nu e nimeni, spuseră ei. Nici un client!

— Să așteptăm.

Această întârziere nu avea nimic îngrijorător, iranienii neavând nici un fel de noțiune a timpului. Chiar și cu aparatul de aer condiționat dinăuntru, domnea în local o căldură de infern. Chris Jones își învârtea butoiașul pistolului, care scotea niște sunete agasante. Îl întrebă pe Malko.

— Nu crezi că am putea să mergem să-l căutăm pe Schackley acolo unde e? Orășelul e mic, am fost să hoinăresc pe acolo...

— Nu spune prostii, făcu Milton. Ar trebui vreo două sute de tipi cu grenade. În schimb, pe tipul care va veni, mă angajez solemn să-l fac să vorbească în maxim cinci minute.

— Cum? întrebă Malko.

— Trăgându-i patru gloanțe în coate și genunchi, explică simplu gorila. Nu cunosc pe nimeni care să reziste la asta... E ușor și nu costă scump.

— Va guița ca un porc, remarcă Milton Brabeck. Doare rău...

— Nu am zis că o s-o fac aici, protestă Chris Jones șocat. Dar nu deșertul e cel care lipsește. Și sunt absolut convins că în momentul în care se va trezi cu un cot însângerat, nu va mai avea chef să continue să se joace...

— Iată-l, îi opri Malko.

Un Mercedes cu număr de corp diplomatic intră în parcare. Opri în fața restaurantului și coborî un bărbat. Foarte închis la ten, cu cicatrice de variolă pe față, cu urme de cuțit, fără cravată, neras, după moda iraniană. Era Iradj Kosrodar — însărcinatul iranian cu afaceri.

Malko ieși din mașină.

— Așteptați-mă aici, spuse el gorilelor.

Avea în sfârșit contact direct cu cel care ținea în mâini soarta lui William Schackley.

Capitolul XI

Iradj Kosrodar clipea din ochi încontinuu, ca şi cum lumina zilei îl deranja. Avea ochii apropiaţi, precum cei ai unei păsări, ceea ce îi dădea un aer static, de care oricum nu se simţea prea mândru. După sclipirile care îi treceau prin ochii negri, se putea ghici că era redutabil.

Dădea uşor din cap, ascultându-l pe Malko. Restaurantul era în continuare gol. Cele două gărzi de corp ale diplomatului rămăseseră afară, la fel ca şi Chris Jones şi Milton Brabeck. Iradj Kosrodar înghiţi mâncarea din gură şi lăsă să-i scape cu o voce tărăgănată şi dulce, cu o ipocrizie voalată:

— Toată afacerea asta e foarte nefericită. Autorităţile noastre religioase nu au fost niciodată de acord cu atentatele la adresa vieţii oamenilor, deci şi cu luările de ostatici. Ayatolahul Ruhollah Komeiny a fost formal cu privire la acest punct?

— Şi cei peste cincizeci de ostatici de la ambasada americană care au fost ţinuţi mai bine de un an? întrebă perfid Malko.

— Nu erau ostatici, erau arestaţi pentru activităţi de spionaj, afirmă imediat iranianul. Ar fi trebuit să fie condamnaţi cu toţii la pedepse grele cu închisoarea, dar Ayatolahul Komeiny i-a eliberat din considerente umanitare. E foarte bun, să ştiţi...

Cu toate astea, pentru gânduri subversive, erau executaţi prin împuşcare copii de douăzeci de ani. La un asemenea grad de rea-credinţă, era efectiv dificil de discutat altfel decât cu lansatoare de flăcări. Malko nu se enervă.

— Dacă vreţi să dovediţi că sunteţi împotriva luării de ostatici, spuse Malko, eliberaţi-l pe cel pe care îl ţineţi aici. William Schackley a suferit deja prea mult.

Iranianul îşi trecu mâna pe sub bărbia prost rasă.

— Aş vrea să fac asta, dar oamenii care îl ţin sub pază sunt tineri foarte motivaţi, foarte religioşi şi care cred că acţionează

pentru binele revoluției. Știu că au pus mâna pe un mare spion american și au jurat că îl vor oferi Ayatolahului Komeiny.

— În cazul ăsta, ar trebui să intervină însuși Ayatolahul, spuse Malko care simțea cum furia îi întunecă judecata.

Urmă un gest de neputință respectuoasă.

— Șefii religioși detestă să se amestece în acest gen de afaceri.

Malko se aplecă peste masă. Ochii săi aurii aveau irizații verzui, semn al furiei absolute.

— Totuși, Hodjatoleslam Montazeri i-a convins pe luptătorii Hezbolah de la Beirut să-l elibereze pe William Schackley, nu-i așa?

Iranianul bătu în retragere.

— Da. Bineînțeles. Pentru motive umanitare, cu siguranță.

— Și livrarea rachetelor Tomahawk era tot umanitară?

Malko murea de ciudă să-l apuce pe iranian de gât și să-l scuture până când i-ar fi căzut dinții pe jos.

Iradj Kosrodar nu se tulbură deloc. Scoase din buzunar un teanc de fotografii, le puse pe masă și le împinse către Malko. Acesta le examină. Reprezentau cadavre în posturi oribile, umflate, cu orbitele goale, un fel de lepră mâncând toate părțile care ieșeau din piele. Era o viziune de coșmar. Dezgustat le înapoie.

— Ce e asta? Care e legătura?

— Sunt luptători atinși de gazul de luptă utilizat de banditii irakieni, explică Iradj Kosrodar. E o misiune umanitară încercarea de a-i pune pe acești sălbatici în imposibilitatea de a acționa. Pentru asta, avem nevoie de arme moderne. Marele Satan ne-a făcut destul rău pentru ca noi să putem accepta acest mic ajutor din partea lui.

Probabil că ăsta fusese singurul lucru pe care îl spusese din inimă.

Degustă câțiva creveți prăjiți, adăugă două bucățele de zahăr în ceai și apoi adăugă pe un ton de reproș:

— Și de ce CIA a dat ordinul ca Manoucher Farmayan să-i masacreze cu lansatoare de flăcări pe valoroșii luptători Hezbolah, pentru a intra în posesia ostaticului? E o nouă crimă.

Malko sări în picioare:

— CIA nu a dat niciodată un asemenea ordin! Farmayan a acționat cum l-a tăiat capul. Și asta doar pentru a nu da cele două milioane de dolari care reprezentau prețul ostaticului.

Iradj Kosrodar dădu din cap cu tristețe.

— Și domnul Farmayan m-a decepționat. Îl credeam un prieten sincer al Revoluției. Totuși ne-a dat destul de mult ajutor în trecut. În această afacere, noi iranienii suntem victimele. Ni se atribuie paternitatea unor acte care sunt în contradicție cu Coranul. Șeicul Fadlallah, care este omul nostru de încredere la Beirut, a declarat public poziția lui împotriva luării de ostatici.

Din nou, Malko fu gata să explodeze.

— Știți foarte bine că Fadlallah deține și el ostatici în Liban!

Iranianul dădu capul pe spate, plescăind din limbă. Era modul persan de a spune nu.

— E o calomnie a americanilor și a sioniștilor! Șeicul Fadlallah este un om prea religios, prea credincios. Noi îl respectăm mult.

Liniștea se lăsă din nou. Malko murea de poftă să încheie această discuție suprarealistă. Kosrodar mai luă încă un crevete cu o privire fățarnică. Acum că mesajul fusese transmis, puteau să discute despre lucruri serioase.

— De ce acest dejun? întrebă Malko.

Iranianul își decortica crevetele cu grijă.

— Am avut o convorbire cu Teheranul, mărturisi el. Și ieri seară am fost primit de Excelența Sa Abu Aziz Adberranan — ministrul Afacerilor Externe. Atât omanezii, cât și noi, suntem de părere că această afacere trebuie să se termine.

În cele din urmă ajungea la ce îl interesa.

— Dumneavoastră îl aveți pe William Schackley, observă Malko. E suficient să-l înapoiați.

— Nu eu, îl corectă cu blândețe iranianul. Sunt luptătorii Hezbolah care au venit de la Beirut cu domnul Farmayan.

— Domnul Farmayan pretinde că aceștia nu mai ascultă de el.

— E corect. Știu că au fost trași pe sfoară și acum acționează numai la ordinele lui Montazeri.

Malko fierbea de furie, în fața acestui labirint de rea-credință și minciuni.

— Da sau nu. Teheranul mai vrea să-l elibereze pe William Schackley? întrebă el. Dacă răspunsul este negativ, nu mai avem nimic de discutat.

Iradj Kosrodar avu un aer la fel de șocat precum un cap al Mafiei căreia i se cere să depună jurământ.

— Bineînțeles, vrem să ne ținem această promisiune, spuse el. Doar că...

Un nou moment lung de liniște. Iranianul bău puțin ceai și începu să se joace cu un colier de ambră, cu ochii lăsați în jos. Cu ostentație, se uită la ceas ca și cum nu ar mai fi avut nimic

de spus. Afară, gorilele probabil că se dădeau de ceasul morții în mașină.

— Tinerii care îl au pe William Schackley sunt foarte dezorientați, continuă el calm. Dacă doresc atât de mult să meargă la Teheran cu ostaticul lor, e din cauză că nu îndrăznesc să se întoarcă la Beirut, după ceea ce au făcut.

Era emoționant. Puști puțin cam turbulenți care spărseseră câteva geamuri.

Evident, să-ți prăjești o duzină dintre camarazi cu lansatorul de flăcări, era mai grav decât să furi un borcan cu dulceață...

— Și care ar fi soluția?

— Vor trebui să plătească prețul sângelui, spuse ușor Iradj Kosrodar.

Deci asta era.

— Și cam cât ar fi prețul sângelui?

— În jur de două milioane de dolari, care trebuie împărțiți între familiile și responsabilii milițiilor ai căror oameni au fost decimați.

— Și asta ar fi suficient? întrebă Malko.

Iradj Kosrodar își afișă din nou demnitatea.

— Bineînțeles că nu, dar voi obține pentru ei un decret religios prin care Hodjatoleslam Montazeri va certifica faptul că au acționat cu bună-credință și că nu trebuie pedepsiți.

— Deci, concluzionă Malko, pentru două milioane de dolari îl putem recupera pe William Schackley?

— Inch Allah! făcu Kosrodar, cu aerul mai fericit ca niciodată. Cred că virarea acestei sume va înlătura ultimele obstacole.

— Voi vorbi cu domnul Grinnel, afirmă Malko.

Iradj Kosrodar făcu un gest care însemna că aceste detalii sordide nu îl interesau. Bău puțin ceai, se ridică, întinse mâna lui Malko și împinse ușa restaurantului.

— Dacă aveți un răspuns pozitiv, spuse el chiar înainte de a ieși, veniți să mă vedeți. Nu folosiți telefonul.

Malko îl privi cum urcă în Mercedes. Avea un aer satisfăcut. Iranienii se gândeau probabil că reușiseră să relanseze negocierile fără a mai crește tensiunea.

Chris Jones țâșni din mașină precum un pui care scapă de la tăiere.

— Încă cinci minute și fierbeam! făcu el. I-o tragem măgarului ăsta?

— Nu ați așteptat degeaba, spuse Malko. Mergem la Grinnel.

* * *

— Două milioane de dolari împuțiți! Pentru javrele astea!

Grinnel era alb de furie. Rupând metodic o foaie de hârtie care era pusă pe birou în fața lui, ridică spre Malko ochii injectați de sânge.

— Și, în plus, plătim pentru ceea ce a făcut Farmayan.

— Înțeleg ceea ce simți, îl compătimi Malko, dar în punctul în care ne aflăm, ar fi absolut idiot să abandonăm.

— Și dacă l-am intimida pe Farmayan?

— Farmayan nu e de intimidat, făcu Malko, riscăm să ajungem din nou într-un punct în care nu va mai fi posibilă negocierea.

— Și dacă aș încerca o lovitură cu Serviciul Intern de Securitate?

— Poliția omaneză nu va lua cu asalt orașul șiit doar pentru a-ți face ție pe plac. Dar cum iranienii au înțeles că le va fi foarte greu să plece din Oman cu William Schackley, încearcă să scoată cât mai mulți bani din afacerea asta.

Șeful rezidenței CIA, oftă. Descurajat și amărât.

— Bine. O să trimit un telex la Centru. Dar sunt sigur că fii ăștia de curve, tot încearcă să ne mai tragă în piept.

* * *

Susanna Rawlings era la piscină. Malko putea să o vadă de la fereastra camerei sale. De altfel, era singura persoană... Își luă un maiou, un halat de baie și luă ascensorul pentru piscină. Un servitor pakistanez o observa pe tânăra femeie cu un aer pofticios. Cu costumul din două piese de un roșu aprins, încălțăminte asortată și ochelarii negri care îi dădeau un aer misterios, aveai la ce să visezi.

— Ia loc pe șezlongul vecin, îl sfătui Susanna pe Malko.

Acesta ridică privirea către ferestrele de la etajul nouă.

— Doar nu crezi că ne vede Farmayan...

Ea depărtă puțin buzele, lăsând să se vadă dinții albi.

— Îi voi spune că a fost o întâlnire întâmplătoare.

— Ești superbă, spuse el.

Tânăra englezoaică râse cristalin.

— Dumnezeule! Nu te gândești decât la asta. Ca porcul ăla mare de Farmayan! Nu încetează să mă bată la cap să-l primesc în patul meu. Bha! Ce oroare!

— Nu există nici un bărbat în viața ta?

— Nu, spuse ea. Fac dragoste când am chef și cu cine am chef.

— Ca mai deunăzi. Te hotărâseși deja.

Ea își dădu jos ochelarii și ochii de un albastru intens îl fixară ironic pe Malko.

— Ești foarte perspicace, domnule Linge...

— Când o femeie primește un bărbat mai mult goală decât îmbrăcată, sunt șanse mari să nu fie doar pentru ceai, remarcă Malko. Mi-ai vorbit despre o afacere azi de dimineață?

— Am o ofertă să-ți fac.

— Care?

— Vreau să plec din țară, dar Farmayan are pașaportul meu și l-a închis în seiful hotelului, alături de al lui.

— De ce vrea să te țină aici?

— El e obligat să rămână până când se va termina toată această afacere. Eu mi-am îndeplinit obligațiile contractuale. Mă așteaptă ceva la Londra. Îmi pierd timpul pe aici.

— Ce pot să fac eu?

— Poți să mă scoți din țară. CIA este atotputernică aici.

— Și Ali al Faker?

— În primul rând el nu va face nimic din cauza lui Farmayan și în al doilea rând nu vreau să încap pe mâinile lui: nu sunt o curvă ca toate celelalte fete care îl înconjoară. Sunt prea în vârstă pentru a mai fi închisă într-un harem cu fete asemeni tâmpitelei de Marjorie.

Susanna Rawlings se supărase. Malko o asculta intrigat. Ce ascundea oare această ofertă?

— Presupunând că îți voi îndeplini cererea, spuse el. Ce îmi propui în schimb?

Ea zâmbi.

— Ceva foarte, foarte important.

— Ce?

— Îți voi spune în momentul în care voi fi în avion.

— De ce nu înainte?

— Pentru că nu sunt nebună.

— Mi se pare destul de dificil să-i „vând" așa ceva lui Clan Grinnel, remarcă el. El e singurul care te poate ajuta. Dar, o să-i vorbesc despre asta...

— Fă-o cât mai repede.

Își pusese la loc ochelarii și acum nu i se mai vedea decât gura frumoasă și plină. Acest corp extraordinar părea dintr-o

dată ostil, străin. Se gândi cu nostalgie la Farida și la apetitul ei sexual atât de sănătos. Susanna se ridică.

— Mâine, voi veni aici pe la prânz. Nu aștepta prea mult. Vei regreta... adăugă ea pe un ton care se voia lejer.

Malko privea la balansul șoldurilor care se îndepărtau. Toată această poveste era un adevărat cuib de vipere. De ce voia Susanna să plece? Ce credea ea?

Totul părea a fi o imensă mașinărie, căreia nu îi cunoștea încă toate comenzile. Cel mai important acum era răspunsul pe care îl așteptau de la Washington cu privire la cea de a doua răscumpărare a lui William Schackley. Asta însemna o zi în plus de captivitate pentru american.

* * *

Malko se uita la soarele care se urca încet către zenit. Această nouă zi avea să fie crucială pentru William Schackley. Dacă din Centrala de la Langley nu se deblocau două milioane de dolari, atunci ar fi fost obligați să reînceapă manevrele pentru localizarea ostaticului american. Cu toate riscurile care ar fi fost necesare. Cu inima strânsă, Malko se hotărî să meargă să culeagă vești.

Clan Grinnel probabil că primise de dimineață răspunsul pe care îl aștepta. Lăsându-i pe Chris și Milton să se bronzeze la piscină, își luă mașina și se îndreptă fără grabă către Ruwi. În această dimineață de vineri, autostrada era goală. Superba secretară din Zanzibar a americanului îi zâmbi imediat când îl văzu intrând pe ușa de la Penta Tech.

— Ah! Domnul Grinnel tocmai v-a căutat la Al Bustan.

— Asta e! îl anunță americanul când Malko intră în birou.

— Ni s-a dat undă verde?

— Da. Banii au ajuns prin virament telex la Banca Omanului și a Golfului. Putem să-i scoatem când vrem.

Aproape că era prea frumos. Malko își spuse că în sfârșit se vedea capătul tunelului. Grinnel îl observa și pe față nu i se clintea nici un mușchi.

— Sper că asta va merge, spuse el. Pentru că am mai pățit o chestie asemănătoare...

— Sper și eu, spuse Malko. Mă duc imediat să-l văd pe Iradj Kosrodar. Apropo, am o ofertă de făcut din partea Susannei Rawlings.

Îi explică ceea ce îi ceruse englezoaica. Clan Grinnel sări în sus.

— Ce înseamnă asta? Îi cunoaște pe cei de la MI6, doar lucrează pentru ei! Îl controlează pe Farmayan. De ce nu le cere lor așa ceva? Mai e vreo porcărie pe acolo. Trimite-o la plimbare...

— Pentru moment mă duc la Medina Quabouz, spuse Malko, pentru a anunța vestea cea bună.

* * *

Doi bărboși se precipitară către Honda lui Malko imediat ce aceasta intră în grădina rezidenței iraniene. Fiecare dintre ei avea câte o armă la centură. Malko lăsă geamul în jos.

— Domnul Kosrodar este? Nu vă supărați!

— Așteaptă! făcu una dintre gărzi.

Rămase lângă mașină, împiedicându-l să iasă, în timp ce celălalt se duse înăuntru. Cea de-a doua gardă reveni după câteva momente și îi făcu semn să intre. Trecând prin fața unui imens portret al lui Komeiny, ajunse într-un birou absolut gol, cu excepția unui alt portret al Imamului. Iradj Kosrodar îl primi cu amabilitate.

— Statele Unite acceptă propunerea dumneavoastră, îl anunță Malko. Banii sunt aici. Putem deci să ne mișcăm foarte repede.

Un iranian apăru cu două cești de ceai și o mică zaharniță din argint. Iradj Kosrodar nu se supără, dar îl corectă cu blândețe:

— Nu a fost propunerea mea, domnule Linge, ci doar o sugestie pentru a rezolva această afacere penibilă. Acum voi face tot posibilul pentru ca ea să fie acceptată și de cealaltă parte.

Îți trebuia nervi tari... Când credeai că ai în sfârșit ceva tangibil, totul se destrăma precum un miraj. Încă o dată, Malko își înfrână dorința de a-l omorî și bău din ceaiul foarte dulce. Iradj Kosrodar nu făcu nici el altceva și îi spuse și mai amabil:

— Vă voi anunța la hotel în cursul zilei de astăzi. Imediat ce voi avansa în negocieri.

* * *

— Vă așteaptă o mașină, domnule.

Malko dormita pe marginea piscinei și anunțul angajatului de la recepție îl făcu să tresară. Susanna, în ciuda invitației făcută cu o zi mai devreme, nu apăruse.

În sfârșit: o mașină aștepta în fața hotelului. Era Rolls-ul alb al lui Ali al Faker! Portiera se deschise din interior și Malko zări chipul lui Iradj Kosrodar. Iranianul abordase un zâmbet încurajator.

— Domnule Linge, veniți!

Malko urcă, puțin mirat.

— Prietenul nostru, Excelența Sa, a ținut să ne vadă pe amândoi, îl anunță iranianul. Vedeți că nu am pierdut timpul.

Nu era decât ora patru după-amiază... Pentru un oriental, șase ore de răgaz, erau echivalente cu viteza sunetului.

Nu vorbiră decât banalități până la palatul lui Ali al Faker. Era vizibil că Iradj Kosrodar voia să anunțe noutățile numai în fața omanezului... Acesta îi primi în birou, afișând aceeași demnitate ca întotdeauna. Kosrodar își manifestă imediat semnele celui mai abject servilism. Mai rămăsese doar să-i sărute mâna. Ali al Faker îi așteptă să intre și închise ușa în urma lor.

— Domnule Linge, anunță el. Excelența Sa Iradj Kosrodar mi-a împărtășit acordul la care ați ajuns. Totuși e destul de îngrijorat, ținând cont de ceea ce s-a petrecut anterior. L-am asigurat că sunt gata să girez eu această ultimă fază a operațiunii, cu scopul de a fi toată lumea liniștită.

— Vă mulțumesc, spuse Malko.

— Am căutat un loc unde ar putea avea loc schimbul. Un loc neutru, care să nu compromită pe nimeni.

Ali al Faker bău puțin Dom Perignon și continuă:

— Cred că am găsit soluția. Dețin în oraș un depozit izolat și ușor de ajuns la el. Se află pe dealul din fața Al Quorum Roundabout. E vorba de o hală de expoziție Mercedes.

— Am văzut-o, spuse Malko amuzat de coincidență, dar de ce la dumneavoastră?

— Maiestatea Sa nu dorește la el.

— Cum vă gândiți să procedați? întrebă Malko.

— Întâlnirea este fixată pentru mâine la ora trei, spuse cu o voce solemnă Iradj Kosrodar. Voi veni cu domnul Schackley și dumneavoastră veți aduce compensația despre care am vorbit. Doresc ca domnul Grinnel să fie și el prezent cu scopul de a i-l înmâna personal pe William Schackley...

— Va fi, afirmă Malko.

Nu era altceva decât o răscumpărare în stil mafiot...

— În acest caz, concluzionă Ali al Faker, totul e perfect.

Ridică paharul de Dom Perignon și Malko făcu la fel. Iradj Kosrodar rămase cu mâinile încrucișate, cu un aer vag repro-

bator în fața acestei răscitiri a legilor islamice. Întâmplarea era amuzantă. Ali al Faker nu putea să bănuiască faptul că Malko îi vizitase deja depozitul în cu totul alte circumstanțe. Părea încântat de acest sfârșit fericit. Odată lăsat paharul pe masă, anunță:

— Domnule Linge, vă voi revedea mâine, după ce toate acestea se vor fi încheiat cu bine.

Se ridică, sugerând sfârșitul întrevederii. Iradj Kosrodar se înclină adânc în fața lui și ajunseră la Rolls-ul alb. Îl lăsară pe iranian la Medina Quabouz.

— Pe mâine la ora trei, spuse el.

— Pe mâine.

În timp ce Rolls-ul rula pe autostradă, Malko începu să se gândească. Acest „happy end" avea ceva ireal. Evident, totul era logic. Îi aranja atât pe americani, cât și pe iranieni și pe omanezi. Nu trebuia să fii mai regalist decât regele... Se grăbea să-i anunțe vestea cea bună lui Clan Grinnel.

* * *

— Pot să cobor să te văd? Doar pentru un minut?

Vocea Susannei Rawlings era aproape anxioasă. Malko tocmai terminase convorbirea cu Clan Grinnel.

— Bineînțeles.

Un minut mai târziu se auziră bătăi în ușă. Susanna era somptuoasă, machiată, plină de bijuterii, cu unghiile făcute, cu gura ei superbă bine conturată, într-o rochie neagră foarte lată în umeri, cu un decolteu generos la spate.

— Ești cu adevărat superbă! Unde te duci?

— La un cocteil, apoi la o serată, spuse ea.

— Singură.

— Da. Manoucher Farmayan nu vrea să se miște. Îi e frică. Acolo sus se simte protejat. Nu am putut să vin la prânz. Ai un răspuns pentru mine?

— Da. Și e negativ, spuse Malko. Clan Grinnel nu vrea să se amestece în problema ta.

Ea îl fixă îndelung și Malko avu impresia că vede o lucire de tristețe în ochii ei albaștri.

— Cu atât mai rău, murmură ea.

Crezu că va pleca imediat, dar brusc ea duse mâna la spate și se auzi scrâșnetul unui fermoar Eclair. Femeia dădu

ușor din umeri și rochia îi căzu grațios la picioare, dezvăluind o montură de pietre prețioase și ciorapi gri.

— Fă dragoste cu mine, spuse ea.

Vocea îi era plină de gravitate. Se regăsiră strâns înlănțuiți pe pat. Susanna se unduia pe corpul lui. Capul lui Malko îi coborî către sâni. Când limba îi atinse unul dintre sfârcurile deja întărite, ea scoase un mic strigăt și continuă să geamă până în momentul în care îl trase deasupra ei.

Atunci când se afundă adânc în ea, era deja udă. O exploră îndelung, apoi o întoarse în genunchi cu mâinile agățate de coapsele ei. Cu crupa ridicată, Susanna Rawlings, de obicei atât de rece, se oferea cu contre puternice, și cu unghiile înfipte în așternuturi. Îi scăpă și îl trase din nou deasupra ei, înnodându-și picioarele împrejurul lui. Balansul abdomenului ei era atât de erotic, încât el simți că nu va mai putea rezista multă vreme...

— Hai! îl îndemnă ea. Privește-mă!

El explodă într-o sublimă revărsare de plăcere și ea îl strânse cu toată puterea.

— E minunat! spuse ea. Cred că aș fi putut să mă îndrăgostesc de tine. Îmi plac ochii tăi.

Ieșind din baie, era din nou impecabilă. Rochia îi era aranjată, machiajul perfect, nici măcar un fir de păr rebel.

— *Sărută-mă de „la revedere", iubitule, spuse ea tandru.*

Malko mai păstra încă gustul buzelor, în timp ce ea se îndepărta pe culoarul cu mochetă roșie. Gânditor, se lungi pe pat. De unde această explozie de dorință? Hotărât lucru, Susanna Rawlings era o femeie ciudată... Se hotărî să se destindă fără a se mai gândi la asta. O senzație de neliniște îl apăsa fără a putea să discearnă cauza. Era târziu în noapte când reuși să găsească motivul pentru care era atât de tracasat. Bucățica de puzzle care lipsea se potrivea perfect în ansamblu și realitatea îi provocă fiori reci pe spate.

Capitolul XII

Enormul depozit pe care era aplicată steaua Mercedes, ocupa tot vârful dealului strâns între Quorum Heights Road și Al Nahda Street, cele două ramuri ale aceleiași autostrăzi.

— Acolo e? întrebă Clan Grinnel. Trec prin fața lui în fiecare zi.

Vocea îi era încordată. Pe genunchi își pusese pistolul — un Ingram — și două încărcătoare. Malko își pusese la centură pistolul lui extraplat. Trecu prin fața centrului comercial Sadco și un gând fugitiv se îndreptă către Farida. Honda se înscrise apoi pe miniautostrada care deservea depozitul și trecu prin porțile deschise. Totul era pustiu. Prin deschizăturile golașe în care ar fi trebuit să se afle ușile ajunseră în hala presărată cu tot felul de resturi.

Era trei fără zece, era o căldură animalică și nu se vedea nici o vietate pe o rază de un kilometru.

Malko făcu încet turul clădirii, fără a vedea pe nimeni. Camioanele erau în continuare frumos aliniate în spate.

Malko reveni și se opri în fața intrării. Clan Grinnel, cu servieta ce conținea cele două milioane de dolari la picioare, privea împrejur cu un aer neîncrezător.

— Merg să mă uit înăuntru, spuse el.

Cu pistolul în mână, intră înăuntrul halei imense. Malko supraveghea intrarea. Nu era absolut nici un fel de circulație pe drumul către autostradă. Americanul reveni câteva minute mai târziu.

— Pare goală, dar sunt o mulțime de locuri în care s-ar putea ascunde.

Radioul din mașină difuza cântece arabe și Clan Grinnel îl închise enervat. Așteptară în continuare, pândind drumul. Clan Grinnel se agita pe scaun.

— Crezi că vor veni?

— Da, spuse Malko. Iată-i!

Două mașini urcau panta. Un Mercedes și o Toyota Land-Cruiser. Geamurile erau negre și nu se putea distinge nimic în interior.

— La naiba! Nu-mi vine să cred! murmură americanul.

Erau patru zile de când William Schackley era plimbat de colo-colo. Și inaccesibil.

Cele două vehicule trecură de intrare și se separară imediat. Mercedesul dispăru în dreapta, înconjurând clădirea. Toyota se îndreptă către ei. Malko zări un geam care se lăsa în jos și apoi un tub îndreptat către ei. Cu o lovitură de umăr, deschise portiera și sări la pământ.

— Clan! Ieși din mașină!

Clan Grinnel se aruncase la pământ fără a mai aștepta, cu Ingram-ul în mâna dreaptă. Cei doi bărbați se rostogoliră pe ciment, fiecare de câte o parte. Se auzi un suflu puternic, apoi se văzu o dâră de foc roșu și portocaliu și Honda lui Malko se transformă într-o imensă ciupercă roșie.

Malko și Clan Grinnel se întâlniră lângă peretele depozitului. Mirosul acru al explozibilului și al vopselei care ardea fu adus către ei de vânt. Malko riscă o privire și văzu un bărbat care sărise din mașina de teren și se pregătea să mai tragă o dată cu lansatorul de rachete RPG 7... Încă alte câteva secunde și ar fi fost carbonizați.

— La naiba, făcu americanul, dolarii!

Cele două milioane de dolari se duseseră o dată cu mașina...

— Nu e important acum, spuse Malko.

— Ticălosul de Al Faker! explodă Clan Grinnel.

Se ridică și trase o rafală către Toyota. Proiectilele sparseră parbrizul și putură să constate că aceasta era goală. În timp ce ei se adăpostiseră în spatele peretelui, ocupanții mașinii se strecuraseră afară. Și, în afară de asta, mai era și celălalt vehicul! Malko privi către hala goală din spatele lor. Riscau să fie prinși în capcană. Se așteptaseră la așa ceva și luaseră măsuri în consecință. Dar prezența lansatorului de rachete schimba totul. Dacă nu reacționau repede, erau morți.

— Atenție!

Scrâșnet de pneuri. A doua mașină tocmai oprise în fața camioanelor aliniate afară. Din ea ieși un bărbat și apoi plecă imediat. Silueta bărbatului apăru în deschizătura ușii, examinând

hala cu RPG-ul pe umeri. Malko și Clan Grinnel avură doar timp să se arunce într-un fel de nișă unde nu puteau fi văzuți. Auziră strigăte în arabă, exclamații. Clan Grinnel șopti:

— Sunt peste tot împrejurul clădirii. Șeful lor le-a spus că au destul timp.

Deci Ali al Faker era în spatele loviturii... Malko ridică privirea. Bărbatul cu lansatorul de rachete se adăpostise în spatele unui stivuitor de unde nu se mai vedea decât arma care măturа împrejurimile. Un nor de fum negru invadase locurile, venind de la Honda care ardea. Zări la cealaltă extremitate a depozitului doi bărbați înarmați care începuseră că exploreze toate ungherele.

— Tactica lor e simplă, spuse Malko. Vor să ne descopere și apoi să ne prăjească cu lansatorul de rachete.

Americanul își șterse fruntea însângerată. Ochii săi aveau o duritate ciudată.

— Vreau să scap de aici doar pentru a-mi regla conturile cu tipul nostru. Ce fac băieții noștri?

— Nu știu nimic, mărturisi Malko.

Începea să se îngrijoreze de lipsa de reacție a lui Chris Jones și Milton Brabeck care ar fi trebuit să ia poziții de mai multă vreme. Ce așteptau? Chiar dacă nu aveau lansatoare de rachete... Se auziră zgomote de pași care se apropiau. Malko aruncă o privire. Norul de fum îl făcuse pe purtătorul lansatorului să se retragă puțin, tușind.

— Să încercăm să ajungem la intrare și apoi la drum, propuse Malko.

Pe autostradă, poate că adversarii lor nu ar fi îndrăznit să se manifeste prea deschis...

Săriră în același timp afară din nișă și începură să alerge în zigzag printre grămezile de moloz. Salutați de urlete și interjecții. Tipul cu lansatorul se ivi dintr-o dată și scoase un strigăt sălbatic de luptă. Un altul trase o rafală de Kalașnikov ale cărui gloanțe ricoșară nu departe de ei.

Malko se aruncă în spatele unei grămezi de grinzi metalice în momentul în care RPG își lansa încărcătura cu un șuierat dulce și mortal. Explozia rachetei zgudui grămada de fier în spatele căreia se adăpostise Malko. Era destul de rău, dar fusese apărat de suflul arzător al exploziei. Asurzit, plin de praf, îl căută pe Clan Grinnel. Americanul dispăruse!

— Clan!

— Sunt aici!

Vocea americanului dintr-o deschizătură ceva mai mare aflată la câțiva metri de el. Malko se întoarse. Unul dintre adversari înainta, aplecat, strângându-și arma puternic. Foarte tânăr, bărbos, mustăcios, cu capul înconjurat de o banderolă roșie. Era un Hezbolah. Malko ochi cu grijă și trase.

Capul luptătorului tresări brusc, ca și cum s-ar fi trezit brusc. Apoi, alunecă la pământ și degetele scăpară pușca de asalt care căzu cu mare zgomot. Izbucniră noi urlete din toate colțurile depozitului. Erau cu adevărat înconjurați... Malko îl auzi pe Clan Grinnel.

— Vino repede!

Ajunse la deschizătura în care se afla americanul și îl zări pe acesta așezat în mijlocul mizeriilor de acolo, cu pistolul așezat lângă el. Se ținea de gleznă și părea să sufere foarte mult.

— Glezna mea! strigă americanul.

Încercă să se ridice și căzu la loc cu un strigăt de durere. Malko ridică puțin capul, salutat imediat de o rafală trasă asupra lui. Avusese însă timp să fotografieze situația. Patru bărbați se îndreptau către ei, adăpostindu-se în spatele numeroaselor grămezi de resturi de tot felul, având și protecția camaradului cu lansatorul. Aveau deci de ales între a fi ciuruiți de gloanțe sau a fi transformați în căldură și lumină de către o rachetă...

Dar unde erau Chris Jones și Milton Brabeck? Își aminti un detaliu pe care îl remarcase la sosire. Riscă o nouă privire și văzu că nu se înșelase: din rândul de camioane, unul nu era așezat la fel ca celelalte. Capota îi era îndreptată către interiorul hangarului.

— Privește! Privește!

Se aruncă chiar la timp. Bila de foc explodă la câțiva metri, învăluindu-l într-un nor arzător și acru; protejat de suflul exploziei, se plie în două, neputându-se împiedica să nu tușească. Auzi ca într-un coșmar. Clan Grinnel urla:

— Ce se petrece? Ce se petrece?

* * *

Chris Jones își șterse mâna dreaptă de blugi înainte de a lua crosa Magnumului său 357. La picioarele lui erau puse două grenade orbitoare și un mini-Uzi. Zece secunde după aceea,

mâinile îi erau la fel de umede. Nu era vorba de frică: probabil că erau șaizeci de grade în cabina imobilizată în plin soare...

Milton Brabeck, cu ochii la limita parbrizului, suferea și el la fel.

— Cred că ar trebui să mergem acolo, murmură el serios.

Atunci când veniseră să intre în dispozitiv, înainte de ivirea zorilor, aceste camioane enorme li se păruseră perfecte pentru a fi folosite pe post de ascunzătoare. Să le deschidă, nu fusese decât un joc de copii pentru ei. Le trebuiseră în schimb douăzeci de minute de eforturi pentru a reuși să pornească motoarele nou-nouțe. Din fericire, locul era foarte izolat...

Urmăriseră sosirea celor două mașini fără prea multă îngrijorare. Apoi, apariția RPG-ului dăduse peste cap planul de intervenție. Această armă terifiantă era capabilă să le transforme camionul într-o grămadă de fiare. În plus, trăgătorul se afla prea departe pentru ca Milton să fie sigur că îl va doborî din prima lovitură. Doar că nu mai puteau aștepta prea mult. O parte din ceea ce se petrecea le ieșea din câmpul vizual, dar știau că Malko și Clan Grinnel nu ar fi trebuit să întâmpine prea mari greutăți cu comandoul Hezbolah...

Milton Brabeck luă între degete cele două fire neizolate ale contactului.

— Ești gata?

Chris Jones era la volan, cu Magnum-ul băgat în centură, gata să lanseze Volvo-ul de treizeci de tone. Totul se juca în următoarele câteva secunde. Dacă motorul dădea rateuri, trăgătorul cu lansatorul de rachete ar fi avut timp să se întoarcă, să ajusteze arma și să le pulverizeze cabina.

— Dă-i drumu!

Milton apropie cele două fire ale contactului. Se auzi clicul sec al demarorului, apoi zgomotul exasperant al rotorului. Mintal, Milton, care lăsase firele agățate unul de altul, număra secundele. Interminabile. Trase cu ochiul la bărbatul cu RPG-ul. Nu se întorsese încă: zgomotul demarorului era acoperit de larma din hangar.

Enormul motor porni dintr-o dată cu un muget surd. Chris Jones, cu ochii ațintiți pe ceafa trăgătorului, băgă în treapta întâi în aceeași secundă, după care strivi accelerația.

Mașina de treizeci de tone, trasă de cei șase sute de cai putere, făcu un salt înainte. Botul se mai găsea încă la vreo treizeci de metri de trăgător. Milton Brabeck scoase mâna prin geamul lăsat și ținând Uzi-ul cu două mâini, trase o rafală.

Exact în momentul în care adversarul se întorsese cu trăsăturile încremenite de surpriză. Însă reacționă destul de repede. Volvo-ul lovise un bloc de ciment și proiectilele lui Milton Brabeck se pierduseră în natură. Cu stomacul strâns, cei doi americani văzură cum pivotează și coboară la orizontală tubul lung al RPG-ului. Cele două gorile, cu dinții strânși, nici măcar nu mai respirau. Uzi-ul mai scrâșni odată, fără nici un efect vizibil. Scuturăturile monstrului nu facilitau deloc precizia lui Milton.

Trăgătorul, cu picioarele depărtate, puse degetul pe trăgaciul lansatorului în momentul în care monstrul mecanic ajunsese la intrare. Chris Jones știa că le mai rămăsese doar o fracțiune de secundă de trăit. Nu va reuși niciodată să ajungă la timp cu mașina asta. Brusc, avu o inspirație de geniu, strivind simultan comanda celor trei sirene.

Urletul lor de sfârșit de lume, deșiră aerul, asurzitor. Bărbatul cu lansatorul nu se putu abține să nu tresară, deviind tubul în sus, chiar în momentul în care ieșea racheta.

Chris și Milton avură timp să le fie frică. Proiectilul șterse cabina Volvo-ului și explodă departe, lovindu-se de suprastructurile depozitului. Silueta Hezbolahului se mări pe parbriz. Încercă să se arunce într-o parte, cu gura deschisă într-un urlet de teroare, fu lovit de parașocuri, încercă să se agațe, lăsă tubul să cadă și în cele din urmă alunecă sub o roată din față, care trecu peste el.

Aplatizat ca o foaie de hârtie, bărbatul explodă literalmente.

Mașina încă își mai continuă câțiva metri cursa. Ceilalți luptători, înmărmuriți, se opriseră. Acest lucru fu fatal pentru încă doi dintre ei. Lăsând motorul pornit, Chris și Milton săriră la pământ trăgând ca nebunii. Un purtător de Kalașnikov se răsuci în jurul propriei axe și căzu într-o mare de sânge, cu umărul zdrobit de un glonț de Magnum 44. Un altul urla și se zvârcolea la pământ. Un glonț îi traversase abdomenul și acum pierdea tot sângele.

— Unde ești?

Milton Brabeck striga, cu mâinile făcute pâlnie la gură. Malko se descoperi.

— Repede, strigă el, mai sunt și alții.

Cele două gorile alergară în direcția lui. În timp ce Chris îl trăgea pe Clan Grinnel afară din gaura în care se afundase, Milton Brabeck ținea la distanță comandoul cu mici rafale de

pistol mitralieră. Micul grup se îndreptă către monstrul care mai mormăia încă. Brusc, Malko zări de cealaltă parte a depozitului, tubul mortal al unui RPG 7.

— Acolo jos, făcu el.

Cei patru bărbați se adăpostiră în spatele unei grămezi de lierătanii. Luptătorii Hezbolah care mai erau încă în viață, erau răspândiți cam peste tot, dar nu se mișcau. Bărbatul cu lansatorul, adăpostit în spatele unui stâlp, aștepta. Cabina joală a camionului nu îl inspira...Știa că ocupanții vor fi obligați să-l folosească pentru a putea ieși...

Malko își ascuți auzul. Nu se auzea nici cea mai mică sirenă de poliție. Zgomotul din interiorul clădirii era asurzitor și colina se găsea într-o zonă pe unde nu circula chiar nimeni. Se întoarse către Chris.

— Grenadele orbitoare...

Din stâlp în stâlp, Chris Jones ajunse la camion. Fu salutat de o rafală la care Milton replică imediat. Malko era aplecat asupra lui Clan Grinnel care avea trăsăturile schimonosite de suferință și furie.

— Fii de câțea! mormăi el. O să plătiți toate astea! Numai să ieșim noi de aici.

Chris revenea cu grenadele. Malko le luă.

— Chris, spuse el. Du-l pe domnul Grinnel la camion. Milton vă va acoperi. Pentru a urca, așteptați să folosesc grenadele.

Atunci când cei trei bărbați ajunseră în apropierea camionului, Malko trase cuiul primei grenade, o aruncă cu toată forța, după care se întoarse, închise ochii și numără până la trei. Grenada explodă la doi metri de purtătorul lansatorului de rachete, cu o deflagrație violentă și o lumină strălucitoare care îl orbi pentru moment pe Hezbolah. Omul se clătină afară din ascunzătoare, și fu culcat la pământ de o rafală trasă de Milton Brabeck. Chris Jones și Clan Grinnel urcaseră deja în camion.

— Începeți retragerea! strigă Malko.

Mârâitul enormului motor diesel făcu să tremure tablele acoperișului. Malko mai făcu câțiva pași în direcția RPG-ului și aruncă cea de-a doua grenadă. Aceasta explodă chiar în momentul în care camionul pornea în marșarier. Și mai orbit decât înainte, dar ghidat de zgomot, Hezbolahul puse tubul pe umăr și lansă racheta.

Racheta se lovi de un stâlp și explodă atunci când Malko urca scara care ducea în cabină. Camionul, zigzagând cu

spatele, lovi un perete. Chris Jones avu doar timp să iasă, înainte ca acesta să se prăbușească, trăgând după el și o parte a acoperișului... Un claxon răzbunător și Chris Jones ieși afară, înconjurând clădirea.

Dădu nas în nas cu Mercedes-ul gol, în care se afla doar șoferul. Acesta nu avu nici măcar timp să reacționeze. Cu patruzeci la oră, mastodontul de treizeci de tone veni peste el. Bara enormă de protecție se afundă în partea stângă a mașinii ca în brânză, transformând instantaneu Mercedes-ul într-un hamburger de tablă cu puțină carne umană la mijloc. În urma șocului, rezervorul de benzină explodă, aprinzând vehiculul și șoferul. Chris Jones acceleră și se strâmbă.

— Și iată un hamburger perfect! Aș putea să mă angajez la Mc Donald!

Tensiunea nervoasă care îi stăpânea era atât de mare, încât izbucniră în râs, mai puțin Clan Grinnel care se strâmba de durere. Camionul trecu de intrarea în curtea depozitului, lăsând moarte și dezolare în urmă. Mașinile circulau pe Quorum Heights Street ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat și cerul nu fusese niciodată atât de albastru. Malko mai avea încă în nări mirosul acru al explozivului. Se trezi că sângera la frunte și la mână. Erau urme de la explozia rachetelor. Chris Jones depăși o mașină claxonând puternic și vesel.

— Trebuie să trecem pe la spălătorie, făcu el. Tipul cu lansatorul a cam murdărit roțile.

Clan Grinnel ardea de furie, în ciuda rănii.

— Fiul ăsta de curvă de Ali al Faker! Cu siguranță că era la curent cu capcana. Voiau să scape de noi.

— Merită osteneala să-i punem niște întrebări, spuse Malko.

Niște întrebări de două milioane de dolari. Chris Jones făcu motorul să urle.

— Sunt sigur că vom fi bine primiți...

Capitolul XIII

Mastodontul de treizeci de tone intră pe drumul care ducea la reședința lui Ali al Faker. Gardianul care păzea bariera care interzicea accesul le făcu semn să oprească. Invitații Excelenței Sale Al Faker, nu veneau de obicei cu camionul.

Chris Jones claxonă și acceleră. Gardianul înspăimântat sări într-o parte și grămada de metal pulverizâ bariera ca pe un pai care îi stătea în drum. Două sute de metri mai departe se găsiră în fața porții maiestuoase a rezidenței lui Ali al Faker, supravegheată de camere de televiziune. Chris Jones se întoarse vesel către Malko.

— Sunăm sau intrăm fără să batem la ușă?

— Cred că ar fi mai bine să profităm de surpriză, îl sfătui Malko. Dacă nu, riscăm să fim primiți rău...

— Țineți-vă bine, făcu gorila.

Trecu în treapta întâi pentru a da mai multă putere celor șase sute de cai. Volvo-ul lovi poarta maiestuoasă cu patruzeci la oră. Aceasta se dezintegră într-un zgomot infernal, proiectând rămășițe peste tot. Chris Jones salută distrugerea cu un claxon, chiar înainte de a opri în fața intrării rezidenței. Trase frâna de mână în plină viteză, lucru care produse mari stricăciuni dalelor, pe o distanță de vreo zece metri.

Angajatul pakistanez care ieși dădu nas în nas cu Magnumul 357 al lui Chris Jones. Imediat acesta îl lipi de perete.

— Unde e șeful tău? întrebă americanul.

Malko și Clan Grinnel — susținut de Milton Brabeck — li se alăturară. Servitorii începuseră să mișune peste tot.

— Nu e nimeni aici, bolborosi pakistanezul.

— Minte, spuse Malko, mașina lui e aici.

Rolls-ul alb era în garaj, împreună cu alte trei mașini.

Încet, Chris puse țeava pistolului lângă urechea pakistanezului și apăsă pe trăgaci. Glonțul făcu un crater în perete și detunătura înspăimântătoare îl topi efectiv pe nefericitul servitor. Gorila îi afundă în ureche țeava încă fierbinte, ridică din nou piedica și întrebă:

— A doua și ultima încercare. Unde e?

Celuilalt îi tremurau atât de tare picioarele încât îi fu foarte greu să se dezlipească de perete. Traversară livingul, apoi o curte și se găsiră față în față cu Marjorie. Tânăra irlandeză ținea în mână un mic revolver cromat.

— Ce se petrece? Încetați imediat.

Chris Jones avansă zâmbind. Marjorie nici măcar nu văzu când porni palma. Mâna enormă o șterse, pe ea și pe revolverul ei, pe care îl trimise în perete. Se liniști imediat, chircindu-se și plângând de durere. Acum erau urmați la o distanță respectuoasă de o duzină de servitori filipinezi și pakistanezi, înspăimântați. Ghidul lor se opri în fața unei uși închise și bolborosi:

— Aici.

Malko deschise și intră. Era o sală de gimnastică cu o mulțime de aparate, o saună și o masă de masaj. Ali al Faker era întins deasupra, gol pușcă, înconjurat de patru filipineze îmbrăcate într-un sarong care le lăsa pieptul liber și care erau ocupate să-l frământe conștiincios. Omanezul nu-i auzise venind... Una dintre filipineze se întoarse și rămase imobilă, înmărmurită.

Cu grijă, Chris Jones ținti vitraliul unui mare „F" care lumina încăperea și trase. Proiectilul își pulverizâ ținta și detunătura făcu să tremure pereții.

Ali al Faker se ridică dintr-o săritură, buimac. La început nu văzu decât ochii căprui ai gorilei și arma impresionantă. Filipinezele se transformaseră în statui de ceară... Ali al Faker privi către cei patru bărbați, reflectă o fracțiune de secundă, sări de pe masa de masaj și alergă către un telefon alb, agățat de perete.

Proiectilul tras de Chris Jones fu mai rapid și făcu țăndări aparatul. Al Faker se întoarse. Avea o undă de nebunie în priviri. Chris Jones îi aruncă cu o voce glacială:

— Data viitoare, glonțul îți va lovi capul. Sau ouăle dacă preferi...

Cu un gest mașinal, omanezul apucă un prosop pe care și-l puse împrejurul șoldurilor și bolborosi cu o voce destul de neliniștită:

— Sunteți nebuni. O să vă expulzez din țară...

Chris Jones se apropiase de saună și o pornise. Se întoarse.

— După părerea dumneavoastră, cât timp e necesar pentru a găti ceva înăuntru...

Malko reteză scurt aceste răutăți de prost gust. Pe termen lung, Ali al Faker era mai puternic decât ei.

— Domnule Al Faker, spuse el. Chiar acum ne-am întors de la întâlnirea pe care am aranjat-o ieri, chiar aici. Acolo, nu am găsit ostaticul pe care îl căutam — William Schackley –, ci o echipă de criminali, echipați cu lansatoare de rachete. Am reușit să scăpăm printr-un miracol. Deci, cred că avem dreptul la o explicație...

Ali al Faker începea să capete culoare în obraji. Spuse cu o voce ceva mai fermă:

— Nu sunt la curent cu nimic. Cum ați intrat aici?

— Am luat un camion de la depozit și vi l-am adus aici, îi explică Chris Jones.

— Nu asta e problema, i-o tăie Malko. Ne-ați întins o cursă.

— Fiu de cățea! explodă Clan Grinnel. I-am auzit când vorbeau. Spuneau că au tot timpul la dispoziție. Deci, erau siguri că poliția nu va veni, pentru că aranjaseși tu totul. Îți voi trage un glonț în cap cu mâna mea.

Spumega. Smulgându-i Magnumul lui Chris Jones, se îndreptă șchiopătând către omanez și îi înfipse țeava în buric. Malko își spuse că o să tragă. Omanezul își regăsise sângele rece.

— Dacă mă omorâți, veți fi executați.

Marjorie apăru, cu obrazul înroșit, și strigă cu o voce isterică:

— Am anunțat Serviciul de Securitate! Vin încoace.

Malko schimbă o privire cu Ali al Faker pe deasupra umărului lui Clan Grinnel. Totul risca să se termine într-o baie de sânge. Milton Brabeck nu era deloc tulburat.

— Ei bine, domnul ăsta va fi un ostatic foarte bun, aruncă el. Nimeni nu va veni să ne caute în ambasada noastră. Și vom avea tot timpul la dispoziție pentru a-l face să scuipe micile sale secrete...

Nu avea deloc simțul diplomației. Ali al Faker spuse cu o voce mai calmă:

— Marjorie, telefonează imediat din partea mea la Serviciul de Securitate și spune-le că a fost vorba de o neînțelegere. Nu

vreau să se implice cineva din exterior în această afacere. Sunt sigur că vom putea clarifica lucrurile...

Tensiunea mai scăzu puțin. Ignorând pistolul lipit de abdomen, Ali al Faker se întoarse și se îmbrăcă. Regăsindu-și astfel demnitatea, i se adresă lui Clan Grinnel.

— Domnule Grinnel, mai întâi vreau să vă spun că nu sunt amestecat absolut deloc în ceea ce s-a întâmplat astăzi și că dezaprob total această tentativă de crimă.

— Atunci cine a fost? Papa? continuă americanul.

— Veniți în biroul meu. Vom încerca să înțelegem împreună, propuse omanezul.

Dădu un ordin în arabă și toată lumea se dispersă. În trecere, Marjorie se aruncă brusc asupra lui Chris Jones și începu să-l pălmuiască și să-l lovească cu picioarele, urlându-i în ureche numai porcării.

— Fiu de curvă! Javră! Porcule! O să-ți smulg ouăle și o să te fac să ți le mănânci!

Era vizibil că nu fusese crescută la mănăstire.

Gorila o îndepărtă fără o vorbă și plecă mai departe. Traversară toată casa pentru a ajunge în biroul favorit al lui Ali al Faker. Acesta din urmă luă telefonul și formă un număr...

— Iradj Kosrodar nu e acasă, spuse el câteva momente mai târziu. E singurul care ne poate spune ce s-a întâmplat.

Clan Grinnel râse.

— E simplu! Iranienii au vrut să-și păstreze ostaticul și să ne lichideze pentru a avea timp să-l scoată din țară. Acum au ratat. Cunoașteți consecințele diplomatice ale acestei glume. Peste o oră voi fi la ambasadorul țării mele... Ați încercat să asasinați trei cetățeni americani, care făceau parte cu toții din rândurile unei Agenții Federale, și un cetățean austriac.

— Vă repet că nu sunt amestecat cu nimic, afirmă Al Faker. Și trebuie să vă precizez că dacă toată afacerea asta se strică, Maiestatea Sa vă va expulza pe toți, indiferent care vor fi consecințele.

Șeful rezidenței CIA rămase mut. Niciodată guvernul american nu va contrazice un șef de stat străin pentru o afacere ca asta... Simțind că lovise unde trebuia, omanezul continuă:

— Primul lucru pe care trebuie să-l facem este să avem grijă de viața lui William Schackley. Trebuie să înțelegem ce s-a întâmplat. Lăsați-mă să mă îmbrac și după aceea vom merge la depozitul meu.

Ieși din încăpere cu un zâmbet puțin crispat.

* * *

— Ce scursură! explodă Clan Grinnel. El e, sunt sigur că el e!

— Nu vom putea dovedi niciodată, făcu Malko. Aveți dreptate, probabil că s-au pus de acord să ne elimine, pentru a putea permite exfiltrarea discretă a lui William Schackley. Iranienii nu vor să ni-l înapoieze și se simțea strâns cu ușa...

Chris Jones scutură din cap.

— Ar fi trebuit să îl fac să guițe tot ce știe!

— Nu e încă timpul pierdut, remarcă Milton Brabeck.

— Calmați-vă, îi sfătui Malko. Ali al Faker e unul dintre oamenii cei mai puternici din țara asta.

— Deci, o să ne-o tragă în continuare, concluzionă furios Clan Grinnel.

Glezna i se umflase și îl făcea să sufere îngrozitor. Ali al Faker reapăru într-o liniște mormântală. Îl urmară. Zâmbi puțin crispat când văzu camionul încă înconjurat de rămășițele porții sale.

— Unul dintre voi poate să-l conducă la loc de unde l-ați luat?

Milton Brabeck se îndreptă către el și ceilalți se așezară în Rolls-ul alb. Mergeau pe autostradă atunci când telefonul din mașină sună. Ali al Faker vorbi mult în arabă, înainte de a anunța.

— Era Iradj Kosrodar. Are vești. Pretinde că îi pare rău, că luptătorii Hezbolah l-au trădat. Le era frică să nu fie manipulați și să fie executați la întoarcerea la Beirut. Negociază din nou cu ei.

Toată lumea mințea pe toată lumea...

— Aha! râse Clan Grinnel... Și ostaticul?

— Amenință că îl vor omorî dacă îi atacăm.

— Unde sunt? întrebă Malko.

— În orașul șiit.

— Nu puteți da ordin să fie neutralizați?

— E practic imposibil. Vor omorî ostaticul înainte să ajungem noi acolo.

— Cred că Kosrodar minte, spuse Malko. Acești tineri luptători sunt foarte disciplinați...

Ali al Faker făcu un gest de neputință, în timp ce părăseau autostrada pentru a merge către depozit.

— E posibil. Ce pot să fac? Să-l expulzez pe Iradj Kosrodar? Asta nu va rezolva problema.

Rolls-ul și Volvo-ul trecură de grilajul de la intrarea în depozit. Omanezul încetini în fața rămășițelor Mercedes-ului și se strâmbă atunci când văzu un braț carbonizat care ieșea de acolo.

— Ce oroare!

Puțin mai târziu, contempla cu strângere de inimă ceea ce mai rămăsese din trăgătorul strivit de Chris Jones. Mirosul fad de sânge plutea în hala uriașă. Descoperiră alte trei cadavre. Armele dispăruseră, luate de supraviețuitori... Ali al Faker își chemă mașina. Un sfert de oră mai târziu, se ivi un camion cu o duzină de pakistanezi. Omanezul dădu câteva ordine. Fu pus în mișcare un buldozer care se găsea undeva în spatele depozitului. Puse toți morții și rămășițele într-o nișă care se găsea în mijlocul depozitului, apoi puse deasupra un amestec de pământ și ciment și nivelă. Carcasa Mercedes-ului carbonizat fu împinsă în spate împreună cu toate celelalte resturi metalice și cea a Hondei lui Malko. Nu mai rămăsese nici o urmă a masacrului.

Malko își spuse că iranienii îi făcuseră deja să plătească de două ori pentru același ostatic, fără a-l livra măcar... Pe când a treia oară? Ali al Faker se apropie de el. Clan Grinnel rămăsese în mașină din cauza gleznei.

— Apreciez moderația dumneavoastră, îi spuse lui Malko. Vă promit că voi face tot ce îmi stă în putere pentru a rezolva această problemă.

Malko îi înfruntă privirea. Ochii lui aurii păreau acum turnați în metal.

— Excelență, spuse el, în ciuda negărilor dumneavoastră, eu cred că erați la curent cu ceea ce urma să se întâmple, fără a fi însă de acord. Acum ajutați-ne să-l recuperăm pe William Schackley.

Omanezul îi susținu îndelung privirea.

— Domnule Linge, detest regimul iranian și mai mult decât dumneavoastră, spuse el, dar trebuie să urmăresc interesul țării mele. Am încrederea Maiestății Sale și nu pot să i-o trădez...

Altfel spus, acum se găseau într-un impas.

— Americanii nu vor abandona. William Schackley este prea important pentru ei.

— Știu și îi înțeleg, recunoscu Ali al Faker. Sunt mulțumit că Allah v-a protejat. Cât despre ce va mai fi, vom vedea. Mâine, dacă așa va fi voia Domnului.

* * *

Malko îndepărtă perdeaua de la fereastră, fixând gânditor piscina și Oceanul Indian. Dormise rău, revăzând carnagiul și moartea. Văzu o femeie lungită pe marginea piscinei care părea a fi Susanna Rawlings. Cu o seară înainte, voise să o vadă, dar la etajul nouă nu răspundea nimeni. Era imposibil să-i spună lui Manoucher Farmayan ce gândea despre prietenul lui Kosrodar. În orice caz, doar pentru a mai auzi o minciună în plus...

Clan Grinnel dormise acasă, cu glezna înconjurată de gheață. O nouă zi de captivitate începea pentru William Schackley.

Coborî și se duse la piscină. Era Susanna. Într-un bikini negru, cu pantofi cu tocuri cui și ochelari negri. Totul la ea emana mister și erotism. Își dădu jos ochelarii. După expresia ochilor albaștri, Malko înțelese dintr-o singură privire.

— Susanna, ești într-adevăr o ticăloasă veritabilă! spuse el.

Ochii femeii abia clipiră. Singurul semn de emoție se simțea în vocea care îi tremură imperceptibil atunci când îi spuse:

— Mă bucur să te văd aici...

Malko o privi țintă, împărțit între dorință și furie.

— Știai că va fi un masacru.

Susanna, destul de jenată totuși, își aprinse o țigară.

— Am încercat să te fac să înțelegi. Dar nu puteam să fac nimic mai mult. Doar dacă m-aș fi pus pe mine la adăpost. Altfel, eu aș fi fost cea pe care ar fi omorât-o.

— Cine?

— Iranienii.

Malko se așeză lângă picioarele bronzate.

— Cum ai aflat?

— A fost ideea lui Manoucher Farmayan. Pentru a fi iertat de povestea de la Beirut. Lui Ali al Faker îi e frică de un scandal și Iradj Kosrodar ține la ostaticul lui... Voi sunteți cei care le stați în cale...

Era exact ceea ce își imaginase Malko... Această femeie cu care făcuse atât de minunat amor, îl trimisese liniștită la moarte...

— Ce se va întâmpla acum? întrebă el.

— Vor reîncepe. Nu pot să vă expulzeze din Oman. Asta ar avea grave consecințe diplomatice. Iranienii fac presiuni asupra Omanului să-și recupereze ostaticul și acestora le este foarte teamă. Iranienii îl vor pe William Schackley doar pentru a-l interoga. Nu au avut timp suficient pentru a o face la Beirut. Nu în fiecare zi pui mâna pe un șef al rezidenței CIA. Nu-l vor înapoia niciodată, sub nici un pretext.

— Ce putem face atunci?

Susanna Rawlings își puse din nou ochelarii.

— Omorâți-l, spuse ea calm. Asta e cam tot ce i se poate întâmpla mai bine. Nu știți ce i-au făcut acolo în Iran. Sunt niște sălbatici, torționari mai răi decât Gestapo-ul.

Malko privi cerul albastru, cu inima strânsă, întrebându-se dacă nu cumva femeia avea dreptate.

Nu trebuia să se mai bazeze decât pe ei pentru a-l salva pe William Schackley. Mai era un singur punct de elucidat.

— Câți luptători Hezbolah au venit de la Beirut cu Farmayan? întrebă el.

— Cinci, spuse Susanna Rawlings. De ce?

— Pentru a mai verifica o minciună, spuse Malko fără a se compromite.

Iradj Kosrodar pretinsese că luptătorii veniți din Iran nu îl mai ascultă. Ori, fuseseră ceva mai mult de cinci oameni, cei care îi atacaseră în hangarul Mercedes. Ceilalți erau cu siguranță la ordinele lui.

Se ridică.

— Noroc, îi strigă Susanna.

Nu se simțea nici un fel de ironie în glasul ei. Poate chiar puțină tandrețe.

Malko își spuse că nu le mai rămânea decât să-l reactiveze pe Taher și pe misteriosul lui amic șiit. Nu mai puteau crede în promisiunile lui Manoucher Farmayan sau Ali al Faker. Singurul gest pe care îl făcuse omanezul fusese să-i trimită de dimineață o Honda identică cu cea care fusese distrusă de lansatorul de rachete.

* * *

Muntaz Mahal, restaurantul indian situat peste drum de Al Quorum Roundabout era pe trei sferturi gol, în ciuda fântânii

care scotea totuşi un zgomot destul de agreabil. Taher veni la zece minute după Malko, însoţit de un bărbat subţire, cu fizic de funcţionar. Le trebuise toată ziua pentru a face să mai înainteze tratativele.

— El e prietenul meu Parviz Khoula, anunţă omanezul. E cel de care v-am vorbit. A revenit la idei integriste şi vrea să emigreze în Statele Unite.

Parviz Khoula îi adresă un zâmbet timid lui Malko. Cinci ani de închisoare e mult, dar el părea că abia ieşise de acolo.

— Sunteţi gata să ne ajutaţi? întrebă Malko.

Era într-adevăr ultima lor şansă. Clan Grinnel, imobilizat la pat din cauza gleznei, trimitea telexuri răzbunătoare la Washington. Şiitul zâmbi timid.

— E foarte dificil. Dar cred că îl cunosc pe omul care serveşte ca legătură între iranienii de la ambasadă şi răpitorii prietenului vostru.

— Cine este?

— Abdul Rahman, un şiit fanatic care s-a dus de mai multe ori în Iran, trecând prin Dubai. Se laudă că îl cunoaşte personal pe Komeiny. Are o bijuterie în oraş unde se găsesc cele mai frumoase brăţări de gleznă din argint din Mascate.

Un servitor aduse pui tandori şi orez.

— Va accepta să colaboreze?

Parviz Khoula făcu o mutră îndoielnică.

— *Nu ştiu. Va trebui să-i oferim mulţi bani. Şi apoi...*

Malko schimbă o privire elocventă cu Taher. Era un domeniu dificil de explorat. Un bijutier nu-şi risca viaţa pentru câteva mii de dolari...

— Ce ştii despre contactele lor? întrebă Malko.

— În fiecare zi, acest bijutier merge să se întâlnească cu cineva de la ambasadă la moscheea şiită. Apoi, se duce să transmită instrucţiunile Pasdaranilor care sunt ascunşi în oraşul şiit.

— De unde ştii toate astea?

— Şi eu merg să mă rog zilnic la aceeaşi moschee. E un mic univers. Toată lumea din oraşul şiit ştie că există în acest moment luptători Hezbolah veniţi de la Beirut care păzesc un străin. Uneori apar şi la moschee. Şi acest bijutier e foarte cunoscut acolo.

— Ai putea să-l urmăreşti?

Parviz mestecă îndelung înainte de a răspunde din vârful buzelor:

— Pot încerca, dar e foarte periculos.

— Nu mă îndoiesc, spuse Malko, dar e singura şansă pentru a-l elibera pe William Schackley. Vă ofer două mii de dolari şi, dacă reuşim, posibilitatea de a veni să lucraţi în SUA.

Acelaşi vechi truc. Parviz zâmbi.

— Ne vedem mâine, aici, la aceeaşi oră. Voi merge la moschee pe la ora şase. Cam la ora asta vine şi bijutierul.

Malko avu impresia că puiul tandori, tare ca un pantof, îi rămăsese undeva în fundul gurii. Era în sfârşit un fir de care puteau trage şi care nu părea să ducă într-o fundătură.

* * *

Chris Jones şi Milton Brabeck îl lăsară pe Malko pe palier şi merseră în camerele lor. O linişte sepulcrală domnea în holul gigantic de la Al Bustan. Hotelul dormea deja.

Malko împinse uşa camerei sale şi vru să aprindă lumina. Nici un rezultat. Tatonă şi brusc simţi ceva dur şi rece care i se aşeză pe ceafă.

Îşi spuse atunci că va muri ca un animal după ce supravieţuise coşmarului din ajun.

Capitolul XIV

Un acces de râs repede înăbușit făcu să scadă brutal presiunea din arterele lui Malko. Lumina se aprinse și se găsi față în față cu Susanna Rawlings. Machiată asemeni reginei din Saba, purta aceeași rochie neagră pe care o avusese cu două zile mai devreme. Își aruncă pistolul Walther PPK pe pat și se lipi de Malko.

— Bună seara, Malko, murmură ea. Mi-am spus că trebuie să-ți ofer o mică compensație.

Ochii ei albaștri zâmbeau și corpul i se oferea. Malko mângâie o curbă a șoldurilor perfecte și tari. Ea se sprijini de comodă și își ridică puțin fusta, fără a-și da jos mănușile negre. În felul ăsta expuse în totalitate marginea de sus a ciorapilor și portjartierul.

— Îți plac în felul ăsta?

Lui Malko îi intrase în cap o idee dezagreabilă: Susanna Rawlings nu era chiar o păpușică sentimentală.

— Cum ai intrat aici?

Fiecărei încuietori îi corespundea un card de plastic codat. Susanna zâmbi devastator.

— Cardurile de la etajul nouă deschid toate ușile. Sultanul e la el acasă în hotelul ăsta.

Pentru cele șase sute de milioane de dolari, era cel mai insignifiant dintre lucruri...

— Norocul meu că nu ai avut intenții rele, spuse el.

Ea se apropie și îi murmură:

— Cum vrei să mă iei? Vrei în patru labe? Vrei să mă supui? Vrei să ejaculezi în gura mea? Înăuntrul pântecelui meu? În fund? În seara asta voi fi femeia ta.

Lipită de el, începuse să-l maseze, fără a-și da jos mănușile lungi și negre. Cu un zâmbet de ticăloasă. Malko se întrebă ce

îi mai pregătea, dar ea se mulțumea să-l mângâie din ce în ce mai repede, până în momentul în care el îi îndepărtă mâna. O apăsă pe ceafă și, ascultătoare, ea îngenunche în fața lui. Asta îl făcu să se gândească la Alexandra. Erau din aceeași rasă. Susanna și-o îndesă în gură, pios, respectuos, înghițindu-l cu mișcări lungi și suple.

Ideea de a ejacula în fundul gurii ei îl înfierbânta, atât de fabuloasă era senzația. Dar avea ceva de reglat cu ea.

O forță să se ridice și o aruncă pe pat, trăgându-i pe coapse rochia neagră și dezvăluindu-i pământul îngrijit. Fără măcar a o mângâia, se afundă în pântecele ei și Susanna păru surprinsă. Cu picioarele încă așezate pe pământ, îl observa. Sexul îi era inundat și el realiză că această comedie cu supunerea o excita foarte tare.

— Ești mare, spuse ea cu o voce răgușită. Te mare, spuse ea cu o voce răgușită. te ă comedie cu supunerea îl excita fcu i dezvăluindu-i ă în momentul în care el îi îndepărtăsimt tare bine.

Avea o vibrație senzuală în voce, ceva autentic. O poseda încet, savurând bucuria de a se afunda în pântecele ei până la capăt. Mângâia nailonul ciorapilor, urmând conturul coapselor ferme și musculoase. Apoi, încet, se retrase. Ea îi aruncă o privire întrebătoare, dar el îi ridicase deja picioarele, trecându-le pe după umeri. Se aruncă asupra ei, necăutând intrarea de mai devreme, ci pe cealaltă. Din această poziție, era un lucru mai puțin evident.

Susanna scoase un strigăt ușor atunci când el ajunse acolo unde voia.

— Ești...

Remarca se termină cu un strigăt. Malko tocmai o violase cu o apăsare scurtă și puternică. Inelul rezistă o fracțiune de secundă înainte de a ceda brusc. Se afundă dintr-o singură mișcare în crupa Susannei care scoase un urlet de durere.

— Încetează, ticălosule! Mă doare.

Se retrase, dar din nou, feroce, violă cu toată puterea și lungimea pe care o deținea deschizătura strâmtă. Fără a o scăpa din ochi. Pupilele albastre se dilataseră, privirea îi era voalată. Crezu că va renunța. Apoi o luminiță tulburată se infiltră în ochii ei și simți cum crupa își pierde din încordare. Ea murmură cu aceeași voce răgușită.

— De ce ai vrut așa?

— Pentru a te vedea, spuse el. Pentru a fi sigur că îți place.

Ea îl ciupi, mai murmură încă o dată „ticălosule", apoi își încrucișă brațele împrejurul lui și îl lăsă să-și facă treaba până când termină în ea. Mâna femeii îi alunecase între picioare și se mângâia cu furie. Strigătul ei urmă imediat după cel al lui Malko.

Se prăbușiră imediat, fiecare pe câte o parte. Malko își turnă o votcă Stolichnaya pentru el și un Cointreau pentru ea și lăsară alcoolul să desăvârșească ceea ce începuseră ei. Erau încă moleșiți de plăcere. Mult mai târziu, Susanna, întinsă pe spate, doar cu ciorapii pe ea, îl întrebă pe Malko:

— Tot mai crezi că e imposibil să obții pașaportul meu?

— Da, spuse el. De ce?

Ea se aplecă și îi îmbrățișă pieptul.

— Așa, iubitule! E păcat, asta-i tot. Mă grăbesc să părăsesc țara asta.

* * *

Farida ajunse la ora cinci fix la Centrul Comercial Sadco, în Jaguarul ei albastru. Malko găsise mesajul ei, trimis de dimineață la recepția hotelului Al Bustan. Era epuizat după noaptea petrecută cu Susanna. Tânăra englezoaică nu se mulțumise cu ceea ce îi oferise la început. Părăsise camera lui Malko abia pe la orele cinci de dimineață. Era beată de votcă și de plăcere, cu ochii încercănați și gura puțin umflată de atâtea mușcături.

Clan Grinnel se târâse până la ambasadă pentru a-și face raportul referitor la incidentul din hala Mercedes. Directorul general al CIA, îi ceruse președintelui Reagan să intervină personal pentru a-l salva pe William Schackley. Departamentul de Stat se opusese, susținând că nu trebuie amestecată tactica cu strategia. Dacă sultanul Quabouz s-ar fi simțit atins, atunci ar fi durat mai multe luni pentru a fi reconciliate lucrurile. Toată lumea compătimea calvarul trăit de William Schackley, dar nu trebuia forțat nimic. În așteptare, zilele treceau și nu se întrevedea nici o soluție. Manoucher Farmayan nu mai răspundea la nici un telefon. Iradj Kosrodar parcă dispăruse de pe suprafața pământului și Ali al Faker, de fiecare dată când îi telefona Malko, îi răspundea invariabil că nu s-a schimbat nimic, că lucrurile trebuie lăsate să se calmeze.

Situația era înghețată...

Malko nu se mai baza decât pe el. Opri cu o sută de metri înainte de Sadco și o văzu pe Farida coborând și venind către el.

Urcă alături de el.

— Dă-i drumu', spuse ea. Cunosc pe toată lumea aici.

O sută de metri mai departe, ea îl făcu să oprească acolo unde începuseră prima dată flirtul.

Malko vru să înceapă la fel ca odinioară, dar ea se smulse din îmbrățișare cu un zâmbet încordat.

— Nu, nu am vrut să te văd pentru așa ceva, ci pentru a te preveni. Serviciul de Securitate Internă te supraveghează. Au instrucțiuni să nu te lase să te apropii de orașul șiit.

— De unde știi asta?

— De la soțul meu. Lucrează cu ei.

Ea se întoarse:

— Du-mă înapoi, mi-am asumat anumite riscuri. Mâine, voi veni la Al Bustan. O reuniune a doamnelor. Dacă vrei să mă vezi, mă găsești la ora patru în auditorium, în primul rând. Nu e niciodată nimeni acolo. Acum trebuie să mă întorc.

Malko întoarse mașina și Farida se afundă în Centrul Comercial. Informațiile pe care tocmai le primise îi confirmau ceea ce gândea. Omanezii luaseră partea iranienilor. Asta încerca Ali al Faker să-l facă să înțeleagă prin vorbele spuse pe jumătate... Și CIA nu ar fi reușit să-i facă să-și schimbe poziția. America era la unsprezece mii de kilometri, Iranul la o sută...

Dacă îl vor recupera pe William Schackley, asta va fi făcută cu metode mult mai directe.

* * *

De data asta, Taher și Parviz ajunseră primii la *Muntaz Mahal*. Restaurantul era în continuare aproape gol. După aerul voios al lui Parviz Khoula, Malko își spuse că avea vești bune. Îi prezentă pe Chris Jones și Milton Brabeck lui Parviz și se așezară pe marginea bazinului din care țâșnea fântâna.

— Ați reușit? întrebă el.

— Aproape! Dar a trebuit să mă opresc pentru că mă observase. Mă voi întoarce mâine, deghizat în femeie, cu un voal pe față.

Era încurajator.

— Nu e posibil să-l corupem pe bijutier? întrebă Taher.

— Nu. Câștigă mulți bani. E foarte pios. E singurul care are un portret al lui Komeiny în magazin. Poliția a vrut să îl scoată de acolo, dar el a refuzat.

Degustară masa în liniște, fără a mai aborda subiecte arzătoare. Malko se întreba cum vor proceda, presupunând că vor găsi ascunzătoarea teroriștilor. Dacă i se adresa direct lui Ali al Faker, omanezul s-ar fi eschivat și risca chiar să atragă atenția luptătorilor Hezbolah. Deci trebuiau să se descurce singuri. Încă o dată.

Chris Jones privea cu un aer dezgustat bucățile de carne care pluteau într-un sos de safran și gustă una. O scuipă imediat înapoi.

— Dumnezeule mare! se strâmbă el. Probabil că asta conține și foc în ea.

Își goli berea dintr-o singură înghițitură, observat ironic de Milton.

— Eu o să mănânc numai pâine, dacă puiul lor e atât de bun.

Chris Jones și Milton Brabeck îl însoțiseră mai mult pentru a mai ieși din hotel decât pentru a veghea asupra lui. Totuși, nu credea într-un atentat direct asupra lui. Era neutralizat. În cele din urmă, Ali al Faker era cel care trăgea sforile... După ce abia gustaseră din sosul iute care le smulsese lacrimi, cei doi americani visau la un hamburger precum câinele la os.

— Din partea casei sunteți serviți cu câte un snake-coffee, îi anunță șeful de sală, dezolat de această lipsă de apetit.

Era echivalentul indian al cafelei irlandeze. Se făcea cu coniac aprins într-o tavă, puțină esență de portocale și cafea. Gorilele priveau fascinate la flăcările din tăviță. Bucătarul agita continuu alcoolul aprins. Îi adresă un zâmbet lui Malko, se apropie de masa lor și fără o vorbă, răsturnă tigaia aprinsă în capul lui Parviz Khoula!

Urletele șiitului semănară panică printre rarii clienți ai localului. Se ridică cu capul și părul cuprinse de flăcări, urlând de durere.

Agresorul lăsase deoparte tigăița. Cu un gest rapid, apucă o tijă folosită pentru frigărui și o înfipse dintr-o singură lovitură în pieptul șiitului.

Totul nu durase decât cinci secunde. Chris Jones se ridică precum un diavol scos afară din cușcă, îl apucă pe bucătar de

ceafă și îi strivi fața de plita fierbinte, ținându-l acolo în ciuda urletelor oribile. Parviz Khoula căzuse și continua să ardă la pământ. Malko se repezi spre el. Șiitul nu mai respira. Țepușa îi fusese înfiptă direct în inimă. În restaurant domnea o dezordine uriașă, iar ultimii clienți se furișaseră afară. Milton Brabeck era gata să tragă un glonț în capul patronului care se apropia cu gânduri nu prea curate.

Chris Jones îl ridică în sfârșit pe bucătarul a cărui față semăna cu un hamburger în sânge... Urla fără întrerupere. Pentru a-l mai calma, gorila îl aruncă în bazinul din apropiere, chiar cu riscul de a-l îneca. Apoi îl scoase și îl scuturâ.

— De ce ai făcut asta?

Cu toată fața arsă, indianul nu voi sau nu putu să răspundă. Patronul tocmai chema poliția. Malko îi urmă la telefon și îl sună pe Clan Grinnel.

— Aveți tot interesul să veniți repede, spuse el.

În timp ce îl așteptau, patronul le explică faptul că bucătarul criminal îl înlocuia în ziua aceea pe unul dintre angajații care lipseau. Era vorba de un indian care locuia în Matrah. După toate probabilitățile, moartea acestuia fusese premeditată... și presupunea că Parviz fusese urmărit și observat.

În timp ce sirenele de poliție se apropiau, Malko își spuse că nu cunoștea decât numele bijutierului pro-iranian și că, acum, adversarii lor știau cine îi urmărea.

* * *

Malko fu gata să se piardă în mulțimea de săli subterane de la Al Bustan, înainte de a ajunge din întâmplare la auditorium. Era imens, cu locuri pentru cinci sute de persoane, plus loja blindată a sultanului.

Orchestra gărzii sultanului repeta pe scenă, dar rândurile de fotolii erau goale.

Se așeză în semiîntuneric așteptând-o pe Farida și se lăsă cuprins de toropeală. Afacerea de la restaurant se terminase la ora trei dimineața și probabil că Grinnel apelase la ajutorul omologului britanic pentru ca polițiștii să-i lase să se întoarcă acasă.

Asasinul lui Parviz Khoula fusese dus la spital într-o stare destul de gravă. Era un indian cunoscut la poliție pentru trafic de permise pentru alcool. Cele două sute de mii de indieni din Oman nu aveau dreptul oficial de a cumpăra băutură. Cei

săraci beau apă de Colonie iar cei bogați cumpărau permise de pe piața neagră. Probabil că astfel îl corupseseră pe cel de-al doilea bucătar... Polițiștilor le spusese că fusese abordat de un necunoscut care îi propusese două mii de riali pentru a-l omorî pe Parviz Khoula. Asta arăta că iranienii vegheau. Ceea ce făcea din ce în ce mai dificilă orice tentativă.

Totuși, din punct de vedere moral, era imposibil să renunțe. Nu înceta să se gândească la William Schackley, care era deținut undeva la câțiva kilometri de Al Bustan.

O ușă scârțâi în spatele lui și se întoarse. Era Farida, cu degetul la buze, zâmbitoare. Veni în întâmpinarea ei și o aduse și pe ea la întuneric. Se sărutară prelung până când tânăra omaneză se opri.

— Nu am timp. Am spus că merg la toaletă.

Nu reușea să se potolească. Poate că era ultima dată când o vedea. O trase într-una dintre lojele ce dominau sala, aruncată într-o obscuritate totală. Pe scenă, muzicienii făceau un zgomot infernal care acoperea protestele Faridei.

— Nu, nu. Mă duc.

Cuprins de o brutală frenezie sexuală, Malko o curbă peste un scaun de velur și o asaltă pe la spate, dând la o parte tot ceea ce ar fi putut să îl jeneze. Farida se agăță de cotierele scaunului gemând și gâfâind. Malko o lăsă astfel doar un moment, după care se răspândi în tot pântecele ei cu un strigăt de plăcere. Farida se ridică cu un surâs nostalgic.

— Ce viață! Aș vrea atât de mult să fac dragoste cu tine într-un pat! Dacă aș avea timp, te-aș goli complet.

— Când vrei tu, spuse Malko.

Ea se aranjă în grabă.

— Trebuie să plec.

— Așteaptă, spuse el. am nevoie de tine. Te mai duci prin orașul șiit?

— Da, de ce?

— Îi cunoști pe bijutieri?

— Pe unii dintre ei.

— Cei care vând brățări pentru glezne.

— Toți vând așa ceva.

— Se pare că unii le au mai bune decât alții.

— Sunt doi sau trei.

— Cel despre care vorbesc eu, are un portret al lui Komeiny în magazin. Se numește Abdul Rahman.

— A, da. Bătrânul nebun! Cred că e îndrăgostit de mine. Într-o zi, mi-a cerut să îmi probeze chiar el brățara și l-am surprins când se uita sub fusta mea.

— Poți să mă duci acolo?

— Când?

— Imediat. Înainte de rugăciunea de seară.

Pusă la punct, începea să se înroșească. Vacarmul înceta și muzicienii începeau să se disperseze. Pentru moment nu puteau să iasă din ascunzătoare. Farida întrebă tandru:

— Vrei să mă săruți acolo?

— Nu, spuse Malko. E treabă serioasă. Trebuie neapărat să-l văd pe bijutierul ăsta.

Ea își oferi buzele.

— Dar, iubitule, poliția nu te va lăsa să treci. Ți-am spus deja că au ordine în privința asta.

— Și prietenii mei?

— Nu cred.

— Bine, atunci mă vei duce tu. Ai mașină cu număr de la palat, nu-i așa? Nu vor îndrăzni să te oprească.

Farida se depărtă.

— Nu pot. Soțul meu ar afla. Ar fi foarte grav.

Malko reflectă câteva minute.

— Foarte bine. Atunci mă voi ascunde în mașina ta. Tu mă vei duce acolo și eu te voi urmări. Nimeni nu va ști că suntem împreună.

— De ce?

— Nu pot să-ți spun. E foarte important. Unde e mașina ta?

— În parcare. Dar dacă te vede cineva...

— Nu mă va vedea nimeni.

Ea râse nervos.

— Colegele mele vor crede că m-am întâlnit cu amantul... Trebuie să plec. Uite, ia cheile de la mașina mea. Le vei pune pe podea, dedesubtul volanului. Dar fii te rog atent. Voi pleca de aici cam peste o oră.

Pentru un scurt moment, ea se lipi de el și îi murmură „Am încă poftă de tine". Apoi se strecură prin ușa din spate, pierzându-se în sumedenia de săli și galerii.

Malko așteptă câteva momente și plecă și el. Avea foarte puțin timp pentru a încerca operațiunea ultimei șanse.

Capitolul XV

Chris Jones băgă în sacul negru un încărcător suplimentar pentru Uzi, care lovi cu un zgomot metalic cele trei revolvere, grenadele fumigene și pistolul mitralieră care se afla deja înăuntru.

— S-ar putea să avem nevoie, spuse americanul.

Malko desfășură planul capitalei care se întindea de la vest la est, de-a lungul autostrăzii.

— Într-o oră, veți lua un taxi, spuse el, care vă va duce la Intercontinental. Taher vă va aștepta în parcarea subterană și vă va conduce.

— Și tu?

— Mă duc direct în oraș cu cineva. Taher știe unde să mă găsească. Încercați să nu fiți urmăriți. Înainte de a-l întâlni pe Taher, treceți pe la bar. Barmanii lucrează cu siguranță pentru Serviciul de Securitate.

Cele două gorile ascultau cu religiozitate. Erau încântați că pleacă din nou la asalt. Chris zdrobi falangele lui Malko.

— Pe curând. Fiți atenți.

Plini de îngrijorare, îl priviră cum închide ușa în urmă. Istoria de la depozitul Mercedes îi marcase. Nu se găseau pe un teren chiar neutru.

În timp ce aștepta liftul, Malko aruncă o privire la ceasul Seiko pe care îl purta la mână. Era cinci și un sfert. Sacul cu arme îi atârna în mână precum o greutate deosebită. Nu putea să traverseze hotelul în felul ăsta. Tot timpul se găseau unul sau doi pierde-vară care își făceau veacul pe canapelele hotelului.

Atunci când cabina ajunse, apăsă pe butonul care corespundea etajului trei, etajul bucătăriilor, și ieși într-un hol gol. Încercă mai multe uși până găsi una care să dea într-una din

nenumăratele bucătării. Erau aliniamente de cuptoare ultramoderne și un indian care îi aruncă o privire indiferentă. Malko examină locurile, căutând să se orienteze. Reperase intrarea de serviciu la dreapta fațadei. Se găsea oarecum după colț, invizibilă de pe esplanada unde risca să se întâlnească cu vreo mașină de poliție.

Traversă bucătăria mare și ajunse într-un hățiș de coridoare care legau între ele camerele de serviciu. Se îndreptă imediat către ieșire. Ajunse în cele din urmă la o ușă dublă batantă. De cealaltă parte, se afla o platformă de descărcare a camioanelor care aprovizionau hotelul. Și ieșirea. Continuă să meargă până când un bărbos blond ieși de pe o ușă laterală și îl interpelă.

— Aha! Iată-te! Veniți pe aici.

Fără a mai cere părerea lui Malko, îl duse înapoi în bucătărie până la un perete pe care se găsea un buton mare și roșu, protejat de un geam.

— Iată-l, spuse bărbosul. Asta a declanșat totul. S-a întâmplat înainte de micul dejun și a trebuit să evacuăm bucătăriile.

Malko ar putut să creadă, dar simțea că e vorba de o neînțelegere.

— Cine credeți că sunt? întrebă el.

Bucătarul îi aruncă o privire mirată.

— Păi, reparatorul sistemului de securitate, nu? Te-am chemat deja de patru ori. Au promis că trimit pe cineva de la Ruwi. Nu sunt astea uneltele?

Arătă către sacul cu arme.

Malko îl deturnă cu un zâmbet.

— Îmi pare rău, dar nu sunt decât un client al hotelului care s-a rătăcit pe coridoare. Încercam doar să găsesc ieșirea.

Bucătarul izbucni în râs.

— Ah, îmi pare rău. Ieșirea este acolo jos. Dar sper că tipul meu va veni repede. Dacă nu, s-ar putea întâmpla niște catastrofe.

— Vă temeți de un incendiu?

— Când se declanșează acest sistem anti-incendiu închide toate ușile de la bucătării și injectează automat gaz carbonic pentru a stinge imediat flăcările. Numai că, dacă ești prins înăuntru, în trei minute ești mort.

— Superb! comentă Malko, dar nu sunt eu reparatorul de care ai nevoie.

Bucătarul îl însoți până la ușa dublă batantă.

Malko trecu în fața unui camion care tocmai încărca lenjerie murdară. Continuă drept înainte pe un drum care mărginea parcarea. Se găsea pe partea cealaltă a intrării și portarul nu putea să-l vadă. Ajunse la intrarea din față a parcării. Se apropie de mașina Faridei și se strecură înăuntru, instalându-se imediat pe podea. Ar fi trebuit să fie cineva foarte aproape de el pentru a putea să-l vadă. Nu mai avea decât să aștepte în liniște... În treizeci de secunde, fu inundat de sudoare. Găsise o căldură de cuptor în mașina parcată în plin soare.

Douăzeci de minute mai târziu, atunci când Farida deschise ușa, se sufoca și cămașa îi era leoarcă. O auzi pe tânăra femeie luându-și la revedere de la prietenele ei, apoi se așeză pe scaun și îi aruncă o privire glumeață.

— Am împiedicat-o pe o colegă de-a mea foarte tânără și frumoasă să ni se alăture, spuse ea. Regreți?

— Dă repede drumul la climatizare! imploră Malko.

Ea porni motorul și el își lipi chipul de aerul rece care ieșea din gurile de aerisire. Farida ieși încet din parcare. Malko așteptă să ajungă pe drumul către Mascate pentru a se ridica. Tânăra femeie îi aruncă o privire îndrăgostită.

— Ce îmi faci! În fața hotelului se afla un BMW al poliției. Sunt sigură că se afla acolo pentru tine.

— De ce o iei pe aici? întrebă Malko, e mai scurt pe la Ruwi.

— Așa e, spuse ea, dar la Djebelul Bardah sunt adesea filtre ale poliției... E inutil să ne asumăm riscuri.

Micul drum către Mascate era absolut gol, cuprins între Oceanul Indian și dealurile negricioase. Brusc, atunci când tocmai treceau printr-un sat mai mare, Farida frână brutal.

Pulsul lui Malko urcă la 120.

— Ce se petrece?

Farida izbucni în râs.

— A, nimic! Atâta doar că traversăm Sidab-ul. Dacă treci prea repede e plin de pescari care, pentru a se răzbuna, aruncă demoni peste tine. Pentru asta nu e organizat niciodată aici un filtru de poliție. Oamenilor le e mai frică de o soartă rea decât de o contravenție...

Odată satul depășit, revenise la stilul anterior de condus. Traversară Mascate, mergând de-a lungul pereților reconstruiți ai fostei fortărețe și pătrunseră în Al Corniche.

Se aflau la Mina Quabouz și Farida opri lângă bordură.

— Aproape am ajuns, anunță ea.

Farida ocoli Al Corniche Roundabout pentru a ajunge pe Al Mina Street. Făcu apoi imediat la dreapta pe un drum prăfuit. Malko zări o străduță îngustă care se afunda în inima orășelului.

— O să las mașina aici, îi explică Farida. Să mă urmezi la câțiva metri în spate. Nu voi intra în nici un butic cu excepția celui care te interesează.

Malko privi în jurul lui.

— Nu sunt polițiști pe aici?

— Numai informatori, care dau raportul în fiecare seară. Cei care au fost însărcinați să te supravegheze se află la Al Bustan.

Femeia deschise portiera și ochii negri îl fixară pe Malko cu un amestec de poftă și tandrețe.

— Ne vedem zilele astea. Voi încerca să te revăd dacă mai rămâi puțin.

Privi silueta elegantă care se îndepărta cu un balans sugestiv. Ieși la rândul lui din mașină, cu sacul cu arme pe braț. În ciuda ajutorului dezinteresat al Faridei, mai erau încă destule obstacole înainte de a ajunge la William Schackley.

Lucruri care ar fi putut descuraja pe cei mai binevoitori.

* * *

Pisici vagaboande cu mustăți ascuțite erau răspândite prin toate colțurile, căutând șobolani. Era o mulțime densă, însă puțini străini. Cu toate astea, nimeni nu-și făcea griji din pricina lui Malko. Omanezii nu erau xenofobi și absența turismului în masă le păstrase intactă ospitalitatea.

Farida era gata să piardă lupta inegală dintre tocurile cui și dalele străzii, dar nu încetinea deloc. Lui Malko nu-i fu greu să o urmărească. Traversară bazarul cu îmbrăcăminte, apoi pe cel cu încălțăminte și ajunseră într-un loc îngust în care se găsea câte un bijutier la fiecare trei metri. Ofereau obișnuitele orori pakistaneze din aur ajustat cu câteva carate de diamante, bijuterii de argint și câteva copii occidentale. Omaneza ajunse în cele din urmă la o gheretă insipidă cu o vitrină destul de sărăcăcioasă unde se înghesuiau kitsch-uri incredibile. Totuși în interior, etajerele ocupau toți pereții, oferind zeci de brățări de gleznă din argint.

O dată cu intrarea Faridei, un bătrânel cu barbișon, cu turban uzat și o abaya gri, se precipită pliat în două spre ea. Părea total inofensiv. Malko se opri în fața vitrinei și zări lângă un calendar al companiei Gulf Air, un portret al Ayatolahului Komeiny. Era contactul iranienilor.

Trei englezi trecură pe străduță clătinându-se. Așezată pe un taburet, Farida îl lăsa pe bătrânul bijutier să îndese enormele brățări în jurul gleznei fine. Nu îl scăpa din priviri pe Malko, deși noaptea se lăsa și acesta era din ce în ce mai puțin vizibil în penumbră. Ieși acompaniată de mii de mulțumiri. Îl lovi pe Malko pentru o fracțiune de secundă. Avu doar timp să își umple nasul cu parfumul ei și să o audă murmurând:

— Pe curând.

Cu inima puțin strânsă, Malko continua să meargă pe străzi, încercând să-și întipărească locurile în minte. Trebuia să se întâlnească cu Taher și cu gorilele la piața de pe Muttrah Street. Chiar în fața hotelului Muttrah.

Taher era acolo. Stătea pe un scuar cu iarbă verde, împreună cu Chris și Milton. Lumina crudă a neoanelor lumina totul în jur, inclusiv vitrinele magazinelor și buticurilor din jur. Tinerii veneau adesea acolo seara pentru a fuma ceva hașiș.

— Ai reușit contactul? întrebă temător Taher.

Își îmbrăcase abayaua albă, pentru a salva circumstanțele.

— Da, spuse Malko.

Se duseră din nou pe străduța bijutierilor. Întunericul era acum total. Profitară de asta pentru a-și pune armele la punct. Taher avea un Magnum 357 care îi deforma îmbrăcămintea în partea dreaptă, însă nu părea prea liniștit.

— Rugăciunea începe peste un sfert de oră, anunță el.

Ajunși la locul în care trebuia, începură să se plimbe, supraveghind buticul cu pricina. Abdul Rahman ieși câteva minute mai târziu și se îndepărtă. De la o distanță respectuoasă, era urmărit de cei patru bărbați. Era, mulțumită Domnului, multă lume pe stradă, și el mergea încet, fără a se întoarce.

— Durează mult rugăciunea? întrebă Malko.

— În jur de douăzeci de minute, preciză Taher, dar poți să mai mai multă vreme dacă ai chef să te rogi...

Cinci minute mai târziu, Abdul Rahman intra în moscheea ale cărei ferestre dădeau în strada Al Corniche.

— O să merg să-l supraveghez și în interior, propuse Taher. Așteptați-mă de cealaltă parte a intrării, pe Al Corniche. O să vin eu să vă caut.

Ajunseră pe promenadă, unde o mulțime de oameni ieșiseră la aer, pe malul mării. În spatele lor, difuzoarele de la moschee începuseră să-și strige apelurile la rugăciune.

Malko se întrebă dacă William Schackley le auzea.

* * *

Taher ieși pe sub bolta porții care dădea spre orașul șiit, amestecat printre oamenii care părăseau moscheea. Malko, care îl aștepta sprijinit de parapet, se îndreptă imediat către el, urmat de cele două gorile.

— A plecat pe acolo, indică omanezul.

Era străduța pe care venise. Dacă se întorcea la buticul lui, atunci filajul devenea foarte delicat. După ora nouă seara, nu mai umbla nici măcar o pisică pe străzi, și ar fi fost imposibil să-l urmărească discret. Împrejurul lor, nu se vedeau decât fețe prost rase, ochi arzători și bărbați care vorbeau în șoaptă. Nici o femeie. Însă străinii erau toleraţi. Chiar dacă erau necredincioși, erau oaspeți ai sultanului, respectat pretutindeni, și deci erau sacri.

Străduța se despărțea în două ceva mai departe. Cea din stânga mergea către butic, iar cea din dreapta ducea către șicanele din orașul șiit care se întindeau pe lângă un fost fort demolat. Bătrânul bijutier o luă la dreapta, angajându-se pe o potecă strâmtă și prost pavată care urca în zigzag. Nu mai erau buticuri, ci numai căsuțe cu ferestre mari și neacoperite prin care se puteau vedea femeile care pregăteau cina.

Malko simți cum inima începe să-i bată mai repede.

Era aproape sigur că bătrânul Abdul Rahman era pe cale să-i ducă direct la William Schackley.

Capitolul XVI

Cu cât urcau mai mult în inima orașului șiit, cu atât străduța devenea mai goală, urmăritorii fiind mai ușor reperabili. Era un veritabil labirint, o rețea de străzi înguste care șerpuiau pe deal. Bătrânul bijutier nu se întorsese nici măcar o singură dată. Câteva radiouri transmiteau muzică în arabă, trebuiau să ocolească tot timpul o mulțime de grămezi de resturi, solul era din ce în ce mai denivelat. Taher mergea înainte, urmat îndeaproape de Malko și de cele două gorile. Dincolo de acoperișurile de tablă, descoperiră golful Mina Quabouz, în care iahtul regal strălucea împodobit cu ghirlande electrice. Contrastând puternic cu mizeria și sărăcia care domnea în această anexă a Evului Mediu. Malko avu o oarecare strângere de inimă gândindu-se la nefericitul ostatic american, care zăcea în mizerie de mai multe zile.

Era un univers al micilor artizani, a vânzătorilor care trăiau sărăcăcios la umbra bogăției Omanului la care participau și ei puțin. Singurul lor lux era ceaiul îndulcit din care își extrăgeau energia.

Chris Jones, traversând un morman de gunoi, dădu peste un șobolan care o luă la fugă cu un chițăit ascuțit. Malko zări brusc o siluetă care le ieșea în întâmpinare și care se întoarse brusc atunci când îi văzu, afundându-se într-una dintre magherniță. Pulsul i se acceleră. Dacă erau reperați, totul era pierdut. Patru contra trei mii — erau puține șanse să mai iasă de acolo.

Cât despre poliție, era mai bine să nu se gândească la așa ceva. Omanezii ar fi fost prea fericiți să-i lase să fie masacrați.

Abdul Rahman dispăru în înaltul străzii și Taher grăbi pasul. Ajunseră într-o piață pietruită, chiar la picioarele fortului distrus care domina vârful dealului. Malko privi împrejur. Mai multe femei, așezate direct pe pământ, făceau un soi de clătite din

grâu pe care urmau să le scoată la vânzare. Se simțea uleiul încins, susanul și cărbunele de lemn.

Bătrânul bijutier se oprise lângă una dintre femei care îi întinse imediat o clătită. I se alăturară și doi tineri. Vânzătorii începeau să-i privească pe cei trei străini cu niște priviri răuvoitoare. Nu era chiar un colț frecventat de turiști... Taher se apropie de Malko și îi spuse în șoaptă:

— Nu rămâneți pe loc. Eu mă duc să vorbesc cu ei și le voi spune că sunteți oaspeți de seamă ai sultanului.

Malko îl văzu începând o conversație cu o localnică destul de grasă. Se părea că momentul delicat trecuse.

Abdul Rahman își terminase clătita. Traversă piața în direcția unui drum deosebit de abrupt, care urca spre fortul distrus. Pe acolo nu puteau trece doi oameni unul pe lângă celălalt. Femeia care îl servise se aplecă spre tigaia ei și apucă uriașul cuțit de bucătărie pe care îl folosea pentru a întoarce clătitele.

Fără a ezita, cu un sigur gest, ea îl înfipse din toate puterile în partea stângă a lui Taher, care aproape că îi întorsese spatele.

* * *

Chris Jones își smulsese din holster Magnum-ul și îl îndreptase către femeie. Taher se răsucise, privind mânerul cuțitului care îi ieșea din spate. Lui Malko i se făcu rău când se gândi la lama care îi intrase aproape treizeci de centimetri în corp. Taher schiță un pas către el, cu trăsăturile crispate din cauza șocului.

Malko scoase un țipăt.

— Taher!

Omanezul făcu un al doilea pas, scuipă un jet de sânge și căzu grămadă în solul prăfuit.

Cu brațul întins, femeia care îl omorâse le trimitea invective. Făcuse spume la gură de furie. În câteva secunde, piața goală se populase de o armată de bărbați înarmați care își urlau ura, amenințători. Milton Brabeck, alb ca un cearșaf, își scosese Uzi-ul și îl îndreptase către mulțime, stând cu spatele lipit de un perete. Malko atinse corpul nemișcat al lui Taher, în momentul în care femeia care îl omorâse își recupera cuțitul. Fluturând arma plină de sânge, ea se aruncă asupra lui. Cu o lovitură aplicată asupra încheieturii, Malko o făcu să scape cuțitul și o prinse în brațe.

Din înaltul drumului, Abdul Rahman se întorsese și ațâța mulțimea cu strigăte ca de muezin. Veneau oameni de peste tot. Erau înconjurați. Milton Brabeck trase o rafală pe deasupra capetelor, făcându-i să se dea înapoi pe cei mai îndrăzneți. Cei trei bărbați se regrupară undeva în fundul pieței, lipindu-se cu spatele de perete.

— Va fi rău, făcu Milton întunecat.

Vânzătoarea își reluase cuțitul și acum îl pisa pe nefericitul laher cu lovituri repetate. Îmbrăcămintea albă a acestuia nu mai era acum decât un material roșu de sânge. O piatră zbură prin aer și îl lovi pe Chris Jones în umăr. Cartierul se animase ca prin minune. Apăruseră chiar și femeile care înjurau. Și brusc, în înaltul potecii care ducea la fortul dărăpănat, apăru un bărbat cu un Kalașnikov pe umăr.

— La naiba! Un Hezbolah! făcu Milton.

Asta însemna că William Schackley se găsea la câțiva metri de ei... Chris Jones se întoarse către Malko.

— Trebuie să ne hotărâm. Mergem?

Era o decizie sfâșietoare. Dacă se retrăgeau acum, Malko simțea cumva că nu îl va mai vedea niciodată pe american.

Dacă încercau să-l elibereze, masacrul era asigurat. Chiar dacă ar fi scăpat, ar fi fost obligați să omoare zeci de șiiți. Cu consecințe politice incalculabile... Și nici măcar nu erau siguri că vor salva ostaticul. Răpitorii acestuia ar fi avut timp suficient să-l omoare înainte de a putea ei interveni. O altă piatră îl atinse pe Milton Brabeck în piept. Acesta aruncă o privire îngrijorată către Malko.

Riscau să fie linșați. O rumoare de ură urca în mulțimea care înainta, strângând cercul în jurul lor.

* * *

William Schackley dormita atunci când auzi o rafală de armă automată. La Beirut, asta era ceva obișnuit, dar în noul loc de detenție, era pentru prima dată când se petrecea așa ceva. Cei doi bărbați care îl păzeau se ridicară tresărind și schimbară câteva cuvinte în arabă. Unul dintre ei ieși, în timp ce al doilea își puse Kalașnikovul.

Ostaticul se abținu să se miște. Își pierduse de multă vreme orice speranță. Știa că prietenii nu îl abandonaseră, dar erau neputincioși aici. Trăia de pe o zi pe alta. Îi dăduseră medica-

mentele pe care le ceruse, nu îl mai băteau, nu îl mai interogau și chiar și mâncarea se mai ameliorase cu pește proaspăt, clătite și chiar fructe.

Apa avea în sfârșit un gust normal.

Tot nu știa unde se găsește, pentru că temnicerii refuzaseră să-i spună și nu îl lăsaseră să iasă...

Ascultă totuși zgomotele din exterior. Auzi rumoare, strigăte și apoi un foc izolat de armă. De data asta se ridică într-un cot. Se petrecea ceva. Paznicul lui părea nervos, bătând darabana pe armă, privind des afară și sondând pereții ca și cum ar fi ieșit americani din ei... William Schackley regăsi o undă de speranță în adâncul sufletului. Nu voia să fie decepționat. Imaginea soției sale îi trecu prin fața ochilor... Îi închise. Când îi deschise din nou, cel de-al doilea paznic revenise, vizibil enervat. Aruncând arma din mâini, scoase de la centură un cuțit lung și se apropie de William Schackley, apăsându-i vârful pe gât.

— O să mori, americanule, spuse el în engleză. Prietenii tăi au venit să te caute, dar vei muri înainte.

Asta fusese cu el încă de la Beirut. Un tip mare și slab, îmbrăcat etern în blugi și tricou. Cu ochi halucinanți și veșnic neras de câteva zile.

William Schackley era prea epuizat pentru a mai lupta. Tăcu și din cauză că vârful îi pătrunsese deja în piele. Închise ochii... Cel de-al doilea paznic ieșise și îi povestea continuu camaradului lui ceea ce se petrecea afară. Acesta din urmă apăsă și mai tare vârful armei pe gâtul ostaticului și îl avertiză:

— Sunt foarte aproape! Noi vom muri, dar vei merge și tu cu noi. Imediat ce se apropie, o să-ți tai gâtul.

Ochii îi ieșiseră afară din cap, probabil din cauza fricii și a hașișului pe care îl fuma toată ziua. Mâna îi tremura și William Schackley se pregăti de moarte.

* * *

Cu cuțitul în mână, femeia care îl omorâse pe Taher alerga către cei trei bărbați. Malko lăsă pistolul în jos și apăsă pe trăgaci. Atinsă la picior, șiita se prăbuși în mijlocul unui concert de imprecații. Vecinii o culeseră de pe jos. Cu ochii înnebuniți târându-se pe pământ, continua să-și poarte arma.

— Nu vom reuși să ajungem la el, spuse Malko. Trebuie să plecăm.

Nu ar fi putut niciodată să-și croiască drum prin mijlocul acestei hoarde care urla de ură.

Bărbatul cu Kalașnikovul observa în continuare de pe drum. Malko se întrebă dacă cele două gorile îl vor asculta. Nici ei nu scăpau din ochi zona unde ar fi trebuit să se găsească William Schackley. Milton Brabeck striga cât îl țineau plămânii:

— William! William! Răspunde.

Strigătul lui dominase rumoarea mulțimii.

— Dacă răspunde, făcu Chris cu o voce hotărâtă, nimic pe lumea asta nu mă va împiedica să merg acolo.

Începea să plouă cu pietre. William Schackley nu răspunsese. Cele două gorile aveau lacrimi în ochi. Malko făcu un pas către poteca pe care veniseră.

— Replierea, spuse el.

Probabil că era deja prea târziu pentru așa ceva. Zeci de șiiți se înghesuiau acum pe drumul îngust pe care trebuiau să ajungă ei. Era imposibil să-ți faci loc pe acolo dacă nu foloseai o grenadă... Și încă altele! Erau înconjurați. O piatră îl lovi pe Chris Jones în frunte. Cu ochii nebuni, gorila trase fără a atinge însă pe nimeni. Pe înălțimi, Abdul Rahman întârâta mulțimea. Undeva jos, Malko văzu cargourile iluminate și iahtul regal ancorat. La câteva sute de metri era o altă lume care chiar dacă ar fi dorit, ar fi avut nevoie de o eternitate pentru a ajunge la ei. Privi împrejurul lor. O altă potecă pleca de undeva din stânga și înconjura căsuțele fără a coborî nici un metru.

— Chris, spuse Malko, aruncă o grenadă orbitoare. Mergem către stânga.

Discret, gorila armă grenada și o aruncă în primul rând din mulțime. Înspăimântați, șiiți se dădură înapoi în bloc. Grenada explodă cu un zgomot asurzitor, provocând o lumină albă de o intensitate deosebită. Malko și însoțitorii lui își protejaseră ochii, dar adversarii lor, uimiți și șocați, fuseseră neutralizați pentru câteva secunde.

Alergară înainte. Șiiții se clătinau, dezechilibrați și stupefiați. Cu o puternică lovitură de umăr, Chris lipi de perete un tip care nici măcar nu-i văzuse.

Milton făcu același lucru cu trei șiiți care le barau în mod involuntar drumul. Malko se afundă în breșa creată și o parcurseră cu toții în fugă. În spatele lor, mulțimea murmura descumpănită. Parcurseră astfel mai multe zeci de metri, căutând un drum care să coboare. În cele din urmă, Malko zări un acoperiș

aproape plat, se lăsă să alunece deasupra şi ateriză trei metri mai jos pe un drum care zigzaga în jos către marginea oraşului. Alergând, se îndreptară într-acolo, urmăriţi îndeaproape de un murmur ameninţător. Adversarii îşi recăpătaseră vederea şi îi căutau. Dacă ar fi căzut în mâinile lor, îi dezmembrau în bucăţele.

Un tip uriaş cu craniul ras li se puse brusc în cale, fluturând o sabie curbată. Chris Jones nici măcar nu-i lăsă timpul de a se folosi de ea. Îl lovi puternic cu pumnul în stomac, îndoindu-l. Milton, care venea din spate, îl termină cu o lovitură dată între picioare. Îşi pusese toată ura în lovitura dată.

— Ţine asta pentru colegul nostru, urla el.

Acesta fu ultimul obstacol mai serios.

Cu sufletul la gură, cei trei bărbaţi ajunseră din nou la nivelul mării. Malko se întoarse cu inima strânsă. Încercaseră chiar imposibilul. Milton Brabeck îl interpelă:

— Dacă am merge să căutăm poliţiştii?

— Nu vor veni, spuse Malko.

Americanul nu insistă, ştiind că Malko avea dreptate. Maşina lui Taher era încă parcată în stradă. Chris Jones smulse firele din tabloul de bord şi o porni.

— Unde mergem? întrebă el. La domnul Grinnel?

Nimeni nu spunea un cuvânt. Cele două gorile aşteptau răspunsul lui Malko, care în cele din urmă sparse liniştea.

— Un singur om ne poate ajuta, spuse Malko. Ali al Faker. Chiar dacă nu avem decât o singură şansă la un milion, trebuie să încercăm.

* * *

Grădina din jurul reşedinţei lui Ali al Faker era plină de maşini, una mai luxoasă ca alta. Trei muzicieni cântau în faţa porţii, primind invitaţii. Aparent, majordomul pakistanez îşi aminti de Malko şi de prietenii lui pentru că, văzându-i, le întoarse spatele şi dispăru înăuntrul casei! De data asta, Malko aşteptă răbdător în vestibulul de mărimea unui apartament mediu. Ali al Faker apăru, cu sabia la centură, îmbrăcat într-o abaya maro. Îi învălui pe cei trei bărbaţi cu o privire puţin politicoasă.

— Ce se petrece?

— Ceva grav, spuse Malko. Trebuie să vă vorbesc imediat.

— Urmaţi-mă.

Ajunseră în biroul obișnuit, dar de data aceasta fără șampanie. Malko îi povesti ce se întâmplase și concluzionă:

— Voi merge să-l văd pe Clan Grinnel și îi voi spune că știm cu certitudine unde este deținut William Schackley. E inutil să vă spun ce complicații va crea acest fapt. Cu puterea pe care o dețineți, nu puteți cere Forțelor Speciale Omaneze să intervină?

Ali al Faker rămase mut pentru câteva secunde, înainte de a răspunde cu o voce gravă:

— Domnule Linge, ceea ce a-ți descoperit în seara aceasta, eu știam deja de opt zile. E țara mea, nu uitați, și poliția noastră e excelentă. Am vorbit despre asta Maiestății Sale și am adus în discuție posibilitatea unei acțiuni violente pentru a elibera ostaticul. Am cerut părerea maiorului Eland, un englez care comandă Forțele noastre Speciale. A mers acolo și a evaluat situația. Ne-a spus că, în afara unei băi de sânge, nu este altă cale de a rezolva situația.

„În afară de asta, el e de părere că ostaticul va fi omorât în cursul operațiunii. Nu avem cum să ieșim din situația asta..."

— Ați avut o încercare meritorie cu întâlnirea de acum trei zile, remarcă Malko acid.

Ali al Faker nu se arătă surprins.

— Nu a fost ideea mea, domnule Linge. Trebuie să înțelegeți că primordiale sunt interesele țării mele și ale sultanului meu. Restul vine abia după acestea.

Malko se simțea legat, mărginit. Poate pentru prima dată omanezul îi spunea adevărul. Și acesta nu era deloc prea plăcut.

— Deci nu avem nici o șansă să-l salvăm pe William Schackley? întrebă el.

Un servitor intră și murmură câteva cuvinte la urechea omanezului. Acesta din urmă privi către Malko cu un aer îngrijorat.

— Ministrul apărării tocmai a sosit aici, anunță el. Dorește să-mi vorbească și cred că e vorba de incidentul din seara asta...

În fața expresiei lui Malko, adăugă imediat:

— Nu vă gândiți la nimic. Nu vor fi nici un fel de consecințe neplăcute. Dar trebuie să-mi jurați că nu veți mai încerca nimic. Nu voi mai putea să vă protejez.

— Și ostaticul?

Ali al Faker se ridică.

— Vorbim imediat și despre asta. Mergeți și destindeți-vă. Îi cunoașteți pe unii dintre invitații mei.

Dispăru și Malko sări pe telefon. Clan Grinnel probabil că aștepta îngrijorat apelul lui. Americanul răspunse de la prima sonerie.

— Ați încercat imposibilul, spuse el după ce Malko termină de povestit. O să telegrafiez la Langley că afacerea asta mă depășește. Nu sunt autorizat să creez un incident grav într-o țară prietenă. Și totuși, nu-l putem lăsa pe William Schackley să piară într-o gaură de șobolani ca aia...

— O să mai vorbesc cu Ali al Faker, spuse Malko. Poate că are el o sugestie.

— Soluția, făcu Clan Grinnel, e de a transforma Iranul în parcare, de a-i topi pe toți ticăloșii ăștia... La ce folosește un buget de zeci de miliarde pentru apărare, dacă nu poți să te folosești de el! Un regiment de infanteriști marini ar curăța dealul ăla de rahat mai bine decât Iwojima...

Ali al Faker reapăru. De data asta era surâzător. Când Malko închise, îi trecu brațul pe după umeri.

— Ați fi putut face un masacru acolo. Sunteți un bărbat tare curajos.

— Mulțumesc, spuse Malko, dar asta nu l-a salvat pe William Schackley.

Omanezul îl lăsă.

— Nu vă mai gândiți la asta. Cred că sunt pe cale de a găsi o soluție. Pentru moment, dumneavoastră și prietenii dumneavoastră aveți nevoie să vă destindeți puțin.

Malko îl urmă, întrebându-se ce înțelegea el prin „soluție". Precedentele soluții se terminau toate în același mod. Prin eliminarea fizică a lui Malko și a americanilor.

Capitolul XVII

Ieșind din birou împreună cu Malko, Ali al Faker se găsi față în față cu Chris Jones și Milton Brabeck, care abia îi adresară o privire. Cele două gorile păreau că tocmai terminaseră o luptă inegală cu o betonieră. Acțiunea lăsase urme de sânge cam peste tot pe hainele cu care erau îmbrăcați, ca și pe fețe. În plus, aerul lor feroce nu promitea nimic bun.

— Dar prietenii dumneavoastră sunt răniți! exclamă omanezul. Avem o infirmerie aici.

Imediat ce dădu un ordin unuia dintre pakistanezi, Marjorie apăru, somptuoasă într-un taior verde pe care cădea în cascade părul lung, desfăcut. Se apropie de grup.

— Sper că prietenii tăi nu-mi poartă pică pentru acum câteva zile. Eram puțin nervoasă.

Chris Jones îi adresă un zâmbet ucigător.

— Dacă ticăloasa asta se apropie, îi stâlcesc mutra.

Chiar nu era momentul pentru ofense... Dar Malko îl înțelegea pe Chris. Revăzu hoarda șiiților care urlau, pietrele care cădeau, cuțitul înfipt în coastele lui Taher. Groază. Aici, era o altă lume care nu se gândea decât la bani și la sex. O filipineză minionă cu o bluză albă super-mulată se apropie de Chris și îl luă blând de braț.

— Excelența Sa mi-a cerut să vă conduc la infirmerie, anunță ea cu o voce blândă. Urmați-mă.

Cele două gorile ascultară, destul de încordați însă. Rămas singur, Malko culese de pe un platou un pahar de Moët și se amestecă în mulțimea invitaților.

Zări la intrarea în grădina de iarnă o rochie roșie, străbătută de pete negre. Era Farida. Se afla în mijlocul unui grup de mătușici împodobite precum brazii de Crăciun. Chiar și ea purta la urechi niște cercei cu smaralde, care probabil că

echivalau cu salariul pe zece ani al unui pakistanez. Femeia îl zări pe Malko și se încordă.

Acesta rămase discret la distanță, observând mulțimea. Câțiva străini, multe tinere frumoase. Într-un colț, avu stupefacția să-l descopere pe Manoucher Farmayan! Iranianul era instalat pe o banchetă, protejat de trei gărzi de corp, cu ochii mari fixând pământul. Susanna Rawlings stătea în picioare lângă el, conversând cu un omanez îmbrăcat în abaya și care o sorbea efectiv din ochi.

Malko fu tentat să îi transmită iranianului ceea ce gândea, dar ce folos! Ar fi început un nou război mut. Se bucură de absența gorilelor pe care i-ar fi fost dificil să le împiedice să îl stranguleze...

Ce căuta aici? Malko îl credea cumva certat cu Ali al Faker. Hotărât lucru, toată lumea mințea.

Un gând dureros îi fugi către Taher. Corpul îi fusese sfâșiat de șiiți. Și toate astea pentru nimic. Se simți dintr-o dată înspăimântător de frustrat și ușurat. Chiar încercase imposibilul pentru a-l salva pe William Schackley.

Nimeni nu ar fi putut face mai mult sau mai bine.

Dar gustul amar al eșecului îi rămânea totuși în gură. Ce se va întâmpla cu ostaticul american? Ar fi putut să parieze că diplomați nu vor reuși să-l elibereze cu mijloacele lor. Odată lucrurile calmate puțin, ar fi fost transferat discret în Iran.

Un sfârșit abominabil care oscila între tortură și proces public.

Farida îl smulse din gândurile sale, ieșind din mulțime.

— Ce faci aici? îi șuflă ea.

— Nu era prevăzut să vin, spuse Malko.

Ea îi aruncă o privire bizară.

— Se spune că a avut loc un incident ciudat în orașul șiit, cu focuri de armă și tot tacâmul. Tu erai?

— Da, spuse Malko.

— Și... ce s-a întâmplat?

— Nimic, spuse Malko. A murit un prieten.

— Oh, dar asta e oribil...

Ali al Faker reapăru cu un pahar de Gaston de Lagrange în mână.

— Văd că o cunoști pe cea mai frumoasă femeie a serii, exclamă el.

Jenată, Farida se eschivă aproape imediat. Malko profită pentru a întreba:

— Credeam că nu sunteți în relații prea bune cu Manoucher Farmayan.

Omanezul dădu din umeri.

— Așa și este. Dar a insistat să vină pentru a-mi cere autorizația să părăsească Omanul. I-am dat voie. Și apoi, femeia care îl însoțește este atât de drăguță...

Al Faker părea că nu se gândește decât la asta. Îl luă pe Malko de braț și îl trase afară din grădina de iarnă.

— Serata asta începe să mă enerveze! Veniți, spuse el apucând un nou pahar de Gaston de Lagrange.

Hotărât lucru, omanezii apreciau lucrurile bune din viață. Malko îl urmă și ajunseră într-un culoar unde se deschideau mai multe uși, fiecare dintre ele având câte un geam vitrat. Părea a fi un culoar de închisoare. Ali al Faker îl împinse pe Malko în fața primei uși.

— Priviți!

Malko se apropie. Camera era amenajată ca o cabină de avion! Cu fotolii extensibile și o stewardesă! O filipineză goală pușcă, îngenuncheată în fața unicului „pasager" tocmai îi administra o felație conștiincioasă. Malko se întoarse pentru a întâlni privirea omanezului.

— Nu aduc aici decât pe cei mai buni prieteni ai mei! îi explică acesta. Marjorie a avut ideea acestor camere ale dragostei.

— Nu sunt prietenul dumneavoastră, obiectă Malko.

Omanezul îi puse mâna lui puternică pe umăr și izbucni într-un râs în hohote.

— Nu, chiar mi-ați cauzat multe probleme! M-ați forțat să încerc să vă și omor! Dar sunteți un om de onoare și curajos. Vă stimez mult. Și acum, aveți nevoie să vă destindeți. Ca și mine, de altfel.

Deschise ușa următoare. Un sicriu deschis se odihnea pe un soi de estradă, vegheat de două bocitoare acoperite de voaluri transparente care oricum nu acopereau mare lucru... Ali al Faker se lungi în sicriu. Imediat, cele două bocitoare începură să lucreze la el, cu scopul de a-i da ceva viață...

Rămas singur, Malko se întrebă dacă nu cumva e cazul să se întoarcă, dar ca de fiecare dată când se aflase aproape de moarte, pântecele îi ardea. Examină camera următoare. Era ocupată de un șeic cu un membru impresionant care pompa alternativ în cele două crupe care i se ofereau, cambrate și bronzate. Proprietarele era îngenuncheate pe o mini-plajă cu

nisip adevărat. Ceva mai departe, era o falsă indiancă în sa
ce primea omagiul unui omanez.

Malko ajunse la ultima cameră care era goală.

O galerie de oglinzi. Era imposibil să-i evaluezi dimensiunil
exacte. În mijloc se găsea un pat rotund cu aşternuturi albe
Malko intră. O dulce muzică clasică se auzea peste tot
Rămase pe loc până când o voce invizibilă spuse dulce, î
engleză:

— Lungiţi-vă.

Se simţea puţin idiot, dar ascultă. Imediat, unul dintr
panouri pivotă, dezvăluind o fermecătoare filipineză cu
enormă gură roşie. Multiplicată la infinit din cauza oglinzilor. N
se vedea decât această gură senzuală, rotundă şi cărnoasă
Se aşeză peste cea a lui Malko şi, cu o mână, posesoarea e
— o filipineză, îi închise ochii. Simţi mâini care îl dezbracă
Descoperi o a doua creatură de vis, minusculă, având ca unic
îmbrăcăminte un voal.

Prima îl luă pe Malko cu gura. Apoi, oglinzile începură să s
rotească foarte încet, într-un balet feeric şi nebun de mâini, guri
sexe multiplicate la infinit. Filipineza cu vălul se lungi pe e
strivindu-şi sânii de sexul lui întărit, urcând puţin câte puţin. Apo
îl încălecă, membrul ajungându-i departe în pântece. Se op
pentru ca bărbatul să nu ejaculeze. Cea de-a doua îl făcu p
Malko să coboare din pat şi îi luă locul, aşezată pe burtă, c
mâinile şi picioarele încrucişate. Colega ei îi legă cele patr
membre cu ajutorul unor curele. „Victima" ridică crupa într-
ofrandă fără echivoc. Exista cu siguranţă şi puţin romantism î
aceste legături, dar partea ludică şi erotică era cea care îl inflam
pe Malko. Se afundă fără nici cel mai mic efort în floarea care i s
oferea. Imediat, cea de a doua filipineză veni şi se lipi de el. Er
uşoară ca o floare. Cu suplеţea unui şarpe, începu să-i facă u
masaj pe tot corpul, strecurându-şi mâinile între Malko şi coleg
ei. Bazinul îi era strâns lipit de şoldurile bărbatului, acompaniin
loviturile acestuia cu mici împunsături care îl afundau de fiecar
dată puţin mai mult în prietena ei. Şi progresiv, această crup
musculoasă şi nervoasă începu să-i impună lui Malko un ritm di
ce în ce mai rapid... Oglinzile îşi accelerară rotirea, scindând într-u
puzzle afrodiziac cele trei corpuri înlănţuite.

Muzica încetase, lăsând locul gâfâielilor şi gemetelor une
mulţimi întregi. Malko avea senzaţia că sunt zeci de oameni î
cameră, până în momentul în care realiză că existau difuzoar

care le amplificau suspinele. Atunci când explodă în adâncurile primitoare ale filipinezei, fu ca și cum sute de persoane juisau în același timp...

* * *

Ali al Faker își regăsise deja demnitatea atunci când Malko îl reîntâlni în salonul mare cât sala de așteptarea a unei gări. Farida îl observa de la distanță, cu o privire arzătoare. Malko veni către ea.

— Unde ai fost?

Vocea tinerei vibra de furie.

— Cu gazda noastră, spuse el.

Femeia își compuse o mină ironică.

— Ai fost jos, în bordelul lui! Toată capitala e la curent. Oamenii vorbesc, să știi...

Îi întoarse ostentativ spatele și se îndepărtă. Ali al Faker i se alătură lui Malko și îl luă afectuos de braț.

— M-am gândit acolo jos. Părăsiți Omanul, spuse el pe un ton confidențial. Nu veți ajunge la nici un rezultat.

— *Nu atât timp cât William Schackley va fi aici.* Mai devreme, m-ați lăsat să înțeleg că aveți o soluție, o idee?

Ali al Faker scutură din cap.

— Da. Trebuie să mă întâlnesc mâine dimineață cu Maiestatea Sa. Dar sunt practic foarte sigur că nu va face nimic. Vă voi suna după întâlnirea mea cu el. Nu vă mișcați din cameră.

— Mulțumesc, spuse Malko fără a-i da crezare prea mult.

— În seara asta, în orașul șiit, ați provocat o adevărată răscoală, remarcă omanezul. A trebuit să mă folosesc de toată influența mea pentru ca dumneavoastră și prietenii dumneavoastră să nu fiți arestați când plecați de la mine.

— Era treaba poliției omaneze, făcu Malko puțin sec.

Ali al Faker nu răspunse, însoțindu-l până la intrare, acolo unde îl așteptau cele două gorile.

— Parcă era vorba de o infirmerie! oftă Chris Jones voios.

— De ce? spuse Malko.

— Nu am văzut niciodată infirmiere topless, râse și Milton Brabeck.

— Pe mine m-au dezbrăcat pentru a mă pansa la frunte, spuse Chris Jones.

Asta era ospitalitatea arabă.

* * *

Malko se învârtea în cerc precum un urs în cuşcă, pândind telefonul. Era deja ora unsprezece şi nu avea nici o veste de la Ali al Faker. Cotidianul „Oman Daily Observer", cel care nu relata decât evenimentele agreabile Maiestăţii Sale, nu sufla o vorbă despre incidentele din oraşul şiit. Încercase în zadar să o contacteze pe Susanna Rawlings, cu scopul de a se informa despre proiectele referitoare la plecarea lui Farmayan. Sătul de aşteptare, anunţă la recepţie şi coborî în hol, acolo unde se găseau deja Chris Jones şi Milton Brabeck. Acesta din urmă, cufundat în broşura lui de la Air France, privea cu tristeţe tarifele pentru tineri care coborâseră cu douăzeci până la treizeci şi cinci la sută. La preţurile astea, nu-ţi mai rămânea decât osteneala de a te urca în avion.

— Ce păcat că nu mai avem douăzeci şi cinci de ani! făcu el.

— Ce faceţi? întrebă Malko tăindu-i scurt divagaţiile.

— Domnul Grinnel a cerut să trecem să-l vedem. Trucuri administrative.

Odată gorilele plecate, Malko se instală pe una din canapelele imense de piele din hol. Nu era mai vesel decât în camera lui, dar Susanna Rawlings ar fi coborât şi atunci ar fi putut să afle mai multe. Ambasadorul Statelor Unite ceruse audienţă la ministrul Afacerilor Externe şi telexul probabil că se înroşise între Washington şi Oman. Soarta lui William Schackley devenise o afacere de stat.

* * *

Manoucher Farmayan se trezise îngrijorat. Pentru a-şi limpezi creierul, începu să se bărbierească şi să-şi tundă cu grijă barbişonul. Prietenul său Ali al Faker fusese prea amabil şi prea liniştitor cu o seară mai devreme. Îi mai ceruse încă o dată autorizaţia de a părăsi Omanul şi acesta îi promisese că va susţine cererea lui în faţa sultanului, chiar în această dimineaţă. Iranianul se simţea în siguranţă la etajul al nouălea al hotelului *Al Bustan*, dar nu putea rămâne închis în cameră pentru tot restul vieţii. Susanna Rawlings intră în sala de baie decorată cu marmură bleu de Brazilia şi aruncă o privire dezgustată la pliurile de grăsime care atârnau pe abdomenul iranianului. Acesta se bărbierea întotdeauna cu bustul gol.

— Pentru că nu am altceva de făcut, propuse ea, o să clasez pietrele după mărime, pentru o estimare.

— Dacă vrei tu, spuse Farmayan.

Cu un prosop în jurul taliei, merse la cufărul unde erau pietrele, furios pe el însuşi. Dacă ar mai fi putut să o aducă pe Susanna Rawlings în patul lui, atunci timpul ar fi trecut mai repede. Scoase din seiful blindat cele două cutii pline de rubine şi smaralde şi le întinse Susannei.

— Sunt în birou, preciză ea.

Farmayan îşi reluă ajustarea barbişonului, după care dădu câteva telefoane la Paris, Atena şi Beirut. Începea să se simtă înconjurat. Avionul îi era parcat la hangarul regal împreună cu cele două ale sultanului: un VC 10 şi un DC 8. Era supravegheat de garda regală şi nu putea nici măcar să ajungă la el.

Alese o cămaşă de mătase mov şi se îmbrăcă cu grijă. Îşi luă apoi o ţigară şi contemplă prin fereastra apartamentului cerul de un albastru fără nici un fel de pată. *Timpul* nu se schimba niciodată în Oman timp de opt luni pe an... Cum nu mai avea nimic de făcut, îl sună pe Iradj Kosrodar. Acesta nu-i mai vorbise de când planul lor comun eşuase. Avea impresia că însărcinatul cu afaceri îl ocoleşte. Din această cauză fu încântat să audă vocea diplomatului iranian. Neobişnuit de *caldă*.

— *Salam aleykoun!*

— *Aleykoun salam*, replică Farmayan. Ce mai faci, fratele meu?

— Foarte bine, foarte bine, afirmă iranianul. Mă pregătesc să merg la Teheran pentru o consultaţie.

— Nimic nou în afacerea noastră?

— Nimic, din păcate. Dar se va aranja. *Inch Allah*. Îţi telefonez la întoarcere.

Manoucher Farmayan închise perplex. Iranienii aveau toate motivele să fie satisfăcuţi. Aveau armele. ostaticul nu fusese livrat americanilor şi probabil că vor reuşi să-l scoată din Oman. Cât despre el, era cam în afara jocului din cauza masacrului pe care îl provocase la Beirut. Şi încă mai puteau să-i întoarcă spatele...

Pentru a-şi dezmorţi picioarele, ieşi din apartamentul chinezesc cu scopul de a face turul palierului circular care domina holul hotelului. Trei sute de metri de mers prin faţa

ușilor închise, pentru că era singurul ocupant al etajului... Ajunse în fața unuia dintre cele șapte ascensoare care deserveau etajul și se opri stupefiat.

Cele două gărzi de la Palat care îl păzeau, nu mai erau acolo! Era pentru prima dată când constata o asemenea lipsă de disciplină. Poate că era ora schimbului. Merse puțin mai repede către ascensorul următor.

Tot nimeni.

Pulsul i se acceleră. Aproape că alergă până la ascensorul numărul șapte, cel care deservea apartamentul personal al sultanului Quabouz. Nici o gardă. De data asta, își dădu seama că se petrece ceva anormal. Manoucher Farmayan parcurse tot etajul, fără a întâlni ființă de om. Inima bătea să-i spargă pieptul și acesta nu era singurul efort al acestei curse neprevăzute.

Ajunse la camera unde se odihneau gărzile regale. Goală. Nici o armă, nici urmă de vreun echipament. Ieși din ce în ce mai înnebunit. Încerca să înțeleagă ce se întâmplă. Etajul trebuia păzit în orice circumstanțe, cu scopul de a nu permite nimănui să vină să pună microfoane sau o bombă cu explozie întârziată... Deci trebuia un ordin personal al sultanului sau al responsabilului cu securitatea, pentru ca gărzile să fie îndepărtate! Manoucher Farmayan, cu un nod în gât, intră în apartamentul său, merse la sertarul biroului și îl deschise. Rămase împietrit, cu stomacul întors din cauza angoasei. Pistoletul său de calibrul 11,45 care stătea dintotdeauna acolo, dispăruse.

Se ridică, cu gustul morții răspândit în gură.

Toate astea erau de foarte, foarte rău augur. Etajul gol era sinistru, în ciuda luxului meticulos. Traversă biroul și ajunse în camera în care ar fi trebuit să lucreze Susanna. Un nou șoc. Tânăra femeie nu era acolo! Și nici pietrele prețioase.

Manoucher Farmayan se sprijini de perete: capul îi vâjâia. Nu mai putea să creadă într-o serie de coincidențe. Foarte repede, își puse ordine în gânduri. Omanezii și americanii nu prea aveau mare lucru de împărțit cu el. Singurii care puteau fi periculoși erau iranienii. Sări la telefos și ceru operatorului.

— Aș dori 763976 la Teheran, spuse el. E urgent.

Era singurul om care îl protejase întotdeauna. Un prieten sigur. Apoi, începu să o caute pe Susanna Rawlings.

* * *

Un Range Rover purtând placa verde cu roşu a palatului ocoli hotelul *Al Bustan* şi opri în faţa terasei care domina piscina, în faţa culoarului care ducea la ascensorul numărul 7. O alee circulară permitea vehiculelor să întoarcă în jurul hotelului. În felul ăsta, atunci când venea, sultanul putea să urce direct în ascensorul care îi era rezervat şi care nu funcţiona decât cu o cheie specială.

Nici măcar personalul hotelului nu o avea.

Cinci bărbaţi coborâră din Rover. Purtau ţinută de luptă de care erau agăţate grenade, cartuşiere şi arme. Cel care îi comanda, un bărbos înalt, întoarse cheia în locaşul prevăzut la lift, şi se afundară cu toţii în cabina spaţioasă.

Aparatul urcă spre etajul al nouălea. Cu excepţia unui grădinar pakistanez, nu-i văzuse nimeni.

Ascensorul se opri la nouă. Şeful îşi dădu jos de pe umăr pistolul-mitralieră Bren şi ieşi primul din cabină. O femeie îl aştepta. Într-un taior clasic, cu ochelari negri şi un sac pe umăr. Şeful întrebă în arabă:

— Unde e?

Femeia întinse braţul.

— Acolo, în apartamentul albastru. Nu e înarmat.

În momentul în care vorbea, Manoucher Farmayan ieşi din apartament, atras de zgomot. Scoase un strigăt strangulat.

— Susanna!

Femeia se întoarse, îi făcu semn cu mâna şi intră în ascensor în momentul în care uşa se închidea. Cei cinci bărbaţi, cu paşii atenuaţi de mochetă, alergară către iranian. Acesta din urmă, cu o exclamaţie de furie, se întoarse şi închise uşa, încuind-o. Apoi intră în cameră, smulse receptorul telefonului şi formă „0", numărul centralistei.

Nici un răspuns. Câteodată erau mai leneşi în a răspunde, dar niciodată pentru etajul ăsta. Formă din nou, fără nici un rezultat. O lovitură violentă se auzi la uşa din fericire încuiată. Aproape imediat, se auziră o serie de detunături înfundate, care proveneau cu siguranţă de la o armă echipată cu amortizor de zgomot. În jurul încuietorii apărură mai multe găuri. Telefonul suna în continuare degeaba. Manoucher Farmayan aruncă telefonul pe jos cu un strigăt speriat şi se refugie în altă cameră chiar în momentul în care uşile erau

deschise cu o lovitură de picior. Asta îi mai dădea câteva secunde de răgaz. Căută cu disperare o idee și formă din nou numărul de la recepție. De data asta i se răspunse.

— Aici Manoucher Farmayan. Sunt niște bărbați înarmați la etajul al nouălea, aruncă el cu o voce îngrijorată. Trimiteți repede oamenii de la securitatea hotelului.

Vocea calmă a managerului îi replică imediat.

— Nu vă fie teamă, domnule Farmayan, vom anunța imediat Palatul... Nu avem dreptul să intervenim pe etajul dumneavoastră...

Închise. Iranianul privea aparatul cu lacrimi în ochi. Îi era rău. Asta era sfârșitul. O operațiune ca asta nu s-ar fi putut desfășura decât cu aprobarea sultanului. Nimeni nu va interveni...

Detunături surde îl făcură să tresară. Lemnul ușii zbura în fâșii mici. Începuseră cu aceeași tactică. Manoucher Farmayan privea cu teamă cum găurile din jurul încuietorii se multiplică. Iranianul alergă la fereastră și privi afară; se afla la patruzeci și cinci de metri înălțime. Nu avea nici o șansă dacă ar fi sărit de acolo. Poate dacă ar fi avut aripi.

Un scrâșnet sinistru se auzi în spate și îi aduse aminte că ușa din lac albastru nu va mai rezista multă vreme. Se simțea vânat ca un animal. O a doua ușă dădea într-un dressing-room care comunica cu cealaltă cameră și cu holul circular al etajului. Dacă reușea să își creeze puțin avans, poate că ar fi reușit să ajungă la cele șapte ascensoare... În holul mare nu ar fi îndrăznit să-l execute... Se precipită, reușind să ajungă pe culoar.

O siluetă îi apăru în cale și inima încetă să îi mai bată. Unul dintre bărbați rămăsese de pază și îl opri pe Farmayan cu o lovitură bine plasată cu patul armei. Iranianul căzu ținându-se de burtă, vomitând de durere pe mocheta albastră. Se rostogoli la pământ, chelălăind precum un câine bolnav.

Simți cum este ridicat și se găsi în fața unui bărbat care i se adresă în farsi.

— Manoucher, am venit să răzbunăm moartea camarazilor noștri de la Beirut.

— Am acționat din ordinul lui Montazeri, strigă el. Vă jur, puteți verifica. Nu mă atingeți! Îl cunosc pe Ayatolahul Komeiny. Veți fi pedepsiți!

Celălalt scutură din cap și spuse în șoaptă:

— Eşti un câine! Dezonorezi Revoluţia Islamică!

Farmayan se gândi că îi vor descărca în abdomen întreg încărcătorul pistolului mitralieră. Instinctiv, îşi încordă muşchii. Numai că bărbatul dădu un ordin şi oamenii săi începură să îl tragă pe Manoucher Farmayan. Acesta se lăsă la pământ cu scopul de a-i mai întârzia, zbătându-se cât de tare putea. Nimeni nu se gândea să-l lovească. Trebuia să fie viu pentru a putea îndura supliciul. Şi mai ales conştient.

Înţelegând ce urmau să-i facă, Manoucher Farmayan începu să urle precum o sirenă, alternând ameninţările cu rugăminţile, fără a-şi îndupleca nici măcar o secundă călăii. Centimetru cu centimetru, continuau să-l tragă către destin.

Capitolul XVIII

Malko ridică privirea atunci când auzi urletele de porc dus la abator, care se auzeau din înaltul imensei cupole a atriumului. Mai întâi nu văzu nimic special, apoi, o masă confuză apăru într-una dintre deschizăturile care dădeau în culoarul circular de la etajul al nouălea.

Era dificil să distingă ce se petrecea. Strigătele continuau. Lucru ciudat, holul se golise și realiză că el era singurul ocupant al canapelelor de piele răspândite peste tot în jurul fântânii centrale. Hotelul devenise castelul Frumoasei din Pădurea Adormită... Chiar și portarul, nelipsit în alte circumstanțe, și lustragiul dispăruseră.

Zări brusc un cap și apoi un corp care se încadra în ogiva de la etajul nouă. În ciuda distanței, reuși să distingă craniul chel al lui Manoucher Farmayan. Neputincios și oripilat, văzu cum iranianul este împins puțin câte puțin în gol de niște mâini invizibile. Se agăța cât putea de mozaic, atârnând cu capul în gol și urlând cuvinte de neînțeles. Malko se precipită la recepție și îl găsi pe angajatul libanez retras în biroul lui.

— Ați văzut ce se petrece la etajul al nouălea? întrebă el.

Omul îl privi afectat.

— Da, domnule. Dar asta nu vă privește pe dumneavoastră și nici pe mine.

Gentil, îl împinse afară din birou și închise ușa. Malko ridică privirea. Manoucher Farmayan, cu cămașa sfâșiată, atârna aproape în întregime în gol. Ca și cum asasinii voiau să-i prelungească în mod sadic teroarea. Trebuiau să-l țină de picioare. Mâinile i se zbăteau în încercarea zadarnică de a se agăța de ceva.

Apoi, dintr-o dată, porni înainte.

Timp de o fracțiune de secundă, dădu impresia că planează. Apoi, se răsturnă în cădere cu mâinile înainte și un urlet

atroce se auzi timp de mai bine de două secunde. O eternitate. În cădere se mai întorsese o dată și lovi cu spatele podeaua de marmură albă a holului. Zgomotul fusese oribil.

Malko întorsese privirea. Liniștea se lăsă dintr-o dată. Se apropie de ceea ce mai rămăsese din Manoucher Farmayan. Iranianul explodase literalmente din cauza șocului, cu mărunțaiele împrăștiate pe mai mulți metri în jur, un picior întors într-un mod grotesc, cu fața transformată într-o masă sângerândă. O oroare. O mare de sânge începea să se lățească pe marmură.

La etajul al nouălea nu se vedea nimeni.

Malko se precipită către camera sa pentru a-și lua arma. Această execuție sălbatică și brutală implica neutralitatea gărzilor de la etajul sultanului. Ori, Ali al Faker tocmai se întâlnise cu el. Nu putea fi doar o coincidență... Ieșind din camera lui, sări într-un ascensor, băgă cartuș pe țeavă și apăsă pe butonul cu numărul nouă. Unde se găsea Susanna Rawlings? Ce i se întâmplase tinerei englezoaice... Ușile se deschiseră. Cu pistolul în mână, alergă către apartamentul ocupat de Farmayan și văzu ușile străpunse de gloanțe. Intră și verifică: nu era nimeni.

Nici urmă de Susanna. Seiful era deschis și dezordinea domnea peste tot. Ajunse din nou la lift, întrebându-se cine pe cine trădase.

Holul era în continuare gol. Rămășițele lui Manoucher Farmayan nici măcar nu fuseseră acoperite cu ceva. Ocoli recepția și intră în sala celor care se ocupau cu securitatea. Două gărzi în civil se aflau înăuntru. Liniștiți.

— Ați văzut ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Da, domnule. Am dat alarma. Palatul ne va trimite întăriri.

— Cine a făcut așa ceva?

— Mai mulți bărbați înarmați. Teroriști. Nu au părăsit încă hotelul, dar nu știm exact unde se află în acest moment. Sunt atâtea ascunzători. Dar nu vor putea să fugă, sunt deja două mașini de poliție care le blochează mașina...

Malko ieși din încăpere, din ce în ce mai perplex. Formă numărul de la linia directă a lui Clan Grinnel și îi relată ceea ce tocmai se întâmplase.

— Vino aici, făcu el. Mă întreb ce ascunde asta.

Abia închisese că recepționerul apăru în mod miraculos și se apropie de el.

— Domnule, sunteți chemat la telefon.

Luă celălalt receptor. Era vocea dulce a Susannei Rawlings.

— Malko? Te-am căutat peste tot în hotel. Unde ești?

— Știi ce s-a întâmplat?

— Bineînțeles! Voiam doar să-ți spun la revedere...

— Pleci? Unde?

Ea râse cu poftă.

— O să-ți explic toate astea. Vino să mă vezi. Sunt la sauna rezervată femeilor. Gardiana te va lăsa să treci. E o prietenă de-a mea. Vino repede, adăugă ea misterios, dacă nu, riști să fie prea târziu...

Malko preferă să nu lase nici un mesaj la recepție pentru Clan Grinnel. Coborî în grabă scările până la sala de gimnastică. Aceasta se găsea la nivelul piscinei și nu era frecventată decât de omanezii bogați care veneau aici să transpire elegant.

O tânără îl primi zâmbindu-i complice și îl conduse către un vestiar ce dădea către o saună.

— Lăsați-vă lucrurile acolo, făcu ea. Domnișoara Rawlings este înăuntru.

Malko se dezbrăcă și rămase doar în slip. Înveli pistolul într-un prosop și împinse ușa de la saună. Lungită pe una dintre planșe, goală pușcă, Susanna îl contempla zâmbitoare.

— Intră și închide ușa, spuse ea, altfel se va face frig.

* * *

Înăuntrul cabinei din lemn de pin domnea o căldură sufocantă. Malko zări așezate lângă tânăra englezoaică, cutiile care conțineau smaraldele, rubinele și pistolul femeii. Aceasta zâmbi în momentul în care văzu teava pistolului extra-plat al lui Malko.

— Văd că ești prudent, spuse ea. Vino, îți fac loc...

Întinsese prosoape pe planșele de lemn. Malko nu se putu împiedica să o admire. Sâni splendizi, șolduri în formă de amforă, coapse lungi și cărnoase, totul la ea respira senzualitate. Mai puțin ochii albaștri.

— Ce faci aici? întrebă el. Cine l-a omorât pe Manoucher Farmayan?

— Aștept să iau avionul, spuse ea. Printr-o favoare specială

a Palatului, am putut obține un acord de părăsire a țării. Plec peste trei ore cu o cursă spre Djeddah de unde voi lua un Airbus al Companiei Air France. În seara asta voi fi la Paris. Proaspătă și odihnită pentru o serată agreabilă.

Vorbea pe un ton vesel, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Cine l-a omorât pe Manoucher Farmayan? repetă el.

— Prietenii lui iranieni.

— Din cauza masacrului de la Beirut?

— Nu. Au descoperit că le revânduse rachetele Tomahawk la un preț de cinci ori mai mare decât le luase de la americani. Nu prea îl aveau la suflet. A câștigat peste șaizeci de milioane de dolari pe spatele lor.

Malko nu-și revenea.

— Cum au aflat așa ceva?

Ea îl privi zâmbind fără a răspunde. Pe Malko îl trecură fiori reci pe spate.

— Eu am fost însărcinată să trimit ordinele de virament către cele două părți, explică ea cu simplitate.

— Ești într-adevăr o ticăloasă oribilă, murmură Malko. De ce?

Susanna își scutură părul roșcat.

— Pentru un motiv foarte bun. Ăsta.

Arătă cutiile cu pietre prețioase.

— Nu înțeleg. Nu puteai pur și simplu să i le iei?

Tânăra englezoaică zâmbi ironic și amar în același timp.

— Nu îl cunoști pe Farmayan. M-ar fi urmărit peste tot în lume. Și oricum, pașaportul meu era la el. Am încercat să tratez cu voi pentru a putea pleca de aici. Eram gata să-mi asum riscul de a-l lăsa în viață în urma mea. Nu ați acceptat, obligându-mă să mă debarasez de el. Dețineam o informație pe care prietenii mei englezi erau gata să mi-o plătească foarte scump. Banii și posibilitatea de a pleca de aici. Plus eliminarea lui Farmayan de către propriii lui prieteni. De ce l-aș fi iertat pe porcul ăla?

„...și pentru că voiam să evit o confruntare sângeroasă, i-am luat arma și i-am condus pe ceilalți la el."

— Ești abominabilă, spuse el.

Ea se întinse.

— Ești nedrept, dar o să-ți dovedesc că totuși mă placi.

— Cum?

— Știi de ce ți-am dat întâlnirea asta la saună?

— Nu.

— Pentru că comando-ul care l-a eliminat pe Farmayan are ordin să te omoare și pe tine.

Ochii ei spuneau că nu minte câtuși de puțin. Simți cum i se contractă stomacul.

— Pe mine? De ce?

Susanna zâmbi angelic.

— Este marea curățenie de primăvară. În țara asta în care totul merge ca pe roate, sultanul e de părere că ai cam făcut ceva dezordine. El și Ali al Faker au hotărât să-l lichideze pe Farmayan și pe tine, după care să-i doboare pe asasinii voștri cu ajutorul oamenilor gărzii regale.

„...după care nu le va rămâne decât să-l declare pe Clan Grinnel persona non grata și să-l expedieze în Iran pe William Schackley. Și Omanul își va regăsi liniștea."

Malko îl revăzu pe Ali al Faker, în seara precedentă, sfătuindu-l să plece... Totul era deja hotărât... Omanezul încercase să-l ajute în felul lui... Și Clan Grinnel venea acolo. Risca să fie și el masacrat.

— Știi unde se află în momentul de față asasinii? întrebă el.

Ea dădu din cap.

— Nu am nici o idee. Probabil că scotocesc prin hotel. Dar aici e rezervat femeilor și nu riști nimic.

Ea se aplecă spre el, strivindu-și sânii umflați de pieptul lui gol, cu un aer de pisică languroasă.

— Ar trebui să profităm de aceste momente de pace, murmură ea. Cine știe ce ne va rezerva viitorul? Poate că nu ne vom mai vedea niciodată. Măcar să ne despărțim cu o amintire plăcută.

— Cu condiția ca tu să fii așa ceva.

— Ticălosule!

Ea îl ciupise cu toată puterea. Ochii îi străluceau.

Malko nu mai avu timp să reacționeze.

Ușa saunei se deschise brusc. Inima i se opri de teamă. Era tânăra de la intrare.

— Repede. spuse ea. Vor veni aici. S-au dus să caute o femeie pentru a vedea dacă e cineva aici. I-am mințit...

Susanna se întoarse către el ca o pisică furioasă.

— Foarte bine, te vor omorî!

Era nebună de furie pentru că el refuzase ultima lor întâlnire.

Malko se ridică în picioare.

— Câți sunt? o întrebă el pe Susanna.

— Du-te și întreabă-i, făcu ea.

Palma plecă atât de repede că Susanna *nici măcar nu o* văzu venind. Capul i se lovi de placa de lemn și privirea i se înceţoșă.

— Fiu de curvă, murmură ea, o să-ți smulg boașele.

Vru să-și ia pistolul, dar Malko îl îndepărtă și o apucă de gât cu mâna stângă, comprimându-i carotida. Ochii îi erau acum acoperiți de irizații verzui.

— Susanna, spuse el. O să mă ajuți sau te voi folosi pe post de scut. Tu vei fi cea care va muri prima. Câți sunt?

— Șase, făcu ea cu o voce strangulată. Te vor omorî.

— Ce arme au?

Susanna îi aruncă o privire plină de ură și admirație în același timp.

— Pistoale-mitralieră. Pistoale.

Malko o lăsă și îi luă pistolul.

— Dă-mi-l înapoi, strigă ea.

Ieșise deja din cabina de saună și se îmbrăcă rapid. Susanna nu-l scăpa din ochi, ghemuită într-un colț. Când se îmbrăcă complet, Malko lăsă pistolul ei jos și ieși. Gardiana îl aștepta, moartă de frică. Deschise o ușă care dădea către un culoar îngust.

— Pleacă pe aici, spuse ea. Ei nu știu că eu am cheia.

— Unde duce asta?

— Vei ajunge în auditorium. După asta, faci ce vrei. Fii atent pentru că i-am auzit vorbind. Sunt peste tot împrejurul hotelului. Nu încerca să ieși.

— Mulțumesc, spuse Malko.

Porni pe culoar și femeia închise ușa în spatele lui. Era întunecat, liniștit și sigur, dar nu știa absolut deloc unde merge.

Important era să găsească un telefon și să-l alerteze pe ambasador: acesta era singurul în stare să oprească mașinăria care fusese pusă în funcțiune pentru a-l strivi. Planul omanezilor era simplu: trebuiau să șteargă orice urmă a operațiunii.

Rătăci ceva vreme pe culoare, fără a îndrăzni să schimbe etajul. Era plin de saloane absolut goale, pasaje de trecere, camere. Ajunse întâmplător chiar în fața piscinei și zări un tânăr bărbos cu o pușcă de asalt pe umeri. Bătu repede în retragere. Îi fu frică să se aventureze într-un ascensor care putea deveni o capcană mortală. Însă nu se putea întoarce nici

în coșmarul climatizat reprezentat de sauna de unde tocmai ieșise...

Se gândi brusc la bucătărie. Poate că intrarea acesteia era mai puțin supravegheată. Eventual, ar fi putut să se ascundă într-unul din vehiculele care făceau aprovizionarea. Refăcu în sens invers drumul pe care îl parcursese și găsi palierul cu liftul numărul trei, care îi servea ca punct de reper.

Inima îi bătea nebunește atunci când împinse ușa de oțel a bucătăriei. Trei femei tocmai ștergeau pahare. Traversă rapid încăperea, parcurgând cu privirea împrejurimile. Din nefericire, nu era nici un camion la vedere... Nu știa ce să facă. Un angajat al hotelului cu pielea foarte închisă la culoare se ivi lângă el cu un aer înnebunit. Era vizibil că scotocea prin bucătării. Îl zări pe Malko și se precipită spre el.

— Domnule, domnule, plecați...

Într-o engleză proastă, îi explică lui Malko faptul că directorul hotelului ceruse să fie evacuat subsolul unde se ascundeau teroriștii.

Asasinii nu voiau să existe martori atunci când îl omorau pe Malko... Acesta îi mulțumi negrului, îl lăsă să plece și reveni către bucătăriile de acum goale, cu tigăi abandonate care mai fumegau încă. Văzu un telefon și încercă să prindă fir cu orașul. Degeaba. Ar fi trebuit să încerce să sune dintr-o cameră sau dintr-un birou, dar era prea periculos. Se hotărî atunci să încerce o ieșire și se îndreptă către cea de serviciu. Intrarea principală se găsea undeva în dreapta lui, cu fântânile care încadrau parcarea. Dacă alerga către dreapta, avea o șansă să ajungă pe malul mării și apoi în satul Al Bustan... numai dacă adversarii lui nu se gândiseră și ei la asta. La dreapta ar fi dat direct peste ei.

Era aproape imposibil.

Se pregătea să intre din nou înăuntru pentru a căuta un telefon, când văzu o siluetă care trecea prin ușa de intrare.

Susanna Rawlings.

Purta doar o gentuță în mâna dreaptă și se îndrepta către parcare. În același moment, un bărbat ieși din spatele unui boschet cu un Kalașnikov în mână. Se găsea chiar în spatele englezoaicei.

Într-o fracțiune de secundă, Malko realiză că alianța veninoasă a acesteia cu omanezii, nu era decât o iluzie. Planul lui Ali al Faker era perfect și o includea și pe ea.

Bărbatul se pregătea să-i tragă o rafală în spate!

— Susanna! Fii atentă!

Malko nu se putu abține să strige. Tânăra se întoarse cu abilitatea unei cobre, ca și bărbatul de altfel. Malko văzu o barbă, o banderolă roșie și țeava Kalașnikovului îndreptată către el. Traseră în același timp. Rafala mitralierei făcu să sară bucăți de piatră, fără a-l lovi însă pe Malko. Bărbatul făcu un pas înainte și lăsă arma jos. Malko auzi un al doilea foc de armă. Apoi al treilea. Susanna Rawlings lăsase valiza și îl termina liniștită pe bărbatul care încercase să o omoare.

Acesta căzu. Femeia își puse pistolul la loc în sac și se precipită către parcare.

Nu mai ajunse niciodată acolo. Un al doilea asasin apăruse. Acesta trase o rafală aproape imediat, care păru că o seceră pe Susanna Rawlings. Cu un nod în gât, Malko o văzu pe englezoaică cum se răsucește în jurul propriei axe, cu corpul scuturat de impact. Ochelarii negri se sparseră, valiza asemenea și ea căzu în fântâna din stânga. Conținutul valizei se răspândi pe pământ și Malko zări foarte clar cum smaraldele și rubinele se împrăștie pe ciment. Bărbatul care o omorâse pe Susanna nu le băgă deloc în seamă. Reperase cadavrul colegului său și pe Malko.

Adăpostit în spatele Roverului, își termină încărcătorul în direcția lui, strigând în gura mare după întăriri.

Trei bărbați, apoi patru, ieșiră din hotel. Unul se duse către parcare și se strecură pe lângă un perete pentru a-l lua pe Malko din spate. Ceilalți patru înaintară, trăgând cu toate armele, pentru a-l forța pe Malko să se retragă în interiorul hotelului. Se retrase alergând către bucătării. Cei cinci asasini îi apărură imediat pe urme, încurajându-se cu strigăte sălbatice. Nu avea suficient avans pentru a-i pierde.

O rafală de proiectile, pulverizâ ușa pe care tocmai o închisese.

Capitolul XIX

Din oțelul inoxidabil al unei cratițe de bucătărie, un glonț ricoșă cu un țiuit ascuțit și străpunse un bazin care începu să curgă. Malko se întoarse. Primul dintre asasinii iranieni se afla la zece metri în spatele lui! Începu să alerge în zigzag printre casoletele de legume, mesele pe roți și cuptoarele care se găseau peste tot în bucătărie. Ajunse într-un culoar îngust care se înfunda într-un birou minuscul și trebui să se întoarcă.

Pentru a câștiga timp, apucă cu ambele mâini o masă pe rotile încărcată cu tot felul de mâncăruri și o trimise în direcția ușilor batante prin care urmau să vină urmăritorii. Primul care intră se lovi de ea, provocând un zgomot infernal de veselă, ceea ce îi oferi lui Malko câteva secunde prețioase. Acesta se lovi de un mic pakistanez slăbuț care venea în întâmpinarea lui și îl trânti la pământ. Când reuși să se ridice, pirpiriul dădu nas în nas cu unul dintre iranieni, care, fără nici o ezitare, îi trase o rafală de Kalașnikov în piept.

Privirea lui Malko fu atrasă brusc de un obiect roșu care trona pe perete. Era butonul sistemului anti-incendiu care îi fusese arătat cu două zile în urmă de către unul dintre bucătari. Dedesubt, pe o placă, scria: „Atenție, în caz de incendiu, apăsați pe acest buton și evacuați imediat bucătăria! Pericol de moarte!"

Apăsă fără ezitare butonul. Acesta începu să lumineze cu intermitență în timp ce o sirenă tocmai se declanșase și scotea un zgomot de infern. În momentul în care apăru primul dintre iranieni, trase asupra lui.

Un altul se feri și se ascunse în spatele unei mese enorme. În spatele acestuia, Malko auzea vociferările colegilor. Se apropie de ușă, la adăpostul unui dulap metalic de bucătărie, cu scopul de a-i împiedica pe adversari să înainteze. Aruncă o privire către ceasul Seiko. Se scurseseră deja patruzeci și șapte de secunde de când apăsase butonul roșu...

Mai trase încă două focuri. O rafală smulse aşchii din uşa de lemn care se găsea în spatele lui. Liniştea se lăsă din nou. Pentru a ajunge la el, iranienii trebuiau să parcurgă un spaţiu descoperit unde ştiau că vor fi doborâţi. Brusc, o uşă din oţel glisă încet în spatele lui Malko.

Avu doar timpul necesar pentru a se rostogoli în afară. Uşa de siguranţă contra incendiilor se închise cu un zgomot specific mecanismelor hidraulice, închizându-i înăuntru pe iranieni. Dacă bucătarul spusese adevărul, aceştia ar fi trebuit să moară asfixiaţi de dioxidul de carbon destinat stingerii unui eventual incendiu. Nu aveau timp fizic de a parcurge drumul înapoi până la uşa care se găsea în spatele lor de cealaltă parte a bucătăriei şi care se închidea în acelaşi timp.

Malko aşteptă să i se liniştească bătăile inimii până să îndrăznească să intre pe un culoar măturat de o muzică dulce. Puse un încărcător nou în pistol şi se îndreptă către ascensor, cu timpanele încă vibrând din cauza rafalelor de Kalaşnikov.

Ajunse în imensul hol, gol ca de obicei, în care domnea o linişte mormântală, tulburată doar de zgomotul fântânii. Cadavrul lui Manoucher Farmayan era încă acolo. Malko se duse la recepţie. Nimeni. Dădu peste trei bărbaţi în sala de securitate. Îl priveau ca şi cum ar fi venit de pe lună. Un libanez reuşi totuşi să vorbească.

— Domnule, credeam că aţi murit! Bărbaţii aceia vă căutau.

— Aţi chemat ajutoare?

— Da, da, afirmă libanezul. O patrulă a Gărzii regale e pe drum.

Malko şi angajatul ajunseră la intrarea în hotel. Patru Land Rover-uri soseau în viteză, pline de soldaţi înarmaţi până în dinţi. Primul dintre vehicule se opri în faţa maşinii iranienilor. Şoferul coborî şi se îndreptă către ei. Fără măcar să-i ceară să ridice mâinile, ofiţerul care comanda patrula îi goli încărcătorul pistolului în piept.

Sultanul era într-adevăr hotărât să facă ordine. Eliminarea fizică a iranienilor era ultima verigă al lanţului exterminărilor... În mod normal şi Malko ar fi trebuit să facă parte dintre cei morţi. Ofiţerul ajunse în faţa trupului Susannei Rawlings. Dădu un ordin şi oamenii săi lăsară în jos fusta tinerei femei. După ce aceştia îndepliniră ordinul, se îndepărtară şi ofiţerul începu să adune singur smaraldele şi rubinele care străluceau în soare...

Malko se găsea în faţa ofiţerului care comanda detaşamentul. Era un britanic. Cei doi bărbaţi se măsurară din cap

până în picioare și Malko văzu în privirea celuilalt o surpriză imensă, repede reprimată.

— Ce s-a întâmplat, domnule? întrebă britanicul. Ni s-a spus că hotelul a fost atacat de teroriști.

— Așa este, confirmă Malko. Au omorât persoana care se găsește în hol și pe această femeie. De asemenea, au încercat să mă omoare și pe mine. Din fericire, am putut să scap.

— Unde sunt acum?

— În bucătărie, spuse Malko. Cred că au murit.

— Au murit?

— Așa ar trebui. Numai dacă plămânii lor suportă dioxidul de carbon.

Îi relată ce se întâmplase. În acest timp, conduși de libanezul de la securitatea hotelului și înconjurați de soldații din gardă, ajunseră la etajul al treilea. Libanezul găsi întrerupătorul care deconecta sistemul anti-incendiu și puse în funcțiune ventilația, cu scopul de a evacua gazul mortal.

Cinci minute mai târziu, ridică și ușa anti-incendiu.

Cei cinci iranieni erau împrăștiați prin bucătărie, undeva în spatele ușii batante. Aveau chipurile vinețiu, precum toți oamenii morți prin asfixie. Armele erau împrăștiate în jur. Ofițerul gărzii fu șocat.

— Dezgustător...

Se întoarse către Malko.

— Vom merge să scotocim prin tot hotelul pentru a vedea dacă nu a mai rămas vreun criminal pe undeva. Aș dori să vă văd după aceea...

— Cu plăcere, spuse Malko.

* * *

Străduțele liniștite din Medina Quabouz erau de un calm absolut. Malko, la volanul mașinii sale, intră în grădina de la reședința însărcinatului cu afaceri iranian.

Gărzile se precipitară către el. Unul dintre ei îl recunoscu și îi ceru colegului să-l anunțe pe Iradj Kosrodar. Malko o luă pe urmele acestuia, fără ca celălalt să reacționeze în vreun fel. Iranianul bătu la o ușă și o deschise. Imediat, Malko îl dădu la o parte și intră în locul lui.

Iradj Kosrodar era așezat la birou. Păli când îl văzu pe Malko și se ridică, neștiind ce atitudine să adopte.

— Au murit toți, anunță Malko cu o voce rece. Oamenii dumneavoastră, Manoucher Farmayan, Susanna Rawlings. S-a terminat și pentru dumneavoastră.

— Nu înțeleg, bolborosi iranianul. Cine și ce s-a terminat?

Malko scoase de la centură pistolul aurit primit de la Ali al Faker.

— Viața, domnule Kosrodar.

Primul dintre gloanțe îl atinse pe iranian sub nas, iar al doilea în piept. Malko ocoli biroul și, pentru mai multă siguranță, îi mai trase un glonț în ureche, fapt care îl aruncă de pe scaunul pe care stătea.

Ieșind din birou, se lovi de cele două gărzi. Aceștia se dădură înapoi când văzură arma și intrară în birou. Malko urcă în mașină și întoarse. Înainte de a porni, luă pistolul de aur și îl aruncă lângă intrare. Era mai amuzant să semneze crima.

Cu semnătura lui Ali al Faker.

Cu inima aproape mulțumită, se îndreptă către autostradă. Povestea sa încă nu se terminase.

* * *

Poarta de la reședința lui Ali al Faker nu fusese încă reparată și Malko intră fără dificultate pe proprietatea acestuia. Rolls-ul alb era în fața intrării, cu șoferul la volan. Malko se lovi practic de omanezul care tocmai ieșea. Acesta din urmă avu o mișcare imperceptibilă de surpriză atunci când îl văzu, dar și-o reprimă imediat și îi adresă un zâmbet călduros.

— Ce surpriză plăcută!

— Plăcută, nu știu, replică Malko. Surpriză, fără îndoială. Totul a fost pus la punct pentru ca eu să nu mă aflu acum, aici. Îmi pare rău că sunt singurul supraviețuitor al planului de curățenie. Manoucher Farmayan e mort, Susanna Rawlings la fel, toți membrii comandoului au murit asfixiați. Aveți chiar și o mică primă...

— Ce vreți să spuneți? întrebă omanezul vizibil îngrijorat, invitându-l să intre.

— Iradj Kosrodar, făcu Malko. Tocmai l-am omorât cu pistolul pe care mi l-ați oferit cu atâta amabilitate...

Ali al Faker avu un gest de fatalitate.

— O armă e făcută pentru a te servi de ea și nu îmi pare rău pentru domnul Kosrodar. Eu sunt credincios și el nu

interpreta Coranul într-un mod care să-mi convină. Allah îi recunoaşte pe ai săi...

Ajunşi în birou, Ali al Faker îi adresă lui Malko un zâmbet cinic şi aproape tandru.

— Păreţi a fi indestructibil, domnule Linge! Mă bucur de asta. Ceea ce s-a petrecut nu a fost planul meu, ci al Maiestăţii Sale. A crezut că acţionează în conformitate cu interesele ţării noastre. Noi nu cerusem să fim amestecaţi în această afacere şi buna noastră credinţă era totală. Ori ajunsesem în situaţia de a ne certa şi cu iranienii şi cu americanii...

— Şi aţi ales să vă certaţi doar cu americanii, concluzionă Malko cu un zâmbet fără urmă de bucurie.

Ali al Faker aprobă cu o mişcare a capului.

— Cu americanii am sfârşit întotdeauna prin a ne înţelege.

Apăru un servitor, purtând o sticlă de Dom Perignon. O deschise şi umplu două pahare. Ali al Faker îl ridică pe al lui.

— Beau pentru supravieţuirea dumneavoastră absolut extraordinară, spuse el. Dacă într-o zi veţi dori să lucraţi pentru ţara mea, vom fi fericiţi să utilizăm un bărbat ca dumneavoastră.

Era ireal. Ciocnea cu bărbatul care complotase de două ori să-l omoare... Şampania îi păru lui Malko puţin amară cu toate că Dom Perignon-ul era dintr-un an excelent. În această parte a lumii, puteai să încerci să omori pe cineva, pentru ca peste cinci minute să te împaci cu el cu acelaşi entuziasm. Ali al Faker puse paharul jos.

— Pentru Kosrodar nu trebuie să vă faceţi nici o grijă. O să mă ocup eu de asta şi nu o aveţi nici o neplăcere. Iranienii ne sunt datori.

— Deci, le veţi înapoia ostaticul?

Omanezul dădu din cap afirmativ.

— Da, domnule Linge. Nu putem face altfel. Maiestatea Sa a primit un mesaj de la Teheran. Foarte ferm. Îl vor. Pentru ei, a devenit o chestiune de principiu. Puteţi părăsi Omanul cu capul sus. Aţi făcut chiar şi imposibilul pentru a-l salva pe William Schackley. Cei care v-au trimis aici ştiu că Maiestatea Sa a fost impresionată de curajul şi determinarea dumneavoastră. Pentru asta a hotărât să nu ţină cont de încălcările repetate ale legii omaneze. Acum trebuie să vă las. Dar, ne vom revedea înainte de plecarea dumneavoastră.

* * *

Un Bentley abordând pe aripa stângă steagul britanic staționa în fața hotelului Al Bustan. Soldații omanezi mai scotoceau încă hotelul în căutarea ipoteticilor teroriști. Malko îl găsi pe ofițerul britanic într-o conversație aprinsă cu John Abercrombie și Clan Grinnel. Omologul britanic al șefului rezidenței CIA apăruse în timpul absenței lui Malko. Clan Grinnel îl primi foarte călduros pe Malko:

— Ai avut un noroc chior, făcu el. Tipii ăștia chiar îți voiau pielea.

— Unde sunt Chris și Milton? întrebă Malko.

— Scotocesc prin hotel.

John Abercrombie îi adresă lui Malko un zâmbet crispat.

— Sunt fericit să vă revăd.

Cadavrul lui Manoucher Farmayan nu se mai afla în hol. Spălaseră chiar și marmura albă și doar o dală ceva mai înfundată mai amintea de moartea atroce a iranianului. Cei doi britanici se ridicară și își luară la revedere. Imediat ce fură din nou singuri, Clan Grinnel explodă:

— Ticălosul de Abercrombie știa totul încă de la început! Susanna Rawlings lucra pentru ei și l-a ținut la curent cu toate tranzacțiile.

— Nu știi ceea ce este mai frumos1, spuse Malko. Motivul acestui ultim masacru.

— E răspunsul celui de la Beirut?

— Deloc.

Îi comunică dezvăluirile Susannei Rawlings și beneficiul lui Manoucher Farmayan din afacerea rachetelor. Clan Grinnel era consternat.

— Verii noștri englezi își băteau joc de Farmayan! S-au folosit de Susanna Rawlings pentru a crește influența lor la Teheran, spunându-le de trucul ăsta și iranienilor.

Se îndepărtau de ceea ce era esențial. Malko spuse:

— William Schackley e pierdut, nu? L-am văzut pe Ali al Faker și mi-a confirmat și el.

Șeful rezidenței se încordă.

— Cred că da, mărturisi el. Nu mai putem să încercăm nimic. Sultanul a rămas surd la apelurile noastre și Departamentul de Stat și-a retras sprijinul. Nu e posibil să stricăm relațiile cu Omanul pentru a recupera un șef de rezidență

imprudent. Iranienii au jucat bine mutând presiunea asupra omanezilor. În plus, i-au convins și pe prietenii lor japonezi. La propunerea iranienilor, aceștia au semnat un acord cu omanezii pentru a ridica zece milioane de barili de petrol cu trei dolari peste prețul de pe piață.

Treizeci de milioane de dolari. Aceasta fusese răscumpărarea plătită de Iran Omanului pentru ostaticul american. Malko era foarte supărat gândindu-se că William Schackley era atât de aproape și totuși pierdut definitiv.

— Când mă gândesc ce i s-a întâmplat lui William Schackley, spuse Clan Grinnel, îmi vine o poftă nebună să-mi dau demisia din CIA.

Malko avea și el un nod în gât. Era mai mult decât eșecul unei misiuni...

— Imediat ce va fi posibil, veți părăsi Omanul împreună cu Chris și Milton, făcu americanul. Șederea dumneavoastră aici nu se mai justifică.

Malko prefera să nu fie de față atunci când William Schackley își va începe călătoria către infern.

* * *

Malko lăsă telefonul să sune de mai multe ori înainte de a se decide să răspundă. Nu mai aștepta nimic și se pregătea să petreacă seara singur.

Era vocea jovială și prietenească a lui Ali al Faker. Omanezul deborda de căldură.

— Mi-ar plăcea să petreceți seara asta la mine, spuse el. Vor mai veni câțiva prieteni.

— Chiar nu am chef să sărbătoresc, făcu Malko.

— Vă înțeleg, admise omanezul, dar am o surpriză pentru dumneavoastră.

Probabil o duzină de filipineze ascultătoare. Lui Malko nu-i prea stătea inima la acest gen de distracții. Omanezul îi simți reticența și preciză.

— Nu e ceea ce vă așteptați. Veniți. Vă voi trimite mașina mea.

Închise fără a-i mai lăsa lui Malko timp să discute. Acesta din urmă, intrigat, se hotărî să accepte invitația omanezului. Când coborî, douăzeci de minute mai târziu, Rolls-ul alb era acolo.

* * *

Vreo sută de invitați se înghesuiau în grădina de iarnă. Ali al Faker nu se vedea, dar Farida părea să-l aștepte lângă intrare, mai frumoasă ca niciodată într-un taior de velur care îi punea în valoare șoldurile în formă de amforă... Se apropie imediat de Malko și îi spuse în șoaptă:

— Soțul meu a fost reținut a Salamah până mâine.

Ochii ei negri spuneau mult mai multe. În ciuda dorinței pe care o încerca pentru ea, Malko fu decepționat. Cu siguranță că era fericit să o revadă pe Farida, dar pentru moment, ea era departe de preocupările lui. Tânăra femeie se apropie și mai mult și îi șopti la ureche:

— Știu ce s-a petrecut. Îmi pare rău.

Muzica, discuțiile, baletul servitorilor și a filipinezelor care se strecurau printre invitații bărbați pentru a le oferi talentele, îi păreau extrem de inutile. Farida îl trase într-un loc mai liniștit. Ochii ei negri ardeau de pasiune. Imediat ce fură singuri îi murmură:

— Nu știam cine ești! Îmi placi mai mult acum.

Parcă avea scris în frunte : Sărută-mă.

Ali al Faker își făcu apariția, într-o superbă abaya maro. Merse direct către Malko, îl strânse în brațe în stilul beduin și îi șopti la ureche:

— Am ceva important să vă spun. Ne întâlnim în birou.

Malko ajunse primul acolo, lăsând în urmă o Farida decepționată. După câteva momente ajunse și Ali al Faker.

— M-am văzut cu Maiestatea Sa, anunță imediat omanezul, și am vorbit de cazul lui William Schackley.

— Da... făcu Malko cu inima bătându-i puternic.

— Vă voi oferi un cadou de plecare, spuse Ali al Faker. Ceva care va plăti puțin pericolele prin care ați trecut.

Malko aștepta îngrijorat. Ajunsese să ia dividendele riscurilor și eforturilor pe care le depusese?

Vocea lui Ali al Faker îi parvenea ca prin ceață, detaliindu-i oferta. Ultima odisee a lui William Schackley.

* * *

În fața reședinței lui Ali al Faker, Malko contempla cerul presărat de miliarde de stele, așteptând Rolls-ul care trebuia să-l ducă înapoi. O voce se auzi în spatele lui:

— Te însoțesc eu.

Farida îmbrăcase o haină de zibelină albă, în totalitate inutilă având în vedere temperatura. Jaguarul femeii sosi la peron, adus de un pakistanez însărcinat cu asta. Tânăra se așeză pe locul pasagerului și Malko luă volanul. Intrigat de îndrăzneala ei, Malko întrebă:

— Nu crezi că soțul tău va afla că am plecat împreună?

— Nu mă interesează, spuse ea.

Îl privea, cu ochii ei mari și negri scânteind precum niște cărbuni aprinși.

Imediat ce ieșiră de pe proprietate, ea se apropie de Malko. Mâinile îl cuprinseră, gura i se așeză pe gât și îl mușcă. Îi murmură gâfâind:

— Am foarte mare poftă de tine. Aș fi vrut să mă iei acolo pe loc. în fața tuturor.

Ea îi atinse virilitatea și începu să o frământe.

— La dreapta, suflă ea, treci prin fața *Intercontinentalului*. E un drum care duce la Quorum Heights.

Ea se aplecă și gura îi înlocui mâinile. Atunci când ajunseră în cartierul rezidențial, Farida ridică privirea.

— Mergi până la mare, spuse ea.

Se găseau în fața unei plaje uriașe dominată de hotelul *Gulf*. Un drum se ducea către Oceanul Indian, însă un panou anunța „Interzis autovehiculelor pe plajă". Malko o luă pe acolo. Farida, cu capul pe umărul lui, îi strângea virilitatea palpitantă între degete.

— Oprește la capăt.

Se opri chiar la marginea oceanului, în fața unei proprietăți imense. Farida ieși din mașină și se sprijini de capotă.

— E casa mea, spuse ea. Ia-mă chiar aici.

Își strecură o mână pe sub fustă și se debarasă de un nod de dantelă neagră care fu imediat dus de vânt către valurile Oceanului Indian. Malko o posedă alungită pe capota lungă, fără măcar a-i îndepărta haina de blană. Când explodă în adâncul pântecelui ei, ea îi sfâșie ceafa cu unghiile, ca pentru a-i lăsa o urmă pentru eternitate.

Apoi, rămaseră strânși unul într-altul. Vântul care sufla dinspre Golful Persic era aproape proaspăt. Odată valul de plăcere trecut, Malko începu să se gândească din nou la ultima promisiune a lui Ali al Faker.

Se va termina și aceasta ca toate celelalte?

Capitolul XX

Mașini de poliție blocau toate căile de acces la pista de zbor pentru elicoptere care se găsea în prelungirea drumului care ducea la reședința lui Ali al Faker. Locul era pustiu, exceptând ambasadele încă neterminate de pe Shati-Al-Quorum. Nimeni nu se aștepta la desfășurarea aceasta de forțe. Nici pe autostrada care se afla la un kilometru distanță, nu trecea nimic.

Soldații luaseră poziție pe plaja goală și murdară. Un BMW albastru cu alb al poliției, plin de antene, comanda dispozitivul, staționat chiar lângă heliport. Undeva în depărtare, turnul moscheei Al Faker scânteia în soarele ce se ridica. Un Rolls Royce alb ieși de pe proprietatea lui Ali al Faker. Opri lângă mașina de poliție, dar nimeni nu coborî.

Apoi, câteva minute mai târziu, un punct negru apăru la orizont deasupra Oceanului Indian, venind dinspre nord. Un elicopter Puma, vopsit în culorile Omanului. Acesta coborî încet și ateriză chiar lângă BMW. Atunci când praful se împrăștie, se văzu că avea ușile laterale deschise și că era gol, cu excepția celor doi piloți.

Apoi, nimic nu se mai petrecu timp de mai multă vreme. Apăru și o ambulanță de pe un drum lateral, escortată de doi polițiști pe motociclete. Se opri lângă Rolls Royce. Ușile din spate fură deschise de către șofer. Polițiștii se apropiară, formând un cerc compact, cu armele întoarse către exterior. Chiar dacă o mașină ar fi trecut prin apropiere, nu ar fi putut să vadă decât uniforme, autovehicule și acest elicopter gata de decolare.

* * *

Pușca de fabricație americană era un Remington greu, calibrul 7.62, echipat cu lunetă Redfield. Încărcătorul conținea cinci cartușe care părăseau țeava puștii cu opt sute cincizeci și

trei de metri pe secundă. O armă puțin obișnuită, aflată în dotarea anumitor unități de pușcași marini pentru trăgători de elită.

Chris Jones o luă și o sprijini în căutarea celui mai bun loc pentru a o ține. Lângă el, cu un binoclu, era Milton Brabeck al cărui cap depășea cu puțin balustrada ce înconjura terasa viitoarei ambasade a Kuweitului. Milton anunță cu o voce neutră:

— Tocmai au sosit.

Chris Jones sprijini țeava Remington-ului de balustradă și îngenunche. Își propti patul în umăr și se lipi cu obrazul de el. Ochiul drept era acum plasat pe axa de tragere.

Fixase mira la cinci sute de metri, dar cu această armă ar fi putut doborî o muscă de la nouă sute.

Terasa se afla la aproximativ patru sute cincizeci de metri de mașini și de elicopter. Ar fi putut să ia poziție pe clădirea ambasadei Emiratelor Arabe Unite care se găsea în fața lor, undeva către stânga, dar mult mai aproape de obiectiv. Numai că, după primul foc tras, exact către această terasă s-ar fi îndreptat privirile tuturor și eventuala ripostă.

Chris Jones își căută ținta. De la două sute de metri ar fi distins și trăsăturile feței, așa trebuia să se mulțumească cu o siluetă bine definită. Puse asta pe seama brizei care sufla dinspre Oceanul Indian și a lacrimilor care îi deformau imaginea. Își șterse ochiul drept și îl lipi din nou de lunetă.

De această dată imaginea focaliză și deveni perfect vizibilă, chiar în centrul celor patru linii negre care se întâlneau în centru.

Într-o liniște de mormânt, Chris Jones ținea în vizor ușa din spate a ambulanței.

Doi bărbați ieșiră dinăuntru. Unul dintre ei avea corpul aplecat către interior, celălalt ținea ușa deschisă. La trei metri de ei, un ofițer omanez cu o mustață mare și neagră, cu mâna pe tocul pistolului, supraveghea împrejurimile.

Marginile unei târgi apărură. Se vedeau și picioarele care aparțineau unui bărbat așezat pe targă. Chris Jones își simți ochii împăienjeniți. Nu îl întâlnise niciodată pe William Schackley în carne și oase. Nu văzuse decât fotografii cu el. Și de unde se afla, era prea departe pentru a distinge chipul care ieșea de sub cuvertura albă.

Cu mâna stângă, trebui să-și șteargă din nou ochii. Își reluă observația. Punctul de întâlnire a celor patru linii negre din

interiorul lunetei se găsea chiar la mijlocul târgii. Îl așezară la pământ pentru a închide ușile. În spatele lui Chris Jones, Malko întrebă:

— Ești gata?

Se juca mașinal cu trusa de chei care le permisese să ajungă până acolo.

Prea emoționat pentru a vorbi, americanul înclină din cap.

— Hai, Chris, spuse Malko.

Milton Brabeck își reluase binoclul. Își ținu răsuflarea, rostind în gând o rugăciune pentru bărbatul care urma să moară.

Un zgomot infernal. O scuturătură care îl aruncă pe Chris Jones în spate, ca și cum pușca explodase. Cu ajutorul binoclului, Milton Brabeck văzu cum corpul de pe targă tresare ca și cum ar fi primit o încărcătură electrică. Ofițerul de poliție își scosese deja pistolul când Chris Jones trase pentru a doua oară.

Al doilea proiectil îl smulse de pe targă pe rănit, făcându-l să se rostogolească la pământ. Nu mai văzu în vizor decât o pată mare pe cearșaf.

Polițiștii alergau în toate părțile, iar o mașină de poliție demară în trombă. Chris Jones își șterse ochii pentru a treia oară. Avea impresia că aerul nu îi mai trecea prin plămâni. Silueta căzută de pe targă nu mai mișca. Nici o ființă umană nu ar fi putut supraviețui celor două proiectile primite în piept. Aveau prea mare putere.

Polițiștii se repeziră și îl puseră din nou pe rănit pe targă. Un bărbat coborî din Rolls și înaintă către corpul întins. Îl examină scurt și urcă la loc. Era Ali al Faker. Apoi polițiștii alergară către elicopterul Puma și pe una dintre ușile laterale introduseră înăuntru targa plină de sânge. Prin vizorul său, Chris Jones vedea gurile deschise ale polițiștilor care urlau ordine, oameni care alergau în toate direcțiile, o animație febrilă și zadarnică.

Puma se ridică de la sol într-un nor de praf care acoperi pe toată lumea. Se îndreptă către mare în fâșâitul puternic ale celor două rotoare. O mașină de poliție ieși din praf, îndreptându-se către aliniamentul ambasadelor de unde se trăsese. Farurile Rolls-ului clipiră scurt și apoi mașina demară încet, întoarse și se îndreptă către reședința lui Ali al Faker.

— Ai reușit, Chris, spuse Malko neutru.

Ochii i se închideau. Privi elicopterul care nu mai era decât un punct minuscul deasupra Oceanului Indian, îndreptându-se către Bandar Khomeiny, de cealaltă parte a Golfului Persic.

Iranienii îl ceruseră pe William Schackley, acum îl primeau...

Chris Jones se ridică, îndreptându-și cu greu cei o sută nouăzeci și doi de centimetri. Era alb precum un cearșaf și lacrimile îi umpluseră ochii pe care acum nu mai încerca să-i șteargă. Rămase câteva secunde nemișcat, apoi, cu toată forța, aruncă Remingtonul de perete. Patul puștii se sparse și țeava căzu pe ciment cu un zgomot metalic.

— Era ultimul serviciu pe care mai puteam să i-l facem, spuse Malko.

Redactor: ***Maria Carp***
Tehnoredactare computerizată: ***Mihaela Ursu***

Tiparul executat sub comanda nr. 30 019

Compania Națională a Imprimeriilor
„CORESI" S.A. București
ROMÂNIA

Sistemul calității certificat SR EN ISO 9001